

ONİKİŞUBAT BELEDİYESİ

Kahramanmaraş

Kalp Şehri/Deneme

Tayyib Atmaca

İmtiyaz Sahibi

Hanefi Mahçiçek

Genel Yayın Yönetmeni

Serdar Yakar

Kapak İç Düzen

Tayyib Atmaca

Kapak Fotoğrafi

Yasin Mortaş

Sertifika No: 48044

ISBN: 978-625-6388-02-4

Baskı Tarihi

1. Baskı Eylül 2022

2. Baskı Ocak 2023

Baskı-Cilt

Sertifika No: 47771

Salmat Basım Yayıncılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti.

Zübeyde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Cd. 99/22

06070 Altındağ /Ankara

Tayyib ATMACA

KALP ŐEHİRİ

Deneme

ONİKİŞUBAT BELEDİYESİ

Kahramanmaraş

Tayyib ATMACA

1962 yılında Kahramanmaraş Afşin Topaktaş köyünde doğdu. İşletme Fakültesini bitirdi. Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Uzun süre bu derginin yayın yönetmenliğini yaptı.

Osmaniye’de (36 sayı) Kırağı Şiir dergisi, Eskişehir’de Ardıç Kültür Sanat Edebiyat dergisini çıkardı. Halen (e-dergi) *Hece Taşları Şiir ve Açık kara Mizah* dergisini çıkarmaktadır.

Şiir ve denemeleri; *Ardıç, Ay Vakti, Bir Nokta, Dolunay, Edebiyat Ortamı, Güneysu, Herfene, Karçiçeği, Kardelen, Kardeş Kalemeler, Kırağı, Kuşluk Vakti, Lika, Millî Kültür, Mina, Palandöken, Sühan, Tepe Edebiyat, Temmuz, Türk Dili, Türk Edebiyatı, Yedi İklim, Yitik Düşler, Yitiksöz, Yolcu*, vb. dergilerde yayımlandı.

Kahramanmaraş’ta yaşıyor, Onikişubat Belediyesinde memur.

Hüzünlerin Düğünü, Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış, Sarı Kitap, Bende Yanan Türkü Sende Sönüyor, Susarak Konuşsan Gözüm Dinlese, Döş Defteri, Uzun İnce Bir Türkü, Âşıklar Meclisi, Söz Açarı, (Mehmet Gözükara ile) *Temize Çekilmez Ömür Defteri, Sözün İzinde*, (Tacettin Şimşek ile) [*Şiir*] *Gece Vardiyası, Ebemkuşağının Altında, Eskişehirin Eskimeyen Yüzleri, Med Cezir Vakitler, Ucu Yanık Mektuplar* [Deneme] *Yaralı Turna* [Çocuk Romanı], *Şiir ve Gelenek Üzerine Konuşmalar* [Söyleşi] *Serap*, (Yasin Mortaş ile) [*Mustafa Pınarbaşı'nın Bütün Şiirleri*] kitapları yayımlandı.

TAKDİM

Şairler ve yazarlar diyarı olarak kabul edilen Kahramanmaraş, havası, suyu ve iklimi ile tarih boyunca edebiyatçılara beşiklik yapmıştır. Sünbülzâde Vehbi, Halilî-i Maraşî, Nadir Baba, Karacaoğlan ve Dadaloğlu gibi şair ve ozanlara vatan olan Kahramanmaraş, günümüzde ise çeşitli akım ve ekollerle edebiyatta zirve yapmaktadır.

Kahramanmaraşlı olmayı şairliğinin ötesinde bir onur olarak kabul eden Necip Fazıl Kısakürek'ten Nuri Pakdil'e, Abdurrahim Karakoç'tan, Erdem Bayazıt'a, Cahit Zarifoğlu'ndan, Alaeddin Özdenöre'ne, Bahattin Karakoç'tan Osman Sarı'ya uzanan ve de uzadıkça uzayan bir şairler listesine sahiptir Kahramanmaraş.

Karacaoğlan'ın sevgi ve aşk dolu mısralarının yanı sıra Dadaloğlu'nun kahramanlık mısraları bölge insanının karakterini ele verir bir bakıma.

Bugün Kahramanmaraş yetiştirdiği şair ve edebiyatçıları ile marka şehir olmaya adaydır. Kahramanlık Madalyası Kahramanmaraş'ta nasıl ki fertlere verilmeyip tüm bir şehre verilmişse şairlik ve yazarlık payesi de Kahramanmaraş'ta her bir Kahramanmaraşlının mayasında ezelden vardır.

Evet, Kahramanmaraş bir marka şehirdir. Bir taraftan pamuğu, çeltiği, dondurması, biberi ile nasıl bir marka olmuşsa diğer taraftan da şair ve edebiyatçıları ile gerçek bir markadır.

“Şairleri haykırmayan bir millet; sevenleri toprak olmuş öksüz çocuk gibidir” der Mehmet Emin Yurdakul. Kahramanmaraş gerektiğinde haykıran gerektiğinde ise tefekkür etmeyi bilen bir şehirdir. Şairiyle, ozanıyla ve dahi çobanıyla hakkını arayan, haksızlığa başkaldıran bir şehir...

12 Şubat 1920’de verilen millî mücadele bunun tezahürü, 15 Temmuz 2016’daki diriliş ise ispatıdır.

Kahramanmaraş’ımızın yetiştirmiş olduğu önemli şair/yazarlar arasında yer alarak onlarca eser kaleme almış bir edebiyat emekçisi olan Tayyib Atmaca’nın bu eserini okura sunmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Tayyib Atmaca, yayımlamış olduğu şiir ve deneme kitaplarının yanı sıra çıkarmış olduğu edebiyat dergileri ile de Türk edebiyatına önemli katkılar sunmuştur.

Günlüklerden oluşan “Kalp Şehri” isimli kitabıyla günlük tutmak isteyen öğrencilerimize ufuk açacağı inancındayım.

Bu eserden dolayı kendilerini kutlar daha nice eserler üretmesini dilerim...

Hanefi MAHÇİÇEK
Onikişubat Belediye Başkanı

Şiirinin Efendisi: Abdurrahim Karakoç

Şiirlerini okurken yüreğinizi güm güm attıran, sanki sizin söylemek istediğinizi sizin gönlünüzden geçtiği şekilde yüreğinden damıtarak kitap sayfalarına aktaran hayranı olduğunuz bir şairle ilk karlaştığınızda –bir de siz şairseniz- ne yapardınız bilmiyorum.

Her devrin üç beş şairi olur, diğer şairler ise arada turaçlanır gider. Abdurrahim Karakoç işte o üç beş şairden birisidir. Diğer şairlerden ayrılan tarafı ise o hece şiirinin efendisidir.

Hüzünlerin Düğünü şiir kitabım 1980 yılında yani Ticaret lisesi son sınıftayken yayınlanmıştı. Yaz tatillerinde Afşinde çalışıyordum. Çalıştığım iş yerine Abdurrahim ağabey gelmişti. Elini öpmeye çalıştım öptürmedi. İşyeri sahibi şiir yazdığımı söyleyince utandın. Üstüne üstlük şiir kitabım olduğunu da söyledi. Bunun üzerine Abdurrahim ağabey, kitabımı okumak istediğini söyledi. Kitabı takdim ettiğimde bir de imzamalamı söyleyince heyecan katsayım attı. Kan ter içinde kalarak ve ellerim titreyerek kitabımı imzalayıp vermiştim.

1987 yılında *Beşinci Mevsim* çıkmıştı. O zamanlar muhtemelen Sincan'a yeni taşınmıştı. 50 adet kitap istemiş ve kitabı tabiri caizse peynir ekmek gibi birkaç gün içinde satmıştım. Bana imzaladığı *Beşinci Mevsim*'de; "*Coğrafyada hemşerim fikirde gönüldaşım sanatta meslektaşım Tayyib Atmaca'ya en içten sevgi başarı dileklerle. 10.06.1987*" imzasına tekrar okuyunca kafam birdenbire *Hasan'a Mektuplar* kitabına gitti.

Bu kitabı daha önce çalıştığım kurumda şiirle hemhal olduğumu bilen bir kurum amirim okumam için getirmişti. Kitabın kapak kompozisyonu Abdurrahim ağabey'e ait. Kitabın kapağındaki *Postacı* şiiri akıp gidiyor. İlk baskısı on bin olan *Hasan'a Mektuplar* 1969 yılında *Fedai Yayınları* arasında 2. baskısını yapıyor. Bu kitap yıllardır kitaplığımın en kıymetli kitabı olma şerefini muhafaza ediyor.

Abdurrahim ağabey, *Ekinözü* (Cela) diğer bilinen adı ile *İçme*'de kaynayıp tüm Anadolu coğrafyasındaki gönülleri sulamaya başlayan bu şiir ırmağıdır. Bu ırmak sadece;

“Sarı saçlarına deli gönlümü

Bağlamışım çözülmüyor Mihriban”

diye dilden dile, gönülden gönüle akmazdan evvel doktorların kelle kesen baş alan birer tepegöz olduğu dönemlerde:

“Avrat yeğın sayrı benim karnım aç

Keyf için gelmedik bura tohdur beğ.

Fukara harcından ver de bir ilaç

Olsun derdimize çare tohdur beğ”

şiiiri ile Abdurrahim Ağabey dillere destan olan ırmak gibidir:

“Gene tehir etme üç ay öteye

Bu dava dedemden kaldı hâkim beğ

Otuz yılda babam düştü ardına

Siz sağolun o da öldü hâkim beğ..”

şiiiri de dilden dile dolaşan şiirler arasında oldu.

Ya bir neslin dilinde düşmeyen:

“Bucak bucak, köşe köşe

Kara taşa kor ateşe

Yıldıza aya güneşe

Hak yol İslam yazacağız”

şiiirini şimdi bile ezberinde saklayan milyonlarca insan var. Ya *İsyanlı Sukut* şiiri; mazlum Anadolu insanının devlet dairelerinden içeriye girince kasketini karnının üstüne koyarak esas duruşa geçip halipürmelâlini anlatmaya çalışmasına uzun metrajlı bir film senaryosuydu desek yeridir.

Ahmet Kaya'nın yeni yeni meşhur olmaya başladığı zamanlarda, Kaya Kuzucu'nun -ülkücü Ahmet Kaya da derlerdi- O zamanlar gerçekten bir ülkü uğruna mücadele edenlerin duygularına Karakoç'un yüreğinden dökülen:

“Ezanlar buz tutmuş minarelerde

Yaylalar sorarmış töremiz nerde

*Yolların hasretle bittiği yerde
Her dağ yamacında bir mezar üşür”*

şii, Hasan Sağındık'ın söylediği:

*“Yıldızlar kayar yüceden
Renkler sıyrılır geceden
Yüreğim sızlar inceden
Ben hep seni düşünürüm” ve
“Buluta yaslandım ışığı tuttum
Seni hatırladım seni unuttum
Düşümden düşüme girdim dün gece
Kendimi kendime sordum dün gece”*

türküsünü unutmak mümkün değil.

Osmaniye’de esnaflık yaptığım zamanlarda yan komşumuz olan bir plakçı vardı. Kulağıma sözleri tanıdık bir türkünün sözleri gelmeye başladı. Türküye dikkat kesilince:

*“Unutmak kolay mı deme
Unutursun Mihribanım
Oğlun kızın olsun hele
Unutursun Mihriban’ım”*

dizelerini duydum. O zamanlar cep telefonu yoktu. Abdurrahim ağabeyi ev telefonundan aradım. Şiirinin bestelendiğini söyledim kendisinin de haberi yokmuş. Söyleyen aklımda değil ama Söz: “Anonim” diye yazılmıştı. Şiir bestekârların eline geçince kendine göre ölçer, biçer keser. Bakın 1969 yılında ikinci baskısı yapılan *Hasan’a Mektuplar* kitabında yukarıdaki üçüncü son dizesi “*Düğün bayram gelsin hele*” şeklindedir. Şair odur ki sevdiğini dile düşürmeyendir. Abdurrahim ağabey hayatta iken Mihriban ile ilgili bir çift söz etmedi. Ölümünden sonra Mihriban ile ilgili bir sürü yazıldı çizildi. Her sevenin yüreğin bir mihribanı (şefkatli, güler yüzlü, yumuşak huylu, dost) vardır. O zaman öküzün altında manda arayanlar: Mihriban’ın kim olduğunu öğrenip de ne yapacaksınız. Taksim’e, Kızılay’a heykelini mi dikeceksiniz ya da mezarını

öğrenip anıt mezar yaptırıp çaput bağlayarak ziyaretgâh mı yapacaksınız?

İnsanoğlu işte böyledir mazruf varken devamlı zarfın köşelerinde dolaşa dolaşa aklıyla arası açılır.

Abdurrahim ağabey, yirminci yılın son, yirmi birinci yüz yılın ilk çeyreğinde -aşağı yukarı altmış yıldır- hece şiirinin tartışılmaz şairidir. Onun aynı zamanda taşlamaları, hicivleri her ne kadar da görmezlikten gelinse de onun hiç umurunda olmadı. Abdurrahim ağabey öyle başkaları gibi büyük şehirlerde mektep medrese görmedi. O çok iyi bir okur-yazardı. Özellikle Sincan'a taşındıktan sonra yazdığı şiirlerdeki mana derinliğini kendisinden önce yaşayan çok az hece şairleriyle mukayese edebiliriz. Demek ki Allah iki yeteneği birden verse, saz çalmasını da bilseydi, sazını duvara astırmadığı âşık kalmazdı. Taşladığı nice hâkim, savcı, siyasetçi tarafından mahkeme verildi. Gözünü daldan budaktan esirgemeyi kendine zül saydı.

Abdurrahim ağabey'in Mehmet Aycı ve benim üzerimde hakkı çok. Mehmet Aycı, Abdurrahim ağabeyle tanıştığında bıyıkları yeni terleyen kıvrak zekâlı bir delikanlıydı. Mehmet Aycı'nın nikâh şahitliği Abdurrahim ağabey ile birlikte yapmıştık. Abdurrahim ağabey hastanede yatarken o kıvrak zekâsını yine işletir ve Tacettin Dergâhı'nda yatma arzusunu dile getirir. Daha teni toprakla buluşmadan yapılan açıklamalarda kadim dostu Muhsin Yazıcıoğlu ile yan yana olacağı söylenirken; göç günü bir başka güzel insan Abdülhakîm Arvâî çağırır ve onunla kabir komşusu olur.

Ah ağabey, şairler sultanı ile karşılaştığında sana nasıl gıpta ile baktığını görmek isterdim...

Akradaşlık Ağaç Gibidir

Yeryüzünde ikinci kırkınızı çıkardığınızda, damarlarınızda yıllık atları gibi koşan kanların yavaş yavaş yatağını bulmuş küçük bir dere gibi aktığını hissetmeye başlıyorsunuz. Yoğurdu üfleterek yer, yeri yoklayarak yürürsünüz. Bir türkü dinlerseniz dokunur, bir yerlerde bir hatıranızın kopyasını görürüşür, diğerini görür içinize bir kıvılcım düşer, yanmayı arzularsınız ama gözlerinizi kara dumanlar bürür ağlayamayacak kadar mecalsizleşirsiniz.

Yeni yetme zamanlarınızdan tutun da ikinci kırkınızın çıktığı, zaman filminin arabına bakmayı akıl ettiğinizde hangi karede duran dostunuzun başına bahanesiz girmeyi düşünürsünüz? Aklınıza hemen pamuk hararları taşıyan hamal kancaları takılır değil mi? Bu arada imdadınıza birtakım atasözleri yetişir, onlarla kendinizi teselli etmeye çalışırsınız ama kendinizi kandırdığınızı da kendinizden saklayamazsınız.

Kim ki arkadaşlığı, dostluğu öyle üç-beş gün içinde tanışık kaynaşılarak uzun yolculuğa çıkılacak yoldaş olarak düşünürse zokayı eveleyip gevelemeye bırakmadan tümünden yutmalıdır. İlk mektepten üniversiteye, askerlikten kırkına geldiğiniz zamanlar arasında yüzlerce belki de binlerce arkadaşınız olmuştur ama gelin görün ki bir çırpıda isimlerine saymaya kalkışsanız hafızanızı zorlayarak ancak elli tanesini zor sayabilirsiniz. Bu elli insan içinde karşılaştığınızda kalbini kalbine yaslayıp sinerji alıp vereceğiniz kaç arkadaşınız var onu ancak karşılaştığınızda anlayabilirsiniz.

Zamanın bir kavşağında aynı mevki ve makamlarda, karşılıklı iki masada oturduğunuz ve evdeki ailenizden fazla birlikte olduğunuz arkadaşınızın mevkiisi makamı değiştiğinde onu daha önceki tanıdığınız gibi tanıyıp sarılmaya çalıştığınızda birinizden birisinin hayalleri tuz buz olursa sakın şaşırmayın.

Mevki ve makama çıkmanın iki yolu var, birincisi kendinizi bilmeye başladığınızda takla atmasını da öğreneceksin, ikincisi kendinizi bildiğinizden daha çok Rabbinizi bileceksiniz. Birinci yolu tercih ederseniz dünya avuçlarınıza 502 ile yapışır, ikincisini tercih ederseniz Allah dünyayı avuçlarınız arasında bir top yapar. Burada da mahareti size bırakır. Siz, topu ister taca atarsınız ister kaleye şut çekersiniz.

İkinci kırktan bahsediyorduk değil mi? Anneniz babanız hayattaysa ilk kırkınızın çıkmasını nasıl sabırsızlıkla belediklerini hatta ergenlik çağınıza kadar geçen zamanlarınızın akıllarında kalan anlık hikâyeleri anlatmalarını isteyin.

Haydi, buyurun annenizin babanızın gözlerinin içine dalarak ergenlik çağlarınızda dolaşmaya...

Buna zaman bulamadınız değil mi? Anneniz, babanız ya yanınızda yok ya uzakta ya da attaya gitti.

Anneniz, babanız hayatta ve irtibatı koparmadığınız müddetçe ya bedenen kanlı canlı ya da duaları ile her daim yanınızdadır.

Bir de arkadaşlıktan bahsediyorduk değil mi? Kalbini kalbine yaslayıp başını omzuna koyacağınız, gerektiğinde onun gözyaşları sizin omzunuza, sizin gözyaşlarınız onun omzuna dökülecek kaç tane arkadaşınız var?

Siz gurbette ya da gurbet sizin içinizde olabilir.

Kendinizden kaçarak bir arkadaşınıza gitme ihtiyacı hissettiğinizde arkadaşlık ağacı Bursa'daki ulu çınarlar gibi yazın püfür püfür esen rüzgârları sinesine davet eder.

Sözü Kemal Tahir ile Nazım Hikmet'in mektuplaşmalarında geçen bir cümle ile özetleyelim:

"Arkadaşlık ağaç gibidir onu kurduğunuz zaman tekrar yeşertemezsiniz."

Aşk Bir Nimettir

Aşk bir nimettir.

Kendinizden kaçarken ya da kendinizi ararken gözünüze bir göz değer, gördüğünüzü doğrulamak için gözlerinizi kırıpıştırırsınız ki aynı göz gözlerinize bir daha degecek mi diye.

Ah o ikinci bakış yok mu; gönül denizinize düşen zokayı tümtüs yuttuğunuz andır o an. Siz onu denizinize çekmek istersiniz o sizi kendine...

Aşk bir nimettir.

O gönül bahçenize bir şekilde dikilen bir gülfidanıdır. Tomurcuğa durana kadar onun farkında bile değilsinizdir.

Ah o ilk tomurcuk var ya; kanınızın kıpırdamasına içindeki kuşun sabah uykusundan uyanışı, silkelenişi, sesini gök kubbeye salışı, içinize ılık ılık bir şeylerin akmaya başladığı andır o an. Artık kanınızı zaptedemezsiniz.

Her sabah tomurcuğa düşen çiğ damlası gözyaşlarıdır.

Acılar diken gibi batır yüreğinize, kanamak zorundasınız. Her diken batmasında damla damla kanınızla tomurcuğu emzirirsiniz. Canınızın yanında kanın ne önemi var onu bir an önce gonca güle döndürmek için bedeniniz, gözyaşları bir serenadın başlangıcıdır. Sesinizin sıcaklığı gülün iliklerine kadar işlemeye başlar ve gül bir gonca olmaya. Siz tam gülü dudaklarınıza değdireceğiniz sırada ötelere ses duyardınız. 'Dokunma o güle.' Zaten o güne kadar hiç dokunmadınız ki. Sadece besleyip büyüttünüz o gün gelince koklayacağım diye.

Ah o gün var ya o gün; ondan sonraki günlerin habercisidir. Artık yüzünüz gülkurusu rengine bürünecek ve içimizdeki ateşle kendinizi yakmaya başlayacaksınız.

Aşk bir nimettir.

İnsanı yolundan aleder, hâlini bir güzel hâl eder, gönül sofrasını çul eder, ağusunu bal eder, boyun ince dal eder, bağırı

sina çöl eder, tomurcuğu gül eder, akıllıyı del'eder, omuzlarda sal eder, bir ahûya kul eder.

(Yavuz Sultan Selim Mısır seferine çıkacaktır. Cariyelerinden birisi Hünkâr'a sevdalıdır ama bunu bir türlü dillendiremez. Bir gün Hünkâr'ın görebileceği bir yeri posta kutusu yapar:

Cariye: *Seni seven neylesin*

Yavuz: *Çekinmesin söylesin*

Cariye: *Korkar ise neylesin*

Yavuz: *Hiç korkmasın söylesin*

Son cevabi yazıyı okuyan cariye en güzel elbiselerini giyerek elinde bir sini ile Hünkâr'ın huzuruna gelir. Hünkâr gözlerinden yüreğine bakar. Hünkâr o dizeleri yazanın bu cariye olduğunu anlamakta gecikmez ve aynı duygularla cariyeye bakar ki o ne bakış; cariye bir anda olduğu yere yıkılır ve ölür. Cariyeye türbe yaptırılmasını emreder ve üç gün sonra Mısır seferine çıkarılır.)

A Hünkâr'ım sırtındaki şirpençeyi tabiplere göstermekle hata ettin o yaraya cariyen dokunacaktı ki merhemin onun ellerindeydi. Seni öldüren o yara değil o cariyenin yüreğine düşürdüğü ateştir. Ha bu şiiri de onun için yazmadığını kim söyleyebilir.

*"Şirler pençe-i kahrımdan olurken lerzan
Beni bir gözleri ahuya zebun etti felek"*

Aşk bir nimettir.

Bazen hatlar kilitlenir, göğünüzden turnalar geçmez, sesi-nizle yârinizin kulaklarından öpemez, mendil sallayarak selamı ulaştıramazsınız. Yâr orada siz burada birbirinize ulaşmanın bütün yöntemlerini denersiniz ama ulaşamazsınız.

Ah işte o ulaşamama var ya; o an avuçlarındaki dua kuş-

larınızı uçurmak ve kuşların arkasından gözlerinizi kapayarak yârin yanına gitmeniz yok mu; bütün iletişim araçlarından daha hızlı bir şekilde yâr kapısındaınız. Yâr iki şak olan yüreğiyle sizi karşısında görünce o an sizin de yüreğiniz iki şak olur ve bir şakırtı başlar göğünüzde.

Ah o yağmurlar yok mu ah o yağmurlar; gönül topraklarının çatlayan dudaklarından öpen.

Aşk bir nimettir.

Bazen çok uzaklardan esen bir rüzgâr sizin de zayıf bir dalınıza selam verir, diğer dallarınız sallanır. Belki birkaç saat belki de günlerce kırılan dalınızın acısı bedeninizi sarsar acıdan kıvrım kıvrım kıvranırsınız.

Selam verenlere sırttır, bir şey soranlara gayesiz bakışlarla cevap verirsiniz. Bir şeye tam dokunacağınız sırada onun elinin orada olduğunu, bir şeye baktığınızda sizden önce onun gözlerinin izlerini orada görürsünüz.

Bir türküden bir söz içinize köz gibi düşer, kan basıncınız yükselir, gayri ihtiyari elinizi kalbinize götürürsünüz. Kalbinizdeki kuş kuşkulanır. Kemik kafesini parçalayıp diğer kafesteki kuşun da sahibiyile arası açık olduğunu hisseder.

Ah o hissetme var ya ah o hissetme; işte tam o anda gökyüzünde ne kadar başiboş bulut varsa gelir gözlerinizde toplanır.

Ah o toplanma anı var ya ha işte o toplantıdan haberdar olan diğer kuş sahibi bir şimşek gibi bulutlarınızı aşılır. Parmaklarınız titreyerek tuşlara dokunduğunda ah o dokunma var ya ah o dokunma; onun cebinden başlayıp bütün yüreğini titretmeye başlar ve ses kulaktan kalbe doğru akmaya başladığında yüzünüzde bahar yağmurlarıyla, hayatı yeniden selamlarsınız.

Aşk bir nimettir, şükretmesini bilene.

Baba, Baba Olunca Söz Uzayıp Gidiyor

Baba hani sen uzaklara çalışmaya gitmiştin. Büyük kardeşim, ben doğmadan bir sene önce ölmüş, benden sonra doğan ve şimdi yaşamayan kardeşim Ali ile dedem, nenem ve amcalarımla köyde kalmıştık. O zamanlar büyüklerimizin “Kayseri Grizeti” dedikleri üzeri nokta nokta ya da ince beyaz çizgili gri uzun fistanım vardı. Fistanımın altında iç çamaşırım olmadığı gibi kışın üstüme giyecek bir şeyim yoktu.

Köyün içinden geçen Ördekli çayının çimme bendi, kışın buz bağlar, meşeden ve dişi kendisinden yaptığımız kirıştekleri buzun üzerinde çevirirdik. Eve geldiğimde ellerimin, ayaklarımın morardığını anamdan saklayamazdım.

Gurbetten döndüğünde gıcır gıcır mis gibi lastik kokan “Ar Lastik” -kışın donduran, yazın yakan- ayakkabıyı görünce nasıl da sevinmiştim. Sahi baba şehirde o zamanlar çocuklar için çorap satılmıyor muydu?

Bir daha gurbete gitmiştin ve geldiğinde köye ilk defa bakkal dükkânı açmıştın. Bana ve kardeşim Ali’ye, iki bisküvi arasına şeker sucuğu koyup vermiştin.

Bir gün ne olduysa köyün zenginlerinden “Omar Ağa”nın ailesi ile bizim aile kavga etmişti. Dedem, “Omar Ağa”nın hayasından tutmuş, “Omar Ağa” da dedemin baş parmağını ısırmış ne dedem hayayı bırakıyor ne de “Omar Ağa” dedemin parmağını. Ondan sonra ne oldu bilmiyorum. Bir yıl köydeki ilkokulda okudum daha sonra Osmaniyeye göç ettik.

Osmaniyeye geldiğimizde nüfus cüzdanım olmadığından okula almamışlardı. Bir gün elinde bir cüzdanla gelip artık okula başlayacağımı söyleyince ne kadar sevinmiştim.

Birinci sınıfa başladığımda sabahları beyaz bir çinko bakraç içinde herkese bir kepçe süt verirlerdi. Ama süt, köyümüzün sütüne hiç benzemeyordu. Bizden büyük abiler, “Ameri-

ka bu sütün beyaz tozdan yapıyormuş, ellerinde fazla olduğundan bize yardım ediyorlarmış.” derlerdi.

Benden başka ayağında lastik ayakkabı olan hiçbir arkadaşım yoktu. Ayaklarımın aşıkları nasılsa ellerimin aşıkları da o derece nasırlıydı. İzzet isminde bir arkadaşım vardı, babası manifaturacıydı, onun elleri bembeyazdı. Kendi kendime fakirlerin eli ve ayakları nasırlı, zengin çocukların elleri bembeyaz oluyor diyordum.

Baba ilk aldığım kilteli naylon ayakkabı ne kadar hoşuma gitmişti. En azından ayaklarım hava alıyordu...

İlkokul ikinci sınıftan beşinci sınıfa kadar sabah ezanı ile birlikte simitçi fırınında kuyruğa girip sıcak simitleri çatal deyneğe takıp soluğu mahallede alırdım. Sıcak simit, sıcak simit diye bağırdığım ve çok çocuklu ailelerin çocuklarını uyandırana kadar simit, simitçi, simitçi geldi diye boğazım yırtılana kadar mahalleyi birbirine kattığım dün gibi hatırlıyorum. İlk aldığım kundura ve kısa şorttan sonra giydiğim ilk mavi pantolonu nasıl unuturum.

Kırk yıl gerilere gidip merdivenleri tek tek sayarak bugünlere gelecek kadar seninle geçen zamanları yazmaktan ve hayal etmekten usanmam. Belki de bu satırları yazdığım esnada kaç gündür neden aramadı diye içinden geçiriyorsundur.

Sen benim içimden geçmiyor musun, hem de nasıl geçiyorsun. Bir telefon açtığında bir saat sonra yanına gelebilecek oğullarından hiç birisi yanında değil.

Telefon açtığımızda sesimizi duyarak hasret giderdiğini zannetmiyorsun değil mi? Çünkü ben sesini duymanın ötesinde sesinin sıcaklığını bizzat kulağımdan yüreğime akıtmadan konuşmanın tadına varmış olmam.

Anlatacak ne kadar çok şey var baba. Hele de insan baba olunca, baba üzerine ne kadar konuşmak istiyor. Ben gel diyorum, seni toprağa bağlayan eşin dostun, kardeşlerin var. Geldiğinde birkaç gün içinde sıkılıp dönmek istiyorsun.

Ben gitmek istiyorum ne istediğim zaman izin alabiliyorum ne de geldiğimde senden başkasını yerinde bulabiliyorum.

Söz uzun, yara derin.

Senin için ne söylemeye çalışsam, asıl söylemek istediklerimi söyleyemeden efkâr barometrem yükseliyor, kara bulutlar yoldaşlığa geliyorlar.

Sen ne zaman göçeceksin, ben ne zaman geleceğim!

Sen mi beni yola salacaksın, ben mi seni!

Erken doğan erken yola çıkacak diye bir kanun var mı?

Gel sözü tadında bırakalım. Ne sen benim gönül telime mızrabını vur, ne de ben tel tezene arasında sözlerle oynayayım.

Hani sen, *“Oğlum sizden hiçbir şey istemiyorum, sadece Allah ananızdan babanızdan razı olsun dedirtebilerseniz bu bana yeter.”* derdin ya. Ha işte sana ve anama onu dedirtmeye çalışıyorum.

Onun haricinde ne yaptığımı soruyorsan:

Baba, baba olduğum günden beri seni çok seviyorum, öz-lüyorum ve dualarınla önümdeki barikatları kaldırdığına inanarak şimdilik dünya sürgünümü Eskişehir’de sürdürmeye çalışıyorum.

Ben Seni Hiç Sevmedim ki!

Ben seni hiç sevmedim ki!

Bir eylül sabahı uzak iklimlerden gelip gönül göğümden süzülerek vaktime konan gözlerinde abıhayat iksiri taşıyan, kalbimdeki kuşu uyandıran sonra gagasından öpüp Allah'a ısmarladık demeden uçup giden bir allı turnayı sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

İçinden geçenleri benden saklayan ve bir bahane ile anı görüntülemek için deklanşöre basıp bedenimizi bir kareye sığdıran bir fotoğrafçıyı sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Geldiği yere geri dönen, sesiyle yüreğimden öpen, harmasını tutuşturan, beni dünyanın en mutlu insanı yapan, geceyi ve gündüzü paylaşmaktan haz duyduğum, damarlarımda kan gibi dolaşan ve bir mesajında:

Kalbimin vuracak damarı oldun

Derdime gamıma galanım oldun

Kalbime bakıştan duyanım oldun

Ben sana muhtacım sen bana muhtaç.

diyerek dönüşü ancak toprakla mümkün olabilecek bir sevda ateşini kalbime koyan, acımı hisseden, sevincimi paylaşan, yakan, kavuran, küllerimi havaya savuran, küllerimden tekrar ateş yakıp gam dağlarını tutuşturan, gözlerimden bulut sağdıran, kalbimi sıkıştıran, nefesimi daraltan ve açan, olduk olmadık korkuları içime salan, akşam kara bulutlarla gelen, sabah bahar esintisiyle uyandıran, bazen kolumu kanadımı kıran, bazen kolum kanadım altına giren bir simurgu sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Sazını boynuna asıp meydanda er dileyen, kirpik ordularıyla gönül sarayımı kuşatan ah dedikçe kirpik atan yüreğimi hedef tahtası yapıp ordularına ok attıran sonra Koç Koroğlu gibi meydanda dönüp duran dilini kılıç gibi kullanan ve her darbeden sonra kanayan ruhuma yalnızlık süren, acım arttıkça kendinden geçen, sonra vicdana gelip yaramı gönlünün sargı bezleriyle saran bir âşığı sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Her sabah telefonumla birlikte kalbimi titreten, sabah işe vardığımda sevgi çayımı önüme koyan, güne gülümseyerek başlatan, hasreti yüreğinde taşıyamayıp benimle bölüşmeye çalışan, kavuşmak için dua katlarına avuçlarındaki kuşları gönderen, eyleme birlikte katılmamız için her gün en az on kere telefonumu çaldırıp sevgiyi gündemde tutan, efkâr barometrem yükseldiğinde içimi ısıtan kelimelerle vaktimi selamlayan bir güzeli sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Zamanın bir kavşağında çelik gövdeli bir kuşun içinde Bakü semalarında süzülerek toprağa basacağım hayaliyle yaşadığım ve hayalimi gerçekleştirmek için hazırlık yaptığımdan haberi olmayan yola çıkarken falan zaman orada olacağım beni bekle diyeceğim ve beni bekleyecek, vuslat anında kalbimin durmasından korktuğum ve korkumu mutluluk gözyaşlarıyla savuşturacak Zengilanlı birisini sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Hasretime daha fazla dayanamayıp:

*Sensin yüreğimin gönül hemdemi
Sensiz bu dünyada yerim yok benim*

diyerek yola çıkan, yoluna kurban olduğum belimdeki çocuklara ana olarak düşündüğüm, ağladığımda gözyaşlarımı kırpikleriyle silen, havaalanında kucaklaştığımızda bağrıma basacağım, İstanbul'u, Bursa'yı, Eskişehir'i, Konya'yı, Kayseri'yi ve yüreğimin şehrini gezdireceğim, hayatı anlamlandıracağım, helalinden eşim diyeceğim, nefesini koklayacağım, kokusunu bizzat duyacağım onsuz bir hayatı düşünemediğim bir "Gurbet Kızı" nı sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Beni gönül bahçesine davet eden, ilk ve son seveni olacağımı söyleyen, damarlarımdaki kanla tomurcuğunu sulatan, gonca bir gül olunca bir başkasına toprak olmadan kokmayacağını söyleyen, rengimi uçuran, betimi benzimi attıran, bazen damarlarımdaki kanı foşur foşur akıtan, bazen serum gibi damla damla emen bir gülü sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Nöbetleşerek birbirimizin gecelerini bekleyen, birimiz uyurken diğeri gözümüzü kırpmadan uyuyanın yüzünü seyreden ve bazen yağmur bulutlarına yakalanıp farkına varmadan yağmur damlalarını sevdiğinin yüzüne damlatan ve gayri ihtiyari onun uyanması sağlayan, sonra ikisi de uykusuz kalan, sabah işe zor yetişen ama halinden şikâyetçi olmayan, canım dediğinde ağzında binlerce can dökülen, kanım dediğinde damarlarındaki kanların harekete geçtiğini bizzat duyan, hayatım dediğinde ilk tanışıklıkla birlikte başlayan ve ölünceye kadar hayat arkadaşı gibi hayatım kelimesine anlam yükleyen ve şu anda kendisine mektup yazarken benden mesaj bekleyen, telefonumu çaldıran, bugün benim hayalimle gezerken bir taksi altında kalma tehlikesi ile karşı karşıya kalıp Allah'ın bana bağışladığı sevgimi yüreğinden taşıran gece boyu hayaliyle yanımda duran, ya da hayalimi yorgan gibi

üzerine çekip gelecek için planlar yapan, canımdan bir parçayı sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Küçük bir kasabada öğretmenlik yapan, hasretle mektubumun yolunu gözleyen, mektubum eline geçince sevincini göremediğim, mektubu yakalattığında içini nasıl bir korku sardı bilemediğim, her gün benden bir haber var mı diye internet kafeyi yol eden ve iki satır yazmak için bile elleri titreyen, mektuplarımı yetirince anlamayan anlamak için de “*daha açık mektup yaz*” diyen, Ferhat ile Şirin, Kerem ile Aslı, Yusuf ile Züleyha vs. hikâyelerini belki de okumamış olan, beni okumaya çalışan, okurken yanlış anlayan, sevmekten haz ve huzursuzluk duyan, sevgimin kendine yetmeyeceğini sanan, bazen cesaretlenip bu sevdanın sonunda ölüm yok ya deyip:

*Aşığım yaraya merhem eylerem
Bu canı o cana kurban eylerem
Sene yetmek için isyan eylerem
Sen seven keslere yardım et Allah.*

diye Allah'dan yardım dileyen ama hayır ve şerrin Allah'dan geldiğini bildiği halde kalbi mutmain olmayan sevgiyi yüreğinde taşıırken düşürürüm endişesi ile hesapsız kitapsız hareket eden, susadığı zaman göz çeşmeme gelen bir sunayı sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Helali olması için bir dağı delerek su getirme şartı koşulan, külüngü dağa vurmaya başladığında başka dağların ses verdiğini duyan, içinden bana imkansız şart koşacağına öldürseydin de kurtulsaydı diyen, Ferhat Hu deyip külünk salladıkça

kayalardan çığı çıkarken yüreğı tutuşan, günlerin, haftaların, ayların imkansız başarmaya yeminli Ferhat için iş olmadığını gören ve Ferhatı diye bağırınca Ferhatı iştaha getiren ve son küllük darbesiyle birlikte dağı delen ve dağın öbür yamacındaki suyla suya kapılan Ferhat'a arkasından Ferhatıttt suuuuuuuuu diye bağırın Şirin'i sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Hesabı kitabı sevgi üzerine kurulan ve severken önceleri hiçbir şart koşmayan, sevgiyi bende tadan, yakmayı bende deneyen, ayrılığın ölümden zor geleceğini bilmeyen, kavuşmayı bir beden bir bedene sarılması zanneden, Allah'ın ipine sınımsız sarılıp O'ndan yardım dilemesini bilmeyen ve O'na gereği gibi kul olmadan istediklerine kavuşacağını bilinciyle hareket etmeyen, korkularının üzerine gitmeyip, korkularının altında kalan, önceleri gözlerini gözlerime doya doya baktırma hayali ile yanıp tutuşan, şimdilerde bu aşkın yükünü kaldıramam endişesi ile kendini ve beni yeyip bitiren ve bundan dolayı boynumu kendi boynu gibi bükmek isteyen bir sümbülü sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Kaç bahardır gönlünün toprağında beslediği sevgiyi sunabilecek bir sevgiliyi bekleyen, sevgiliyi tam bulmuşken değerinin bilinmeyeceği endişesi ile tekrar toprağına dönen, bir başka zamanda tekrar o sevgiliyi görecek mi göremeyecek mi, bir anlık da olsa düşünüp hayatını derinden etkileyecek bir karar alıp almama arasında bocalayıp duran ve toprağında söküldüğünde sevgilinin toprağında bir daha açamam endişesiyle içinin derinliklerine gömülen bir kardeleni sevdim.

Ben seni hiç sevmedim ki!

Ben Yunus'um Biçareyim

Bin ikiyüz kırk yılında doğduğumu söylüyorlar, nerede doğduğumu sorarsanız onu ben de bilmiyorum. Herkes gönlüne yakın bir yerde doğduğumu söylüyor ben de oralı oluyorum. Hem nerede doğduğum, nerede yaşadığım ve nerede öldüğümün ne önemi var.

*“Ete kemiğe büründüm
Yunus diye göründüm”*

Hayatımın özetini uzatmak istiyorsanız kendi bileceğiniz iş, orasına karışmam. Ömrüm boyunca “Sözün kemini” söylememeye çalıştım.

*“Söz ola ağulu aş
Bal ile yağ ede bir söz”*

diye sözü düz söyledim. Sanattan manattan anlamam. Kelimeler yüreğimden dil iskeleme yaşadığında, akıl terazimde tartar, darasını çıktıktan sonra safilerini söz bedestenine getiririm. Hamları bana, yetikleri alanlara satarım. “Aşk elinden avareyim” bu yüzden “şardan şara” gezerim. Beni gönlünüzün dışında bir şehre yerleştirmek istiyorsanız ve benim ahvalimi sizlere anlatan ve bizim hamurumuzun kokusundan nasibini almaya çalışan bu yazıcı inşallah aklına “Molla Kasım”ı getirmeden söz incilerimizi Porsuğun kirli sularına dökmez.

Bana “Sakarya Çocuğu” da diyen var. Diyen desin. Porsuk da bir Sakarya çocuğu değil mi? Sakarya, Eskişehir sınırları içerisinde doğar ve benim de Mihaliççık Sarıköy’de doğduğumu söylüyorlar. Hatta bahse konu köyde her yıl “Uluslararası Yunus Emre Kültür ve Sanat Haftası” etkinlikleriyle anılıyor- muşum.

Buyurun Eskişehir’de bir gezinti yapalım o zaman.

Ankara’dan geliyorsanız -içinizde Hacı Bayram Velîden selam getiren var mı?- şehrin ilk kurulduğu yer olan Odunpazarı’na yaklaştığınızda şehrin içine akacağınız kavşakta sırt sırta vermiş üç denizkızı heykeli var, o heykellerin sağına soluna bakmadan biraz ileriye gittiğinizde, sağa doğru baka baka gittiğinizde beni görürsünüz, sırtım Odunpazarı’na, yüzüm Alaaddin Camii’ne bakar. “Yunus Emre İlkokulu” buraya çok yakın, “Yunus Emre Caddesi” ve “Yunus Emre Kültür Sanat Merkezi” de yakın sayılır. “Yunus Emre Kampüsü” ve “Yunus Emre Devlet Hastanesi” Bursa yolu üzerinde, “Yunus Emre Halk Çarşısı” şehrin ortalarında bir yerde. “Yunus Emre Anadolu Teknik Lisesi”, “Yunus Emre Camii”, “Yunus Emre Gıda Pazarı”, - rafların birinde bisküvi, çikilota, vs. diğer raflar silme alkollü içeceklerle dolu, Yunus Emre Tekel Bayii diyeceklermiş ama vazgeçmişler herhalde.- “Yunus Emre Öğrenci Yurdu”, “Yunus Emre Endüstri Meslek Lisesi”, “Yunus Emre Parkı”, “Yunus Emre Müzesi”, “Yunus Emre Belediyeler Birliği”, “Yunus Fm”, “Yunus Emre İzci Grubu”, “Yunus Emre Öğretmen Lisesi”, “Yunus Emre Vakfı”, “Yunus Emre Dergisi”, “Yunus Emre Esnaf ve Kefalet Kooperatifi” bir de “Yunus Emre Lions Kulübü” var. Bunlar yazanın bildikleri, bilmedikleri daha neler vardır Allah bilir.

Yunus Emre Yerleşkesi ve Osman Gazi Üniversitesi’nin ana giriş kapılarından içeriye adım attığınızda -hani Eskişehirli-yiz ya- bizim dilimizle:

“Gelin tanış olalım

İşi kolay kılalım

Sevelim sevilelim

Dünyaya kimse kalmaz”

diye yazmışlar. Aklımla aramda dolambaçlı kalan ya da söylerken dilime kekre gelen, içi kof kelimelerle uğraşmam.

Adım gibi biliyorum ki o son dizeyi “Dünya kimseye kalmaz” şeklinde söyledim. Gelelim Atatürk Lisesi Tramvay durağının karşısındaki Yunus Emre İlköğretim okulunun bahçesine. Göz zevkinden ve estetikten uzak, bakanın içini karartan büstümün altına da:

*“İlim ilim bilmektir
İlim kendin bilmektir
Sen kendini bilmezsin
Ya nice okumaktır”*

Üçüncü dizenin de “Sen kendini bilmezsen” şeklinde olması gerekmez miydi? “Ey ulu hocalar!”

Hemşehriniz olduğumu, bununla gurur duyduğunuzu söyleyerek hava attığınızı bilmiyor muyum sanıyorsunuz!

Ey yazar, 2009’da tedavüle giren en büyük paramızın üstünde resmimin olması teklifi de muhtemelen senden çıktı değil mi?

Sahi sen bu şehre ilk geldiğinde sırtı Odunpazarı’na dönük büstümü gördüğünde için cıız etmişti değil mi? Buradan her gelip geçişinde -bu heykeller şehrinde- şehreminleri ‘bir Yunus heykelimiz de bulunsun varsın’ diye düşünmüşler -ki sen de içindekini yazıya vurdun.- Şehri tek başına gezdiğin zamanlarda insanların düşüncelerinde, eylemlerinde, yüzlerinde beni aradın.

Benim adıma düzenlenen etkinliklere katıldın, sahi beni gördün mü? İçinden kocaman bir ‘hayır efendim’ dediğini ruhum duydu.

Bir zaman gönül komşuların bildiğin dostlarınla beni okumak için bir toplantı tertip etmiştin ve toplantıda duvarlara okuduğun şiirlerimi meleklerle birlikte dinledik.

Şehirler içinde yaşamış ve elan yaşayan gönül erleri tarafından okunur, derkenarlarına notlar düşülerek kendilerin-

den sonra gelecek okurlara چراغ olurlar. Anlaşılan bu şehir bizi gözleriyle okumaya çalışmış. Baktığım, gördüğün, duyduğün her şey birbiriyle çelişiyor değil mi? Adımızı kendilerine kalkan olarak kullananlara da bir şey söylerim ama söyletmesen daha iyi.

Dünyaya karasakız gibi yapışanlara:

*“Benim burda kararım yok
Burdan gitmeye geldim
Bezirgânım metaım çok
Alana satmağa geldim”*

demıştim ama bizi duyan, dinleyen, anlayan kim? Biz, yalan dünya pazarında satabildiklerinin karşılığını gerçek dünyada almayı umanlardan olmayı diledik. Dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın, adımı hangi tabelada, hangi kitapta görürseniz görün sakın ola bu “Bizim Yunus” diye içeriye dalmayın. Beni tanımak istiyorsanız gözlerinizi bir an olsun kapatın ve kalbinizin sesini dinleyin.

Gerçekten kalbinizin sesini dinlemek istiyorsanız öncelikle kafanızın içindeki putları kırmanız gerekecek. Mevkii ve makam elbiselerini soymadan, benliğinizi çiğnemededen gönül yurdu yolcusu olacağınızı sanıyorsanız yol da sizin yolak da. Ama lütfen kendi hevâ ve heveslerinize beni referans göstermeyin.

Ben bin ikiyüz kırktan beri:

“Ölen hayvan imiş âşıklar ölmez” diye inadına yaşıyorum.
Siz nerede yaşıyorsunuz?

Çek Usta Kalbime Yirmi Dört Ayar Bir Hüzün

Yalnızlık: Şehir büyüdükçe, büyür. Her gün farklı yüzlerle karşılaşsınız. İşe giderken, eve dönerken her gün aynı dolmuş, aynı otobüse binemezsiniz.

Karşıdan karşıya her gidiş dönüşünüzde denize martılara ve varacağınız yere sadece bakarsınız. Suları ve martıları daha önceki gördüklerinizin aynısı sanırsınız. Her seferinde vapurda kalma korkusuyla herkesten önce inmeye çalışsınız. Hayat, boğazdaki sular gibi akar gider. Ama siz göremezsiniz bu hengâmenin içinde zamanın aktığını.

Sabah akşam herkes kıyamet kopmuşçasına meydandaki yerini almak için birbirlerini adeta çiğneyerek -son minibüse, otobüse, vapura bineceklermiş gibi- koşuşturmasalar olmaz. Gün içinde sevinmeye, üzölmeye vaktiniz olmamıştır. Çünkü hayatın bizzat içindediniz ve bu hayat iş esnasında kendine engel olacak her şeyi bir kuma gibi görür.

Bir yerden bir yere giderken aklınız varmak istediğiniz yere odaklanır. Herhangi bir tarih önünden geçersiniz, fark etmezsiniz. Fark etseniz bile herhangi bir yapıya bakar gibi bakarsınız. At Meydanı'nda dolaşırsınız. Dikilitaş'a, Alman Çeşmesi'ne sadece bakarsınız. Sonra Beyazıt'a doğru yürürsünüz. Çemberlitaş'ın yanından geçersiniz kuşları görürsünüz. Ulu Hakan'ın türbesinin yanından geçersiniz dudaklarınız kıpırdamaz...

Yolunuz karşıya düşer, Üsküdar'a gidersiniz, kâtibim şarkısı aklınıza gelmez. Kız Kulesi'ne bakarsınız taş yığını. Sultanahmed'in, Ayasofya'nın, Topkapı Sarayı'nın Galata Kulesi'nin dilleri yok ki biz buradayız desinler. Bir namaz vaktinde o sırayla gökleri vuran ezan sesleri, balıkçıların ve martıların çığlıkları arasında uçup gider de eğleşmez kulaklarınızda. Ve o devasa Haydarpaşa Garı'ndan kalkan trenlerin Osmanlı ülkesini bir baştan bir başa geçerek kutsal topraklara ulaştığı bir belgesel gibi gelip geçmez gözlerinizin önünden...

Yağmur yağar kirpikleriniz ıslanmaz. Saçlarınıza kar yağar üşürsünüz. Hüzün çekip efkâr solursunuz, gam dağlarına yaslanamazsınız. Memleketten sızılı bir haber gelir yüreğiniz cız eder. Göçen anneniz, babanız, kardeşlerinizden birisiyse imkânınız varsa yola koyulursunuz, değilse üzölmeye bile vaktiniz olmayabilir. Bulunmaz Hint Kumaşı değölsinizdir. Kalkıp gitmeye kalkışsanız yerinizi bir başkası doldurur. Çünkü şehirde siz, hayatın bir dışlisisiniz, çarkın durmasına sebep olma hakkınız yoktur.

Ne çok söz verirsiniz birbirinize ne çok sözünüzde durursunuz! Bir özürle birbirinize affedersiniz! Samimiyet, dostluk; bir yerde oturup çay içmekten ve geyik muhabbetinden öteye gitmez. Kendi yalnızlığınızı yaşamak zorundasınız. Can bilip bağrınıza basacak kimsenizde yoktur. Sevgi; içi boşaltılmış bir kelime, tebessüm; yapma çiçekten başka bir şey değildir. İnsan damarlarınızdan bir damarınız atar da yüreğiniz, hemcinsine ya da karşı cinsinize sevgiyle akarsa kendi adınıza yazık edersiniz. Bu ilginin arka planında bir hinlik düşündüğünüz anlaşılır!

Herhangi bir tatil gününde bir de bakmışsınız ki kendinizi gezdirmeye çıkmışsınız, başında yün tellik elinde bastonlu bir ihtiyarla karşılaşır, babanızı ya da dedenizi hatırlarsınız. Evlat ya da torun şefkatiyle hâlini hatırını sorarsınız. Bilmezsiniz annenizin ve babanızın dualarıyla hayatınızın kolaylaştığını.

Başınızda dolaşan kara bulutlar gözlerinizle buluşur. Yıllardır yağmura hasret borlaşan yüreğinize bir şeyler ekip biçme vaktinin geldiğine anlarsınız. Bir çay bahçesine kendinizi zor atarsınız. Siz, daha garsona bir çay lütfen demeden, garson:

“Çek usta kalbime yirmi dört ayar bir hüzün” der.

Kendi yağmurunuzla ıslanmaya başlarsınız.

Sonrası yine yalnızlık...

Dayan Ey Kalbim

Dayan ey kalbim

Kaç karakış geçirdin, kaç baharı selamladın. Geriye dönüp baktığında hatıraların arasında filiz veren bir karanfil, gül, lale, boynu bükük sümbül gösterebilir misin? Gösteremiyorsun değil mi? Öyle bir hikâyecik olsaydı çarpıntın fazlalaşır efkâr barometremi yükseltir gözlerimi bulunlandırır ya dağlara doğru ya da gökyüzüne bakmamı ister gözlerimi kapatır bir çırpıda geçmiş zamanlara dalmamı isterdin.

Dayan ey kalbim

Ağaçlar son yapraklarını da dökmeye başladı, şunun şurasında bahara ne kaldı. Seni sevgilinin ülkesine götüreceğim. Ömrünün bu sonbaharını, sombahar olarak yaşamak istemez misin? Yıllardır saçlarına yağan karları düşün, sevgilinin sıcak bakışları arasında ömründe gecelerin çıkarıldığında çakı gibi bir delikanlı olduğunu görmek istemez misin?

Dayan ey kalbim.

Bunca zamandır acılarla koyun koyuna yata yata hüznü bazlaştın. Nerede bir bulut görsen peşine takıldın, nerede bir acı söz işitsen sancısı seni vurdu. Bir gülün kokusunu damarlarında hissetmek, bir sümbülün boyun büküklüğünde efkârlanmak, bir karanfilin koklandıkça kokusunun çoğaldığına şahit olmak mı istiyorsun; o zaman atış ritimlerini gözden geçir, başımıza iş açma!

Dayan ey kalbim.

İçinden geçenleri tel ile kâğıt ile turnalarla gönderdiğin sevgili yolunu gözlüyor. Kimi zaman gönül sazını eline alıp dağlara bakarak;

*Ay dağlar sıyrılın borandan kardan
Gözlerim yollara dikildi kaldı
Kendimden geçerim geçemem yardan
Hasretinden boynum büküldü kaldı*

diye bir yandan türküler yakmaya başladığından, gözlerinin bulutlandığından ve her akşam ellerinin niyaz makamında durduğundan haberin yok herhalde. Artık hazırlık yapmaya başlayalım. Gerçi geçenlerde doktor bir gözden geçirmiş atış grafik çizelgeni çıkarmıştı. Sen geç o doktoru, esas muayene-ni sevgili yapacak kalbi ile seni dayanıklılık testine tabi tutacak, kul yapısından geçerli not aldın. Görelim Allah yapısı avuç içi kadar bir etle testinin sonucu nasıl çıkacak?

Dayan ey kalbim.

Allah'dan başka bir dostunun olmadığı, sevgilinin yurduna gideceksin. O gün o saat için sevgilinin başında bir hal olur, seni karşılamaya gelemeyebilir. Arzuhalini anlatacak ne bir dostun ne bir yarenin var, onun seni bulması için Allah'a dua edeceksin. Dualarının kabul olması için de her geçen günü boşa savmayacaksın, şeytanın vesveseleri sonucu yapman gerekenleri yapmadığını biliyorum bir an önce görevlerini yerine getir, oraya iş götürmeye tevessül etme, zira orada yapacak bir sürü işlerimiz olduğunu biliyorsun.

Dayan ey kalbim.

Bunca yalnızlığı, sıkıntıyı yararak erdemlerimizi nasıl koruduysak bu seferde kendimizi korumasını bileceğiz. "Sabır acıdır ama meyvesi tatlıdır" ilkesinden hareketle bu yaşa kadar geldik. Sevgili, gönül sofrasını donatmaya başlamıştır bile. Aman ihtiyatlı davran heyecana ve sıkıntıya mahal verme.

Sayılı gün tez tükenir derler. Şunun şurasında bahara ne kaldı, yarın bir gün cemre düşecek, ağaçları çiçekleri, hasret vuslatı selamlayacak, hayata yeniden aşılacağız.

Ya yeni bir hayata başlayacak ya da "Şer bildiğimiz şeyde hayır, hayır bildiğimiz şeyde şer"le karşılaşacağız.

Dayan ey kalbim.

Dua

Ey Rahman ve Rahim olan; ne zaman kendimden uzaklara gitsem içime şavkıttığın bir ışıkla yolumu bulmanın sevinci ve huzuruyla varıp kapına dayanıyorum.

Senin açtığın kapıdan içeriye herkes giremez, kapattığın kapıyı da kimse açamaz.

Gönlümün, dilimin, gözümün, yüzümün, kapısına gelenlere baktığımda kendimi görebildiğim insanlarla karşılaştım.

Ey esirgeyen bağışlayan; beni açlık ve zenginlikle imtihan ederken, emirlerin dışına çıkarak hayatı idame etmeye başladığım anda bütün yolları yüzüme ve gönlüme kapat senden umudumu kesecek kadar akıl noksanlığı verme.

Ey Rezzak olan; sabah yuvalarından aç kalkan kuşların rızıklarını nasıl veriyorsan benim de rızıkımı zamanında öyle vermiştin. Şimdi düzenli bir işim var; bazen şeytanın vesvesene kapılıp yoklukla imtihan olduğum günleri unutuyorum.

Rızıkımı yine bereketli kıl, çocuklarıma alın ve gönül terimden hariç kazandığım hiçbir malı mülkü nasip eyleme.

Ey sonsuz izzet sahibi olan; dünyaya arkasını, sana yüzünü dönen insanların sayısını çoğal ve o insanlardan bir tanesini de bana dost eyle. Kalbimi kalbine yaslayıp omzumu başına koyup ağlayabileceğim, derdimi dökeceğim, Önderimizin dostlarının dostluğundan yüreğine pay düşüren bir dostla tanıştım.

Ey bütün mahlûkatı maddi ve manevi kirlerden arındıran; insanların birbirlerini kandırabilmek için çok özel gayret sarf ettiği, sözün ayaklar altına düştüğü, kazancın sorgulanmadığı bir zaman diliminden geçiyoruz.

İçimizin kirini arındıracak yağmura hasret kaldık. Bize bizden yağacak yağmuru esirgeme.

Kazancımızdan fakirlerin de hakkı olduğu şuuruyla hareket ettirerek kazancımızı safileştirmeyi nasip eyle.

Ey kalbimize iman nuruyla aydınlatan, gecemizi gece, gündüzümüzü gündüz gibi yaşamak için önümüze çıkan tüm engelleri aşma gücü ve basiretini bizden esirgeme.

Ey gizli açık her sesi işiten; bazen ağzımızın içindeki et parçasından dökülen, bazen bedenimizle, bazen de hâl dilimizle dışarı vurduğumuz ya da içimizden geçirdiğimiz hâlde vicahiye çeviremediğimiz kötü söz ve davranışları aklımızı yaklaştırma.

Ey Hâkim olan; önce kendimizi, ailemizi, etrafımızı, ülkemizi ve dünyayı yeniden imar etmek için ufkumuzu aç, yapamayacağımız işlerin altına girmemize müsaade etme. Kendimize, ailemize, etrafımıza ve ülkemize yüreğimizi çarşaf gibi sereceğimiz günlerin hayalini gerçeğe dönüştür. Düzenli, intizamlı, her şeyi yerli yerinde yapan sabrın sınırlarını zorlamayan Eyyüb Efendimiz gibi zorluklara dayanma gücü ver.

Ey dilediğini yapan ve yaptıran; elimizde imkân varken verdiğin nimetlerin şükürünü eda etmeyi nasip eyle, gücümüz ve kudretimiz varken haksızlık yapmayı aklımızın ucundan dahi geçirtme. Ölçümüzü ve tartımızı kalbimizin ve aklımızın terazisinde tartarak nefsimizin ağır bastığı kefeye koymamız için bize basiret ver. Bize haklının hukukunu korurken her türlü korku ve şüphelerden uzak eyle.

Ey çok affeden, bilerek ya da bilmeyerek kırdığımız, dök-tüğümüz gönülleri tekrar yapmak, senin rızan doğrultusunda yaşamak ve ölmek ve öldükten sonra da amel defterimizin açık kalan sayfalarına hayırlı amellerin yazılmasını sağlayacak evlat ve dostlar nasip eyle.

Ey güç ve kudreti sonsun olan, sonsuzluğun sahibi; senden gelip sana gideceğimiz zaman dilimi içerisinde verdiğin tüm nimetlerin şükürünü eda etmiş bir vaziyette bizi aslımıza döndür ve Önderimizin sancağı altında başka bir mekânda toplanmayı nasip eyle...

El-Aziz

Adından aldığım ilhamla hayatıma yön vermeye çalışıyorum. Biliyorsun içimden geçenleri, geçtiği halde söze ve yazıya dökülemeyenleri hatta beynimin arşivinde söze dökülmek için çağırmaya çalıştığım kelimeleri de. Değeri, kıymeti, saygıyı, izzetli ve ikram sahibi olmayı bütün insanların kalbine düşüren sensin.

*“Senin kalbinden sürgün oldum ilkin
Bütün sürgünlüklerim bir bakıma bu sürgünün bir süreği”*
(S.Karakoç)

Yeryüzüne ayak basmadan önce Bezm-i Elest’de verdiğimiz sözün unutmadık. Ama sözümüzde duramıyoruz, kelimelerin içini boşaltıyor, kavramları birbirine karıştırıyoruz. Baktığımız aynalar bizi göstermiyor. Yüzlerimizin maskesinden birbirlerimizi tanıyamıyoruz. Yüzünde maskesi olmayanların yüzüne bakınca da kendimizi görebileceğimiz insan sayısı gittikçe azalıyor. Hani:

*“Afrika’da öldürülse bir yerli
Canı bende çıkıyor
Seni bildim bileli”*(M.Kapkıner)ydi.

Dünyanın hangi coğrafyasına bakarsak bakalım insanlar birbirlerinin Habil’i. Ama o Kabil, günümüz Kabilleri gibi değildi. O Kabil, öldürdüğü kardeşini toprağa gömdükten sonra bir de yasını tutuyordu. Günümüz Kabilleri ise taşsız, sopa-sız, uzaktan kumandalı aletlerle binlerce kardeşini acımasızca katlettikten sonra çılgınlık partileri düzenliyorlar.

İnsan damarlarındaki o acıma duygusunun uyanmaması için zil zurna sarhoş olmak istiyorlar.

Her ülkede binlerce Ebucehil :

*“Biz dünyadan nereye
Göçelim ya Muhammed?
Yeryüzünde riya, inkâr, hıyanet
Altın devrini yaşıyor...
Diller, sayfalar, satırlar
Ebu Leheb öldü diyorlar:
Ebu Leheb ölmedi, ya Muhammed;
Ebu Cehil, kıtalar dolaşıyor.”* (A.N. Asya)

Görsel ve yazılı basın onların elinde, dünyaya onların gösterdiği pencereden bakıyoruz. Onların heva heves ve çıkarları doğrultusunda bir hayat tarzını benimsemek zorunda kalıyoruz.

Onlara rağmen hayatta kalmanın ve izzetimizi korumanın mümkün olmadığına inandırılmaya zorlanıyor, bilerek ya da bilmeyerek onların ekmeğini yeyip onların kılıcını çalanlara da “hoşgörülü” davranılmak zorunda bırakılıyor.

Ey, sonsuz izzet sahibi yüceler yücesi, bize onur ver, bize izzet ver yüreğimiz ayaklar altına düşmesin.

Sana verdiğimiz sözün içini boşaltanlardan eyleme, bize yardım et, sen kimsesizler kimsesisin.

Bu dünya sürgününde dağınık yaşamaktan birbirimizin derdi ile dertlenmekten aciz kaldık, aczimizi gider, sana verdiğimiz sözün doğrultusunda kendimizden yağıcak yağmurlarla ömrümüzü bereketlendir.

Dudaklarımızda yemleyip avuçlarımızdan uçurduğumuz kuşları zulmedenlerin üzerinde eabil sürüsü eyle.

Senden aziz bir dost bulamayacağımızı biliyoruz.

Bildiklerimizi bilemediklerimizden çıkart, bizi bizle başa bıraktığında da senin kapından başkasına muhtaç eyleme...

Önderimizin kavi dostlarından Ömer efendimiz yüzyıllar önce bize şöyle göndermede bulunuyor:

“Biz zelil bir kavim idik. Allahü teâlâ bizi İslâm ile azîz eyledi. İzzeti, Allahü teâlânın bizi azîz ettiği şeyden (İslâmiyet’ten) başkasında ararsak, Allahü teâlâ bizi eskisinden zelil eder (alçaltır).”

Efendim, hayatın tadı tuzu yaşamanın kıymeti, yatakta ölümün arzulanmadığı kısaca hayatın dolu dolu yaşandığı varsılığın paylaşılarak çoğaldığı, yoksulluğun şükrederek azaldığı yılların bereketiyle dünya sürgününüzü tamamladınız ne mutlu size.

Ey sevgide üstün tutulan, ey en Sevgili.

Sen de en Sevgilin aracılığıyla bize gönderdiğin ayetinde:

“Ey Muhammed! de ki: “Ey mülkün sahibi Allah’ım! Sen mülkü dilediğine verirsin, dilediğinden de onu çeker alırsın, dilediğini aziz edersin, dilediğini zelil edersin. Hayır Senin elindedir. Muhakkak ki, Sen her şeye kâdirsin.”

(Âl-i İmrân suresi 26) diyorsun.

Ey her şeye Kâdir olan, biz sahip olduğumuz dünya metanını kendimiz elde ettik zannediyoruz. Bazı binalarımızın kapılarına *“Mülk Allah’ındır”* diye yazıyor yazmasına da sosyal hayatımızda bu kelimenin içini doldurarak cebimizi ve yüreğimizi kardeşlerimize açamıyoruz. Hani:

“Besmele, ekmeğimizin bereketiydi;

İki dünyada aziz ümmet, / Muhammed ümmetiydi.”

(A.N. Asya)

Bu ümmet böyle mi olmalıydı? Biz bir batında yattığımız insanları kardeş olarak biliyoruz, ama bir batında yatmış olsak da birimiz izzetli, diğerimiz zelilliğin sularında kulaç atıyoruz. Biliyoruz ki senin koymuş olduğun yasada kardeşlik hukukuna riayet ettiğimiz müddetçe hayatı dolu dolu yaşarız.

Azizim, yarattığın bütün mahlûkat emirlerine harfiyen uyarken sana isyan eden ya da isyancıların yanında bulunan nice kavimleri helak ettiğini insanlığın son Sevgilisi aracılığıyla gönderdiğin kitapta döne döne okuduk.

Başımıza bir musibet geldiğinde senin varlığını hatırladık, senden yardım istedik.

Furkan/71’de “*Kim tövbe edip iyi davranış gösterirse, şüphesiz o, tövbesi kabul edilmiş olarak Allah’a döner.*” diyorsun.

Bizi bağışla, o aziz ümmetin yolunda yürüyen ümmet eyle, ayaklar altına düşürülmeye çalışılan onurumuzu, izzetimizi bir sancak gibi yüreğimizde dalgalandır. Bizi yeryüzünde böbürlenerek gezen insanlardan eyleme.

Azizim, kelimeler halipürmelalimi anlatmaya yetmiyor, sen içimden geçenleri ve geçecek olanları biliyorsun. Hani Önderimiz: “*Kişi sevdikleriyle beraberdir*” diyor ya ben de sevdiğim bir şairin duasına avuçlarımdaki kuşlarla yoldaşlık etmeye çalışıyorum:

*“Verilmemiş hesapların korkusuyla
Sana geldim ayaklarına kapanmaya geldim
Af dilemeye geldim affa layık olmasam da
Sevgili
En sevgili”*

(S. Karakoç)

Göç Göç Oldu Göçler Yola Düzüldü

İnsanın insana selam vermeye üşendiğini söylesem, ‘Yok ya öyle bir şey olur mu?’ demeyin sakın. Belediye otobüsüne, tramvaya adımını atar atmaz tek kişilik koltuk varsa ona, yoksa iki kişilik koltuklardan ikisi de boş olana gözünü kestirmeyen varsa buyursun onunla biraz sohbet edelim.

-Selamünaleyküm hemşerim.

-Merhaba.

-Memleket nere?

-Sen nerelisin?

-Ben Elazizliyim.

-Ben de Erzurumluyum.

-Hemşeriyiz desene.

-He ya hemşehriyiz.

Sohbete bakın beri gelin. Biz şimdi sohbet mi ettik? Evet, bu kadar da olsa sohbet ettik, en azından birbirimizin nereli olduğunu öğrendik bu yetmiyor mu? Şehirler, kimsenin kimseye karışmadığı, insani erdemlerin gittikçe yozlaştırıldığı, kimin güçlü, kimin zayıf olduğunun bilinmediği çağdaş bir bedevi topluluklar mı olmalıydı?

Hani insanlar konuşa konuşa anlaşırdı. Konuşmasını bilen konuşacak, konuşmasını bilmeyen konuşacak birine ihtiyaç duymuyor. Öyle mi? Hayır, maalesef öyle değil. Öylesine zarf attım ama birçoğunuz hemen pulu yapıştırdı. Peki, pulu yapıştıran sensen söyle bakalım:

-Tanımadığın bir insana selam verir misin?

-Neden vereyim ki!

-Selam Allah'ın selamı değil mi?

-Evet, ama durup dururken selam verilmez.

-Allah “selamı yaygınlaştırın” demiyor mu?

-Öyle mi diyor?

-Evet.

Bak bu da bir sohbet sayılır. En azından iki insan birbirine soru sorup doğru yanlış cevap alarak en azından anlaşma yoluna doğru adım atıyorlar. Buraya kadar okuduklarınızı konu başlığı ile ilişkilendirmeye çalışmıyorsunuz değil mi? Evet anlattıklarınızla başlık “kel alaka” konular diyorsanız o zaman türküyü dinlemeye hazırsınız demektir.

Göç göç oldu göçler yola düzüldü

Uyku geldi ela gözler süzüldü

.....

-Bu türkü tüm başiboş bulutları gözlerinize topladı mı?

-Hayır, hiç hoşuma gitmedi, bu nasıl türkü?

-Türkü nasıl olur?

-Tarkan'ın Sertap Erener'in türküleri çok hoş mesela.

-Peki, Dev Orso'yu dinledin mi?

-O da kim?

-Hani Tarkan'a tav, Eva Bender vardı, onu ahtapotun kollarından kurtarmıştı.

-Hatırlamıyorum gerçekten mi?

-Senin gerçekten haberin yok herhalde.

-Öyle mi?

Kusura bakmayın aklınızı biraz karıştırıyor olabilirim. Zaman gençleri ile nasıl sohbet edilir onun denemesini yapıyordum ama siz de şahit oldunuz ben dam diyorum onlar mertek kelimesini dahi bilmiyorlar. Bir zamanlar Odunpazarlı olmanın delikanlılık olduğunu söyleyen gençlerin deliliği kalmadı. Onların da çocukları “muhallebi çocukları” gibi oldular. Hamamyolu'nda, Adalar'da “Sarı Özek Bozkırındaki trenler gibi “Doğudan batıya, batıdan doğuya, giderler, gelirler, gelirler giderler.” Yine ne varsa eskilerde var. Biz en iyisi eskilere, eski zamanlara gidelim. Kadir kıymet bilmek, hasretlik çekmek, topraklarından tehcir edilmek ne demek varıp o günleri yâd edelim. Geçmiş zamanlar bir film şeridi gibi

gözlerimizin önünden geçerken dönelim kendi kendimize.

Karacaşehir; Ertuğrul Gazi'nin belinden düşüp Şeyh Edebalı'nın sinesinde gür bir çınara dönen idealin gerçekleşmesinde sorumluluğu hem bileği hem de yüreğiyle yüklenen Osmangazi'nin göbeğinin düştüğü toprak ne bereketli toprakmış. Karacaşehir'e sığmayıp üç kıtaya dağılan Osmanlı İmparatorluğunun Trakya ve Balkanları fethetmesiyle birlikte Anadolu'dan özenle seçilen Türk aileleri Evlâd-ı Fatihan olarak oralara yerleştirilen koca Osmanlı'nın torunları ne bileceklerdi bir gün bu topraklara geri döneceklerini. Hâlbuki onlar evladı fatihan olarak şimdiki sınırlarımız dışına taşınıp o zamanki topraklarımızın uç beyleri olarak oralara taşınmışlardı. Onlar ki 93 Harbi'nde Osman Paşa ile Plevne savunmasında destanın yazılmasına vesile olan kahramanlardı.

Yürürken arkasına bakan geride kalır. Serhat şehrimiz Kars'tan Anadolu'ya akarak yeni bir yurt yurtlak peşinde olan bu aziz milletin evlatları, insanlık coğrafyasını sömürmeden, kırıp geçirmeden, ahlaklarına ve kültürlerine dokunmadan başka milletlere de hamilik görevi üstlenmek zorunda kalmıştır. İşte bu "Nizam-ı Âlem İlahi Kelimetullah" davasını yeryüzüne hâkim kılma arzusu ile 1229'dan 1923 yılına kadar canla başla mücadele ettiler.

Hani İbn-i Haldun devletleri tarif ederken, *devletlerin de ömürlerinin insan ömürleri* gibi olduğunu söyler. İnsanlar da devletler de bazen uzun, bazen çok kısa ömürlü olur.

Dünya, yeryüzünde yaşayan insanlara nedense dar gelir. Zalim insanlar da zalim devletler gibidir desek yeridir. Bir zamanlar Osmanlı devletinin himayesine girmek için can atan devletler, Osmanlı zayıflayınca her cepheden aç kurtlar gibi saldırmaya başladıklarında yurtlarından ya sürülen ya da tehcir edilen insanımızın acısını ancak filmlerle canlandırmaya çalışıyorlar. O zamanki acıları, sürgünleri yaşayan insanlar şu an aramızda yok. Onlar acı hatıralarını çocukları-

na anlattılar, çocukları ise o acıların psikolojik etkisini yıllarca babalarının annelerinin hülasa tüm o acıya duçar olanların yüzlerinden okudular. O insanların yüzlerindeki korkunun yansıması ise uzun süre nesilden nesile taşınacağı benziyor. Ertuğrul Gazi'nin ilk yurtlağı, Emir Porsuk'un atını suladığı, şimdilerde -tabanı silme çamur olduğundan- hem intihar etmek hem de uzaktan seyirlik olan Porsuk'un iki yakasında "Avrupa Şehri" diye böbürlenilen Eskişehir nerelerden göç almadı ki.

Balkan Savaşları ile Balkanlar tamamen kontrolümüzden çıkar ve oradaki Evlad-ı Fatihanların torunları yavaş yavaş Anadolu'ya doğru göçmeye başlarlar. Bu göç dalgası Cumhuriyet kurulduktan sonra biraz daha hızlanır. 1938, 1950, 1968, 1979, 1989 yılları arasında milyonlarca ecdat torununun yarısından fazlası yollarda telef olarak Anadolu'ya hicret ederler.

Bulgaristan, Yunanistan, Arnavutluk, Kosova, Saraybosna, Makedonya, Romanya, Kırım, Kafkasya, Gürcistan, Türkistan, Afganistan'daki topraklarından sökülüp Anadolu içlerine özellikle Eskişehir'e göç edenlerin acılarını zihinlerden filme dökecek binlerce senaryo beyaz perdeye aktarılamadan kahramanları göçüp gittiler.

Bir insanın doğup büyüdüğü topraklardan uzaklaşması, daha doğrusu uzaklaştırılması hiçbir filmin karesine sığmaz. Özellikle şimdi batı sınırlarımız dışından buraya yerleşmiş yaşı 50'nin üzerinde olup da "Arda boylarında kırmızı erik" türküsünü dinlediğinde kim yüreğinde ince bir sızı hissetmez?

Bir de o topraklarda doğup orada ölmek isteyenler yok mu? Onların yüreğinde kopan fırtına ile gidenlerin yüreğinde kopan fırtına bir araya geldiğinde acı ve hüznün kelimeleri o haletiruhiyeyi anlatmakta yetersiz kalır. O ayrılış, o toprağa sarılış ancak yaşanarak anlatılır.

Bir zamanlar şöyle bir hikâye duymuştum: Bulgaristan'ın Filibe Bölgesinden Anavatana göç etmek zorunda kalan bir aile kızlarını bir akrabalarına nişanlarlar. Kendileri hicret edecek kızları orada kalacaktır. Nişanı bozsalar olmaz, bozmasalar olmaz. Kızın annesi bir daha bir araya gelme imkânlarının neredeyse olmadığı düşüncesinden hareketle kızının saçından bir tutam saç keser, belki de tırnağın etten söküldüğünden daha zor bir acıyla kızından ayrılır ve Eskişehir'e göçerler. Aradan yıllar geçer, hasret büyür, vuslat bir kızıl elma gibi annenin yüreğini dağlar durur. Her gün kızının saçlarını koklayarak uyuyan anne, sonsuz uykuya dalacağı zaman "Kızımın saçını da kefenimin içine koyun" diyerek dünya perdesini kapatır. Son üç beş yıldır hâlâ oraların özlemine duyan "Dünya gözü ile bir daha oraları göreyim" diyenler ise gittiklerinde akrabalarının çocukları ile karşılaşarak bir nebze de olsa içlerinin yangınlarını gözyaşlarıyla söndürmeye çalışırlar.

Ya Kafkasya'dan göçenler, Kırım'dan sürgün edilenlerin ciğerini parçalayan:

*Biz Kırım'dan çıkanda
Kar yağmadı kan aktı
Anam babam kız kardaşlarım
Gözleri dolu yaş kaldı*

diye sürüp giden Kırım Türküsü söylendiğinde gözlerini bulutlardan kimse koruyamaz. Kim derdi ki Kırım Türklerinin daha doğrusu Kırım Sürgününün sembolü olan Mustafa Abdulcemil Kırımoglu bir gün hürriyetine kavuşacak, Kırım Türklerinin lideri olacak ve Eskişehir'i ziyaret edecek ve onun adına Odunpazarı'nda bir Kırım Kültür Evi açılacak.

Bırakın bir başka ülkenin toprağından ayrılmayı insan kendi ülkesinde kendi toprağından ayrılıp bir başka şehre

göç ederken bile ne yaşadıklarına az çok şahit olanlar olmuştur. Aslında her insan dünya gurbetinde bir muhacir gibi yaşar ama bir türlü muhacir olduğunu kabullenmek istemez. Hangi insan göbeğinin düştüğü toprakta bir ömür sürmüştür bunu bilemeyiz. Ama bildiğimiz bir şey varsa “İnsan bir kuş misali bugün burada yarın Allah bilir.” atasözüdür.

Halk türküleri de olmasa, hasreti, özlemi, sürgünü, yalnızlığı, kim söze-saza dönecek?

Kalbinizi biraz sıkıştırdıysam özür dilerim. Gidip gamdağlarına yaslanmak mı istiyorsunuz, o zaman gözlerinizi kapatın aha sizi biraz da olsun rahatlatacak, bulutlarınızı sağacak, çoraklaşan gönül yurdunuzu yeniden yeşertecek merhum Âşık Reyhani'nin Erzurum'dan Bursa'ya göç yükünü hazırlayıp Erzurum'da “Gezin Düzü” denilen mevkide son kez Erzurum'a bakarak söylediği türküyü ruhunuza hediye ediyorum.

*Benim canım feda idi bin cana
Bir can az deseler iki bin cana
Kırk senelik gözyaşımı fincana
Kattım Karasu'ya aktım gidirem.*

.....

Hasan Ali Kasır*

Genç’de doğdum.

Yazın çöl sıcağı, kışın buzdolabı gıslavet ayakkabılarımla yola çıkmıştım. Damarlarımda hayat büngüldüyordu.

Bingöl yaylalarında pınarlar toprağın kalbine vura vura nasıl yeryüzüne çıkıyorsa, bende içimin topraklarına kök salarak denize ulaşma talimleri yapıyordum.

Oğlaklardan, kuzulardan arta kalan zamanlarımda mürekkep yalamaya başladım. Aslında okuduğum kitapların mürekkeplerini gözlerime uçurarak, gözlerimin arka bahçelerine getiriyor; orada yemini, suyunu verdikten sonra kalbime doğru kovalıyordum...

Zaman mı rüzgârdı, ben mi hızlı yaşadım bilmiyorum. Rüya penceresinden malihülya penceresine bakarken düştüğümün farkında bile değildim. Gözümü açtım ki “ 28 Ocak 1976 Osmaniye’deyim. Bu kez bu kentte görevle gelmişim: Osmaniye İmam Hatip Lisesine Edebiyat Öğretmeni olarak atanmışım. Meslekte ilk göz ağrımdı. Çiçeği burnunda bir öğretmen!.. Üstelik çocukluk hatıralarıyla tanıdığı bir kentte... Bakanlıkta sormuşlardı: Üç kentten birini tercih et; Eskişehir, Mersin ve Osmaniye... Ben Osmaniye’yi tercih etmişim. Bilmiyorum, belki bakanlık yetkilisi dudak bükmüş, şaşırmıştı bu tercihim karşısında.”

Bakanlık görevlisi, gidince tanışıp sevişeceğim Naci Şahin, İbrahim Ergen, Mehmet Karakuş, gibi öğretmenleri, dersine girdiğim, İbrahim Serhat Canbolat’ı dersine girmeden tanıdığım Tayyib Atmaca’yı nereden bilsindi...

Tunceli’de, Kayseri’de binlerce çiçekten milyonlarca çiçek tozu yükledim kanatlarıma. Kanatlarım ağırlaştıkça peteklerim dolup taşmaya başladı. O gündür bu gündür peteklerimi sağarak dünya coğrafyasında gezip duruyordum. Hani Baha-ettin Karakoç:

“Hangi yayla güzel, nerde bühtan yok

Gel seninle oraya gidelim çocuk” diyerek yüreğini dağa götürdüğü gibi nasip bizi de alıp götürüyordu...

Erzurum'daydım, Húma Kuşu yükseklerden sesleniyor, Palandöken yüce dağdı. Abdülkerim Dinç, Rıdvan Canım, M.Emin Alper, Nurullah Genç, Turan Karataş, Tacettin Şimşek, Hüseyin Alacaatı, Nazir Akalın ve “Erzurum Kitaplığı”na aldığım yüzlerce gönül dostum olmuştu. Ama Akdeniz gözümde tütüyordu. Hatta Tayyib “Mersin’e gelme hocam sert iklimin insanların yürekleri daha mümbit” demişti.

Nasip bu ya onca uğraştan sonra Mersin’e yerleşmek, kızı Adana’ya gelin vermek, Ömer Lekesiz, Mehmet Solak, M. Ökkeş Evren, Şahin Taş’la gönül sofralarına oturmak varmış...

Malın, mülkün, makamın yalan olduğunu galu-beladan beri biliyordum. Biliyordum ve bunlardan uzak durmaya çalışıyordum. Emeklilik yaşı gelmişti, daha fazla çiçek tozu toplayıp daha çok yürek sofrasına petek dolduracaktım. “Seyrânî 1984”le doldurmaya başladığım peteklerin sonuncusu “Ölüm Şiirleri 1998” olmayacaktı...

Mersin’de göreve gidiyordum, yüreği olmayan bir sürücünün aracından havalanan ölüm meleği, koca pençeleriyle beni tuttuğu gibi havalandırdı. Mersin’de bir vakit turladıktan sonra Adana’ya götürdü.

Yeni evin açılışına uzaktan yakından dostlar geldi. Ama Tayyib gel(e)medi.

Mersin’i ve Osmaniye’yi meğerse boşuna tercih etmemişim. Ama yine de zararı yok. Bu iki şehrin arasında Adana’da yeni evimde dünyanın takla atacağı günü bekliyorum.

Avuçlarınızdaki kuşlar uçtukları zaman Adana’da konacak yeri biliyorlar. Siz dünyayı bekliyorsunuz, ben kuşlarınızı...

**1953 Genç’de doğdu. Hayatı yaşanması gerektiği şekilde yaşadı.31.08.2000’de Mersin’de Allah’a açılan eller üzerinde kardeşlerinin yanına uğurlandı.*

Herkes Kendi Ölüsüne Ağlar

Bir zamanlar Osmaniyede yaşayan benden altı yaş büyük Hamza Ekrem adında bir abi vardı, siyah pantolon, siyah gömlek giyerdi. Ben ortaokulda o ise Endüstri Meslek Lisesi son sınıfta okuyordu. Akşamları eve dönerken koltuğunun altında bir tomar gazete olurdu. Bir de postacımız vardı, Hazma Ekrem'e çalışsan.

Biylıklarım henüz terlemeye başlamıştı, Kelebek Gazetesi alıyordum, çünkü bu gazetenin orta sayfalarında bir yerde "Ümit Yaşar Oğuzcan'ın Seçtiği Sizin Şiirleriniz" köşesi vardı ve Hamza abinin şiirleri burada yayınlanırdı. Bir gün Hamza abinin yanına gittim ve şiir yazacağımı söyledim. O da bana konular verdi şu, şu konular üzerinde şiirler yazacaksın dedi. Ben ha bire şiir yazıyordum ama onun şiirlerine yakın bir şiir yazamıyordum. Ne yazsam güzel olmuş devam et diyordu. Bir gün Osmaniyede mahalli bir gazetede şiirim yayınlandı böylece şiire bulaşmış oldum.

Yıllar yılları kovaladı, yazmadığım gazete dergi kalmadı. Lise ikinci sınıftayken benim de şiirlerim Kelebek Gazetesinde yayınlanmaya başladı. Şiirlerin yayınlanmasına Ümit Yaşar Oğuzcan karar veriyorsa ben de artık Türkiye'nin sayılı şairlerinden birisi oldum diye kasım kasım kasılmaya başladım. Bu gazla 1980 yılında Hüzünlerin Düğünü kitabımı yayınladım. 1982 yılında Osmaniyede 11 şair arkadaşla şiir sergisi açtık, sonra askere gittim. Askerden gelince gaz kesmeden bu 11 arkadaştan bazıları ile Güneysu Kültür Sanat Edebiyat dergisini çıkarmaya başladık. Bu arkadaşlardan birisi de Bestami Yazgan ağabeydi.

Birbirimizin şiirlerine güzel olmuş diye diye bir süre yürüdük. Bir gün Bestami Yazgan ağabeyin evinde Sezai Karakoç'un *Hızır la Kırk Saat*'ini gördüm. Bir kez okuyup kaldırıp bir kenara attım, birkaç yıl sonra tekrar okuduğumda

şiiir diye yazdıklarımın saçmalık olduğunu görmeye başladım ve başladım okumaya. Bir yandan okuyor, bir yandan yazdıklarımında şiiir kıvrıntıları oluşmaya başladığını gördüm.

Güneysu hem benim hem Bestami Yazgan ağabey'in çiraklığını ve kalfalığını yaptı. Güneysu, Türk Edebiyatı dergisinin kalitesinde çıkmaya başlamıştı. Dergiyi, Bestami ağabey bir tarafa, ben bir tarafa çekmeye çalışıyorduk. Bu arada arkadaşlarımızın bir kısmı Güneysu'dan ayrıldılar. Ben oyumu devamlı sanattan yana kullanmaya çalışırken artık ikimiz de yavaş yavaş kendi mecramızı bulmaya başlamıştık. Ben dergiyi Sezai Karakoç düşünce ekolüne kaydırmaya çalışıyorum, Bestami ağabey muhafazakâr çizgide kalması için uğraş veriyordu. Baktım dostluğumuza helal gelecek oturup durum değerlendirmesi yaptık, gönlü istemeye istemeye bana izin verdi ve ben 45. sayıda Güneysu'dan ayrıldım. Birbirimize sarıldık, ağlamamak için kendimizi zor tuttuk ve ben merdivenlerden aşağıya doğru inerken elimde bölüştüğümüz kaynamış mısırın tanelerini avuçlarıma, boncuk boncuk gözyaşlarımı yüzüme döküyordum.

Ne zaman çarşıya çıksam ayağımın bir teki çarşıda bir teki Güneysu'nun bürosunda olmak istedi. Üç beş ay kendime gelemedim ve bir gün kendi kendime biz düşman değiliz deyip Güneysu'nun bürosuna gittim. Her gidişimde elinden ekmeği alınmış öksüz çocuk gibi oldum. Gitmesem Bestami ağabey kendisine küstüğümü sanacak, gitsem derginin gidişatı içimi burkuyordu. Anlaşılan dergi yapacağını yapmış, kapanışa doğru yol alıyordu ve öyle de oldu. Kör topal iki yıl daha devam etti. Dostluğumuzdan tanıştığımız günden bu güne bir şey kaybetmedik ama o ayrılırken yediğim mısırı ve gözyaşlarımı hâlâ unutamıyorum...

Yıllar yılları yine kovaladı. Cengiz Coşkun askerden dönmüş Osmaniye'de bir hazır giyim dükkânı açmıştı. Bu arada ben memuriyete başlamıştım. Ben iş çıkışlarında, Mehmet

Durmaz da okul çıkışında ya Şam tatlısı ya da sarıburma tatlısı ile dükkâna damlıyor, sohbet ediyor, bazen de galeyana gelip irticalen şiirler söylüyorduk. Günler böyle gelip geçerken nasıl olduysa birdenbire dergi çıkarma fikri oluştu. Parasını üçümüz karşılayacaktık ve bedava dağıtacaklık üstelik bu sadece şiir dergisi olacaktı. Kırağı şiir dergisi Cengiz'in dükkânında doğdu.

Osmaniye'ye ilk ofset matbaa geldi ve ilk baskısı da Kırağı oldu. Dergi birkaç sayı basıldıktan sonra baskı fiyatını dolara endeksledi, bir müddet böyle devam ettik. Dergi ikinci yılına girerken, Ankara'da basılmaya başladı. Bu arada Cengiz Çorum'a göçtü, birkaç sayı orada basıldı, daha sonra Konya'da, Kahramanmaraş'ta, İstanbul'da basılarak Osmaniye'de yayını sürdürdü. Kırağı üçüncü yılını doldurduğunda Cengiz Coşkun İstanbul'a taşındı. Kırağı'da yazan şairler palazlanmaya başladı, şiirlerinin zekâtını veriler gibi kötü şiirlerini göndermeye ya da Kırağı'yı başka dergilere geçmek için merdiven olarak kullanmaya başladılar.

Güzel şiirler yayımlamayacaksak, vasat şiirlerle yola devam etmenin bir anlamı yoktu. Burhan Sakallı (kitapların formatını beğenmediğinden) hariç 11 Kırağı şairinin kitaplarını yayınladık. Her şiir kitabı bir renk ismi olacaktı, 9 arkadaş fikrinden vazgeçti. Benimki, *Sarı Kitap*, Mehmet Aycı'nın *Mor Kitap* oldu. Kırağı'nın vaktini tamamladığı ya da soluklanmak düşüncesiyle yayına ara vereceğimizi duyurduk. Dostlarımızın candan olanları maddi sıkıntı yüzünden kapanacaksak her biri bir sayıyı üstlenmek istedi, oysa maddi sıkıntımız yoktu, kendimizi dinlendirmek gerektiğine inandık. Bu arada dergi Konya'da basılıyordu. Dergiyi Burhan Sakallı'ya gönderiyorduk, o orada dizgisini yaptırıyor, tashihini yapıyor ve bastırıp bize otobüs ile gönderiyordu.

Sarıya, hüznün rengi derlerdi de inanmazdım. İlk Şiir Kitabımın adı *Hüzünlerin Düğünü, Külüngün Taşlara Çizdiği Na-*

kış, *Sarı Kitap* derken Kırığı'nın 27. sayısı yani veda sayısı da hüzün rengi oldu.

Konya'dan Gaziantep'e giden otobüs Osmaniyede bir benzin istasyonunda duruyor ve ben sabah ezanıyla birlikte gidip mobiletle dergiyi alıp Kırığı'nın bürosuna getiriyordum. Bu otobüsü son bekleyişim mi olacaktı. Olan oldu işte. Dergiyi alıp büroya getirinceye kadar sırtımın teri ve yorgunluktan başka derdim yoktu. Büronun yanında bulunan Ulu Camide sabah namazını kılıp tekrar büroya çıkarken içime bir ateş yürümeye başladı. Kapıyı açtığımda gözlerim bulutlanmaya başladı. Paketleri açıp dergiyi görmek istedim, ellerim titredi vazgeçtim. Kapıyı kapattığım gibi Osmaniy sokaklarına vurdum kendimi. O gün boyunca elim ne bir işe vardı ne de kendime gelebildim. Ercan Sağlam'ı arayıp dergiyi postalamalarını söyledim. Üç beş gün sonra ancak büroya gidebildim. Dergiyi elime alıp önce kokladım sonra öpüp okumaya başladım. İçime öyle bir hüzün çöktü ki sanki 27 sayının şairleri derginin bürosunda oturuyor da ben onlarla vedalaşıyorum gibi efkâr barometrem yükseldi. Kırığı'nın bürosu Osmaniyenin kültür merkezi gibi çalışıyordu ve burayı kapatmak olmadı. Öyle de oldu.

Bitti mi? Bitmedi. Aradan bir yıl geçti, bu arada Cengiz Coşkun İstanbul'a taşındı. Taşınırken bilerek vedalaşmadım çünkü Kırığı'dan sonra bu ayrılık da zor gelecekti. Vedalaşmaktansa hiç gitmemiş gibi kabullenerek kendimi teselli ettim. Tabiri caizse Şems'in Konya'yı terk etmesi nasıl bir şeyse benim için de Cengiz'in ayrılışı o oldu.

Kırığı şairleri sanki öksüz kalmıştı ya bizi gaza getirdiler ya da gerçekten öksüz kaldılar. Kırığı Şiir Dergisinden ziyade sağlam dostlukların temellerinin atıldığı bir dostluk köprüsüydü. Kimsenin kimseden cisim olarak ayrıcalığı üstünlüğü yoktu. 28. sayı ile tekrar yayın hayatına döndük. Bu sefer salt şiir dergisi değildik. 28. sayı 10 gün içinde kitapçılarda yok

sattı. İkinci baskı yaptı. Cengiz'in İstanbul'da olması, Mehmet Durmaz'ın derslerinin ağırlaşması elbette birtakım sıkıntıları tek başıma omuzlamam gerekiyordu. Bana göre dergi güzel gidiyordu, ama Cengiz zor beğenen bir insandı. Osmaniyeye geldiği bir günde "Kırağı artık bensiz yoluna devam etsin." deyince neye uğradığımı şaşırđım. Neler söylediysem ikna edemedim. Mehmet Durmaz ile konuyu paylaştım o da işlerinin yoğunluğundan dolayı tek başıma çıkarırsam çıkarmamı söyledi.

Anlaşılan saç ayağının ikisi sırtüstü yatacağı. Yola birlikte çıkmış, güzellikler paylaşmış, on binlerce insana ulaşmış, binlerce insanla yazışarak yüreklerinin bir yerlerine Kırağı imzasını atmıştık. Şiirlerinin üzerinde günlerce kafa patlattıklarımız ve bire bir mektup yazmak zorunda kaldığımız arkadaşlar şimdilerde kelli fellı şair, yazar, sanatçı oldular. Olsunlar kıskananlar çatlasın da da'sı var işte... 36. sayı ile Yorgun Adamların *Koşusu Burada Bitiyor* dedik ve bu sefer ara vermeden 36 sayı Kırağı, 11 Adet şiir kitabı yayını ile kulvardan çekildik.

Bitti mi? Yine bitmedi. Eskişehir'de Ardıç Kültür Sanat Edebiyat Dergisi'ni çıkarmaya başladık. İstiyorduk ki kıyıda köşede gizlenen kendilerini unutturmaya çalışan şairler yazarlar yeniden evlerinden dışarıya çıksınlar, Ruhsuz, kimliksiz, kendini arayan bu şehirde edebiyat adına bir meşale yakalım dedik. Yaktık ama baktık ki kendi etrafımıza ışığımız ulaşmıyor, herkes ne yazarsa yazsın, çörüne çöpüne bakmadan istediği dergide yayınlanıyor dolayısıyla bize gelen yazı ve şiirler de diğer dergilerdeki şiirlerden farklı değil. Ardıç'ta yaklaşık 8-10 güzel şiir yayınlayabildik. Kendi kendimizi avutmanın da bir faydası yoktu. Sessiz sedasız başladığımız Ardıç yolculuğu da 17. sayı sonunda bitti.

Bitti mi? Evet bitti.

Doğru yalan söyle, gerçekten bitti mi? Biter mi Hüseyin'im,

Osmaniye'deki Güneysu ve Kırağı bürolarında başkaları da otursa ben hâlâ gönlümle oralarda oturup kalkıyorum.

Yola çıktığında bu çocuk bakalım neler yapacak diye Sühan'ın gidişatına baktılar sonra da Sühan'da yazmak için birbirleriyle yarış ettiler. İyi de ettiler. Bu arada yarısı olanlar için gocunacak zamanlar da gelecek merak etmesinler.

Derginin tüm masraflarını karşılayayım, gönder burada bastırabilirim, ben Sühan'sız yaşayamam diyenler elbette olacak. Sen dahi Sühan'sız yaşamaya alışacaksın. Ama Sühan'da yazıp palazlananlar ya da sana abi diyenler yarın hişt Hüseyin diyecekler şimdiden bilmende fayda var diye düşünüyorum.

Evet, dergilere de biçilen bir ömür var.

Sen gözlerini bozma pahasına Sühan ile yoldaşlık ettin. Ben senin kanatlarının tüylendiği zamanları da bilirim, kanatlandığın zamanları da. Halini Derviş Yunus'un diliyle:

*“Bilmeyen ne bilsin bizi
Bilenlere selam olsun”*

diye mi özetlemek istiyorsun.

Evet, abi, benim yerime de konuşmaya başladın konuş bakalım zurnada peşrev olmaz ne çıkarsa bahtımıza.

Ne konuşmaya ne de susmaya mecalim var...

Artık kredi kart ekstralarınızla birlikte Sühan'ın yolunu gözlemeyeceksiniz değil mi?

Herkes kendi ölüsüne ağlar demiş miydim?

Dememiştin ya de abi nasıl oluyor da ağlanıyor?

Sabır Hüseyin'im sabır, veda sayısı okurun eline ulaştığında, ağıtçıların sesi kesildiğinde doyunca ağlarsın.

Başını yaslayacak bir dös gerek olursa gözlerini kapa ve yasla yüreğini yüreğime...

Kalp Şehri

Kelimeler bazen insanın halipürmelalini anlatmaya yetmiyor. Bir bakışın, bir gülüşün anlamını da kelimelere yükleyemezsiniz. Yani hâl dilini bilmezseniz, muhatabınızın yüzüne sadece bakarsınız.

Söz nasıl oluşur, nasıl kifayete bürünür, nasıl anlam kazanır, bütün bunları bilmeden konuşmanın ve yazmanın pek kıymeti harbiyesi olmaz.

Söz ustası, gönül dağında, bir arının çiçek tozlarını topladığı gibi en yetkin kelimeleri seçerek söz peteğini doldurmaya çalışır.

Dilin altında tartılmadan dökülen, manası düşünülmeden sarf edilen her söz, içi doldurulmadan sadece konuşmak için sarf edilen bir sözden öteye geçmez.

Sen söyle, söze nasıl başlayayım?

Sözü uçurmaktan ziyade yazının kalmasını tercih ettiğimden yüreğimin yetirdiği kelimelerle vaktine misafir olmak istiyorum.

Müsait misiniz?

.....

Anlaşıldı siz altın toplamaya talipsiniz. Hayalime bakarak dinlenebilirsiniz.

Söze başlayacaktık değil mi? Ama önce özden başlayalım, sonra köze gideceğiz, sözün kapısından içeriye girebilir miyiz, giremeyiz mi orasını bilmiyorum.

Hem acıya talip olmak hem acıyı hissetmemek hem sazı ele almak hem tellere dokunmamak hem tomurcuğa durmak hem bülbülün kanından rengini almamak hem kara bulutlarla dolaşmak hem yağmurdan kaçmak böyle bir şey olabilir mi?

Bize ateşle oynamak düşmüşse varsın düşsün.

Hem pervane olmaya çalışalım hem ateşten korkalım mı?

Dilimize hasreti dolayıp duruyoruz, içimizin göğünde turlar geçiyor, birbirimize haber salıyoruz. Bazen de teknolojinin imkânlarından faydalanıp içimizden geçenleri telefona döküyoruz, sesimizle birbirimizin yüreğinden öpüyoruz. Bütün bunlar Allah'ın bize sunduğu bir nimet değil de nedir peki?

Dünyanın bir sürgün yeri olduğunu bilmiyormuş gibi dert yanıyorsun. Allah'ın yarattıklarından hangisi tek ki, dünya da tek olsun. İstedığın zaman sesim yüreğinin duvarlarında yankılanmıyor, hayalim gözlerinin önünde ellerinden tutacakmış gibi beklemiyor, kalbinin yarısı senin yarısı benim için atmıyor mu?

Sana yazdıklarım benim için de geçerli değil mi sanıyorsun?

Susuyorsun değil mi?

Elbette susayacaksın, bazen gönül toprakların şerha şerha yarılacak, bazen de içinden dışına bir yağmur boşalacak gönül mülkünüz berekete kesecektir.

Hayat insanı yorar, insan yorulmazsa insan olmaz.

Her insan evvel emirde kendisi için yazılmış senaryonun filmini çeker, ama öyle bir senaryo ki filmin nerede ne zaman ne şekilde biteceğini göremezsiniz.

Çektiğiniz bölümler arşive kaldırılmış, çekebileceğiniz bölümler ise aklınızın ötesinde bir yerlerde duruyordur ama siz nasıl bir sonla biteceğini tahayyül bile edemezsiniz.

Biz çekime yeni başladık, önümüzdeki engellerden haberi-miz yok.

Bizim görevimiz verilen senaryoyu filme çekmek, gerisi seni de beni de ilgilendirmez.

İnsan, ara sıra kendi yağmurlarıyla ıslanmaya, gam dağlarına yaslanmaya, dudaklarını bir türküyle dağlayıp ruhuna ilkbahar esintisi sunmaya gitmeli.

Toprağa tohumlar saçarsınız, toprağın kabul ettiği tohum-

lar yeşerece, tohuma durana kadar sabırla beklersiniz. Toprağa bir fidan diker, çevresini korumaya alırsınız. Üç beş yıl sonra alacağınız ürünü aklınıza getirmesiniz. Bir ev alırsınız ne zaman ne şekilde yerle bir olacak böyle bir düşünce gündeminizde bile yoktur. Ya da yeni bir araba aldığınız ne zaman, nerede nasıl bir kazayla karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz. Bilmeniz de zaten mümkün değil.

Canınız gönül şehrine gitmek istemiş, şehrülemin şehrin girişinde sizi karşılıyor. Siz henüz gönül makamınızdan ayaklarınızı yere dokundurmadan nereye gidileceğinizi sorarak nezaketsizlik yapamazsınız. Madem gönül şehrinde gezmeye geldiniz, misafir olduğunuzu unutmayın. Şehrül emin sizi en güzel şekilde ağırlayacaktır.

Bu kurguyu yuttunuz değil mi?

Siz gönül şehrine gelirsiniz de şehrin anahtarını kalbinizin cebine koymaz mısınız?

Yedek anahtarı bulunmayan bu şehre hoş geldiniz.

Mandala Asılan Bir Çift Göz

Sanat insanın ince yanı ise, sanatçı da işte o ince yanı ortaya çıkaran incelik ve estetik uzmanıdır.

Bir gönül eviniz ve o evinizde sanata açılan bir pencere yoksa kendinizi ve dünyayı tanımakta geç kalanlar arasında yerini alanlardan, hayatın tadından, tuzundan, acısından habersiz yaşayanlar arasında ömrünüzü törpüler durursunuz.

Hani rahmetli Cahit Zarifoğlu;

*“Çoğu alabildiğine koşuyordu yönlere
Ve doğu yoktu ve batı yoktu
Ve güney ve kuzey yoktu
Belki varırız diyorlardı oysa
'nereden' 'nereye'de yoktu”*

diye kıyametten bir enstantaneyi şiirle yakalarken bir başka sanatçı bir fotoğrafla, bir diğer sanatçı bir çizgiyle; hikâye ve roman boyutunu aşan kelimelerden bir şah kelime yerine geçen sıkıştırılmış bir düşünceyle sizi sarsar ve kendinize getirir. Akıl ve kalp terazisinin kefelinde düşünce tartan insanların sayıları çoğaldıkça ve o insanları anlayan insanların sayıları aynı oranda çoğaldıkça; bir başka şair Murat Kapkınır'ın

*“Afrika'da öldürülse bir yerli
Camı bende çıkar
Seni bildim bileli”*

dizeleriyle zıncı diye yerimizde durur ufuklara bakar, kara bulutlarla yoldaşlık eder, kendi yağmurlarımızla ıslanmayı biliriz.

Bazı insanlar var ki dünyada yokmuş gibi yaşarken kendi iç derinliklerine dalarak içimizde bir yerlere saklanan “insan ve

İslam” olma erdemine bir ayna tutar ve siz o aynanın şavkıyla irkilerek kendinize gelirsiniz.

İşte bize ufukları seyretmeyi öğreten usta sanatçılardan birisi de Hasan Aycın’dır.

Onun hangi çizgisini çözümlemeye çalışsanız yüreğine ze dokunup sizi sarsmaya başlar, soru sorarken sizi yormaz, dinlerken can kulağıyla dinler ve siz konuşurken yüzünüzden başka yere bakmaz. O Hasan Aycın -ki kibirden arınmış darası alınmış- Önderimizin; “Müslüman birbirinin aynasıdır” vasfıyla donanmışlardır.

Öyle insanlar vardır ki dünyanın yüzünde birkaç kere karşılaşırsınız ama ne zaman tekrar karşılaşırsanız ya da karşılaşmayı ümit etseniz daha bir gün önce karşılaşmış muhabbet etmekte hoşnut olduğunuz zaman aklınıza gelir ve o insanla aranızda farklı şehirler de olsa gönül olarak hemen yanı başınızdadır.

Hasan Aycın ağabey ile kaç kere karşılaştım, muhabbet ettim bilmiyorum ama onun her çizgisine çözümleyeme çalışırken onun yanından hiç ayrılmadım. Çizgilerine dalıp gittiğim zamanlarda arayıp sesini yüreğime akıtmanın da hoşnutluğunu yaşayarak sürdürüyorum çok şükür.

Onun çizgileri, Naci el Ali’nin “Hanzala” karikatürleri arasında sapan lastiği ile bir İsrail tankını avlamaya çalışan düşüncemizi ve bilincimizi aşıl原因 bir çocuk duyarlılığındadır.

Hasan Aycın ağabey’in hangi çizgisine baksanız gördüklerinizin ötesine geçerek kalbinizin penceresinden bakmadığınız müddetçe çizgilerinin anlam derinliğine kavrayamazsınız. Öyle tahmin ediyorum ki kendisine, bir şaire; “şiiri nasıl yazıyorsunuz” komik sorusu gibi “nasıl çiziyorsunuz” diye bir soru sorulmamıştır. Böyle bir sorunun kendi içinde elbette bir cevabı vardır ama ben öyle tahmin ediyorum.

Hasan Aycın ağabey çizerken en ince ayrıntılarına kadar bir düşünce ürünü olan çizgilerini oturup rast gele çizmiyor, çizgilerinin geri planında bir ilham var ve ilham gelince de

oturup çiziyor böylece de bizi çizginin ötesine götürüyor.

Yedi İklim dergisinde adına 'Mandala Asılan Bir Çift Göz' adını verdiğim çizgisi düşünsek aklımıza gelmeyen, mandala asılarak kurulmaya çalışan gözyaşları aslında dünya var edildiği günden beri mazlumların gözyaşlarıdır.

Çizginin yayınlandığı sayıdaki sayfayı çekip dostlarımla paylaşmadan önce sözün doğrusunu demek gerekse bir güzel ağladım.

Gözyaşlarımı kuruladıktan sonra da Hasan Aycın ağabeyi tebrik için ararken de yine kendimi tutamayıp sadece tebriğimi bildirdikten sonra fotoğrafı dostlarımla paylaşma ihtiyacı hissettim. Geçmiş gün hatırladığım kadarıyla dostlarım paylaşımına sadece bakıp geçtiler. Bir çamaşır ipinde mandala asılan bir çift gözden akan yaşları öyle tahmin ediyorum ki benim gördüğüm şekilde anlayamadılar.

Varsın anlamasınlar, Hasan Aycın ağabey de herkes anlatsın diye çizmiyor zaten. Onun çizgilerine tekrar tekrar bakıp yoğunlaştığınızda çizgileri kapıyı açıp sizi içeriye buyur ediyor. Hani bir resme yoğunlaşıp dikkat kesildikten sonra içinde başka bir resim gördüğümüz bulmacalı resimler gibi. Siz sabırla çizgileri izledikten sonra asıl mana derinliğine dalıyorsunuz. İşte Hasan Aycı çizgisi de asıl bundan sonra başlıyor.

Allah hayırlı ömürler versin Hasan ağabey.

Kalbimizi çizmeye devam et lütfen.

Medeni İnsan

Tarihin ilk çağlarından günümüze insanların birlikte yaşamak için “iki günü birbirine eşit olan insan ziyadadır” ilkesinden hareketle sürekli kendilerini yenilemek için uğraş vermişlerdir. Her insan “gök kubbede bir hoş seda” bırakmak için hayatına düzen ve intizam verdiği müddetçe hayatı dolu dolu yaşamanın haz ve huzurunu hisseder.

İnsanın insana, insanın kendisine saygılı olması neticesinde insanlar arasında gönül köprüleri kurulur, bu köprüler vasıtasıyla uzaktaki insanlar yakında, yakındaki insanlar ise bir ailenin bireyleri gibi birbirleriyle kaynaşırlar. Bundan dolayı insanlar birbirlerine açılan kapılar, birbirlerini gösteren aynalar gibidir.

Hangi şehirde, hangi ülkede doğarsanız doğun, hangi şehirlerde, hangi ülkelerde hayatınızın bir bölümünü yaşarsanız yaşayın, önemli olan yeryüzünde dolaştığınız zaman diliminde hem kendi hayatınıza hem başkalarının hayatlarına ne kadar katma değer sağladığınız kadarıyla sorumluluk bilincini kuşanan birey olursunuz.

Sabah uyanıp elinizi yüzünüzü yıkayıp aynaya baktığınızda “bugün dünden zinde bir düşünceyle kapıdan çıkacağım” deyip eşinize günaydın demeye, çocuklarınızın gözlerine öpücük kondurmaya hazırsınız demektir.

O zaman tıraşınızı olup, yüzünüze losyon sürdükten, kravatınızı bağlayıp elbisenizi de giydikten sonra sizi bekleyen eşiniz ve çocuklarınızla günün açılışını yapabilirsiniz. Görüyorsunuz küçük birkaç hareket ve düşünce eksersiziyile günü yaşamaya motive oldunuz bile.

O zaman güne başlayalım dememize gerek kalmadan ruh ve beden olarak kendinizle birlikte başkalarına karşı sorumluluklarınızı da kuşanıp günü selamladığınızın farkını yüzünüzde bir tebessüm çiçeğinin açmasıyla hissadersiniz.

Kapıdan çıkarken eşinizi ve çocuklarınızı öperek vedalaştıktan sonra apartmandan inen komşunuza ya da kapıcınıza gözlerinizin içi gülerек günaydın, 'merhaba, nasılsınız, hayırlı işler' dedikten sonra sokakta ilk karşılaştığınız insana da en azından günaydın diyebilirsiniz.

Aklınızı mı karıştırdım, sizden çok şey ve kendim için mi istiyorum? Elbette sizin için istiyorum bütün bunları. Bir ke-re selamlaşmak, gülümsemek karşımızdaki insan ile iletişime geçmek demektir.

İçinizden “iletişime geçip de ne olacak” deme ihtimalinizi duyar gibi oluyorum ama umursamıyorum. İnsanlarla birlikte bir bölgede yaşıyorsak ki yaşıyoruz, konuşarak anlaşamı-yorsak o zaman konuşmasını bilmiyoruz demektir.

O zaman buyurun insan içine dalalım. Yüzümüze bakan insana selam verelim. Belediye otobüsüne binerken kaptana günaydın diyelim. Eğer bir insan tek başına oturuyorsa yanına yaklaşarak merhaba oturabilir miyim; oturduktan sonra en azından nasılsınız iyi misiniz diyelim. Bizden bir yaş dahi büyük olduğunu tahmin ettiğimiz birisi geldiğinde şayet boş yer yoksa kalkıp ona yer göstermeye çalışalım, otobüsten inerken, hayırlı işler, hoşça kalın demeyi de unutmayalım.

İşyerimize doğru giderken yolda karşılaştığımız insanlara da mutlaka selam vermeye çalışalım, nasıl olsa kimse görmez diyerek elinizdeki sigara izmaritini yere atmayalım, tükürmek istediğimizde cebinizdeki kâğıt mendili kullanalım.

İnsanlarla konuşurken dilimiz döndüğünce güzel kelimele-ri seçerek anlamlı cümleler kurmalı, konuşurken sesimizin tonunu iyi ayarlamalıyız. Unutmayalım ki insanların arala-rındaki husumetlerin kavgaların çoğu konuşurken Yunus Dedemizin;

*Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı
Söz ola ağulu aşı bal ile yağ ede bir söz*

dizelerinin manalarını kafalarımızdan gönüllere indirip dilimizde dökmeye başladığımız zaman göğsümüzü gere gere kendimize saygılı davrandığımızın huzurunu yakalarız.

O zaman Mevlana'nın:

"Dün söylenenler dün ile birlikte söylendi gitti yeni sözler söylemek gerek cancağızım"

sözleriyle zihnimizdeki "bedevi"liğimizi soyunup medeni insan olmanın erdemlerini kuşanalım.

Ne zaman mı kuşanalım?

Bu günden geç, yarından önce.

Nasip Kuşu

Eylül, ağaçların yapraklarını uçurmaya hazırlandığı, liseli âşıkların içlerinin çiçeklendiği ve benim nasip kuşumun İstanbul'a uçtuğu ayın adıydı.

Düşlerimin, hayallerimin şehri; bir sevgili gibi açmış kollarmı beni bekliyordu. Ve ben İstanbul'u:

Her gece düşümde gel diyen sendin
Geldim ve dayandım kendi kendime
(...)

dizeleriyle selamlıyordum.

Bir vakit Sultanahmet çağırıyor, başka bir vakit Süleymaniye. Daha sonra Fatih, Şahzadebaşı, Nuruosmaniye, Küçükayasofya, Yeni Cami, Murat Paşa... da yüreğimden avuçlarıma konan, sonra dudaklarımın kıpırtısıyla birlikte havalanan kuşlar...

Bir yandan "Yüreği Çukurova gibi mümbit" insanlar, diğer yandan yüreği sonsuz karanlık insanlar arasında;

Aradığım adresini terk etmiş
Kendinden korkan bir korkuluk oldum
(...)

dizeleriyle içimin kıyılarında yüzmeye başladım. Yüreklere mümbit insanların ekmeğini yedim. Suyunu, kalan ahir ömrümüzde "hatırı" kalsın diye kahvelerini içtim. "Sıralı ezanlar beldesi" Üsküdar'da gökleri vuran bu ilahi hazzı yaşadım;

Gelir geçer yağmur yüklü bulutlar
Çatar dudakları susar İstanbul
dedim. Yani yağmura susayan İstanbul bendim.

Nisan, baharın on dördü, can taşıyan tüm mahlûkatın içini kıpırdatmanın, yeniden doğmanın adıydı.

Nasip kuşum ikide bir yüreğimin camına vurarak içimdeki kuşa vaktin dolduğunu İstanbul'u içlerine gömerek uçmalarından başka seçeneklerinin kalmadığını söylüyordu.

Aylardır içinde dolaştığım İstanbul, bu sefer içimden dolasmaya başladı ve birkaç gün içinde kördüğüm oldu.

Kimseye gideceğim günü söylemiyordum. Yol arkadaşım Mustafa Ökkeş Evren'i, Bestami ağabey arıyor. Evren gideceğimiz saati söylüyor. Keşke söylemeseydin diyorum.

Otobüse biniyorum, kendimle götürüyorum yağmur bulutlarını Bestami ağabey sallayarak kendine götürüyorum.

Eve geliyorum ve açıyorum cep telefonunu

*“Her gece kav gibi yanar bu şehir
Çakmağı çakıp da gidiyor musun?”*

diye yazmış Bestami ağabey.

İstanbul'da aldığım bulutların birazını İstasyon caddesinde sağıyorum, kalanını Bestami ağabeye havale çıkarıyorum:

Sana yağmur yüklü bulut bıraktım

İçimizin toprağına sağarsın

İstasyon caddesinde dolaşıyorum ama içim hâlâ kördüğüm. Şair:

“İstanbul seni uzaktan seyretmek aşkların en güzeli”
diye boşa dememiş vesselam.

Ozanın Ölümü*

Toprak insanı çeker diye boşa dememiş atalar. Nerede doğarsanız doğun çocukluğunuz, gençliğiniz hatıralarınız hangi şehrin sokaklarında, caddelerinde, meydanlarında geçtiyse o şehir sizden bir parçadır. O şehir sızsiz de bir şehirdir ama siz o şehirden ne kadar da ayrı kalsanız bir sevgili gibi kavuşacağınız günün hayaliyle yanıp tutuşursunuz.

Ey ben oradayken caddeleri taşlarla inci gibi örülen şehir, sana otuz yıldır nasıl yandığımı bir ben bilirim, bir Allah bilir. Namık Kemal İlkokulu, Merkez Ortaokulu, Endüstri Meslek Lisesi, İstasyon Caddesi, Sıra Konaklar, çimmeye gittiğim Çürüktaş, ölesiye dayak yemeye götürüldüğüm Karaçay, her bahar gelişinde gözümü kapayıp portakal çiçekleri kokladığım şehir. Sana şairin diliyle içimden:

“Yıllar yirmi olsa da

Otuz olsa da

Bir gün yalın ayak terli gömlekle

Gelirim beni bekle...”

diye mırıldandığımı nereden bileceksin.

Ey şehir, 12 Eylül rüzgârına kapılmadan seni terk etmek zorunda bırakıldığım günlerin acısı yüreğimi kanattı durdu. Ülkücü arkadaşlara ben mi dedim okulu birbirine katın diye. Okulu birbirine katan kattı, güya “Eğitim Özgürlüğünü Engellenen” bendim ve fatura okul başkanı olunca bize kesildi. Keşke gidip paşa paşa yatsaydım. Yatsaydım arkasından askerlik gelecekti. Kul başına geleceği çekecek ki apar topar “Acı Vatan” a gittim.

Evlendim, çocuklarım oldu, çocuklarımı evlendirdim. Her yıl memleket hasretinin acısı yüreğimde biraz daha büyüdü. Gitsem hapse atılacağım, hapisten çıkınca askere gideceğim, bir daha çocuklarımın yanına dönemeyeceğim korkusuyla ayları aylara, yılları yıllara ekledim durdum.

Babam göçtü, gidemedim. Ağabeyim göçtü yine gidemedim. Annem, peşinden amcam, amcamın oğlu da göçtü yine gidemedim.

Nasip kalkmayınca iki dünya bir araya gelse gidilmiyor demek ki.

1979 yılında başlayan gurbet yolculuğunu 2009 da vuslata döndüreceğim günler gelip çattı. Artık yavaş yavaş nasibin kapıda beyaz elbiseyle görünüp kaybolmasını da görünce memlekete gideceğimi anladım.

Çocuklara vasiyet ettim, artık memlekete suçlarından arınmış bir vaziyette dönebilirdim!

Ey çocukluğumun, gençliğimin şehri, ey canım Osmaniye, duydum ki eli kalem tutan güzel insanların da bazıları göçmüş, bazıları da benim gibi vuslatı iple çekiyorlarmış.

Aha ben geliyorum, yarın bir gün onlar da hasretine dayanamayıp dönecekler!

Koca Yunus'un diliyle:

"Biz dünyadan gider olduk

Kalanlara selam olsun

Bizim için hayır dua

Kılanlara selam olsun" dedikten sonra vaktinizi bir şiirimle selamlıyor hakkınızı helal etmenizi diliyorum.

Ben ölümden

Ben zulümden

Korkmak gülüm

Söz ayrılığa

Söz hasrete gelince

Ateşim

Dumanım

Külüm

Korkarım

Dayanamam

Ölürüm gülüm.

**Hamza Ekrem, 1956 da Malatya Kuluncak Bıyıkboğazı köyünde doğdu, 1979 yılına kadar Osmaniye de yaşadı, İnilti, Düğüm, Hodri Meydan, Düğüm şiir kitaplarından bazıları. Bir de parasını denkleştirdiğimde anda çaldırduğım ortak şiir kitabı olacak olan (Çıkmaz Sokak) oldu. Kelebek Gazetesinde Ümit Yaşar Oğuzcan'ın yönettiği sayfada şiirleri yayınlanırdı. Türkiye'de Kültür Sanat Sayfası bulunan her gazetede şiirleri yayınlandı.*

Bizim sokakta otururdu. Şiiri sevdirdi. Adana'da pasaportu alıp seyyar bir kebabçıda dürüm yerken yanımızı bir çocuk yaklaştı. "Pala Dayı bir dürümde bana ısmarla" dediği anı dün gibi hatırlıyorum.

2009 yılında Almanya da vefat etti, 25.07.2009'da hasretiyle yandığı şehrin bağına gömüldü...

Reis Demek Gidiyorsun

Zaman ne kadar da hızlı akıyor. Ne çabuk yaşlandık, bu kadar ömrü gerçekten ben mi yaşadım, yaşımı ikiye katlayabilecek miyim?

Kendi kendimize bu soruları sorup cevabını iyi kötü verebiliriz ama bizim gibi elli yaşınızdan gün aldığınız soru işaretinin önündeki son cümleyi kurduğunuzda derin bir suskunluğa karabatak dalarınız. İyisi mi ne elliyi ikiye katlamayı düşünün ne de karabatak dalmayı.

Kırk yıl geriye gidelim mi?

İleriye görmek zor, gidelim. Belki kadir kıymet bilen dostlarla karşılaşırız. Hem dostluklar da öyle birkaç gün birkaç yıl içinde kurulacak gönül yoldaşlığı değildir. Uzun ince bir yolu yürüyüp yoldaşlığından memnun kaldığın kadarıyla arkadaşınız yoldaştır.

Atatürk Lisesini etrafında kendisinden başka büyük binaının olmadığı bir halde düşün. Karşında deniz kızları heykeli ve tramvay durağının olmadığı bir zaman dilimine gidelim.

Okulların tatil olduğu dönemlerde boya sandığını Atatürk lisesi duvarının dibine koyup Alaaddin Parkında elinde eski bir çift ayakkabı ile 'Abi cam gibi parlatırım boya cila yirmi beş' diye diye banklarda oturan amcaların kunduralarını boyamak için bir adama kaç defa 'parlatayım mı abi dediğini hatırlıyorsun değil mi?

Günde kaç ayakkabı boyadığını kaç lira kazandığını ve senin için en uzak mesafenin Köprübaşı olduğunu elbette hatırlarsın.

İbrahim Tatlıses'in *Ayağında Kundura* türküsünü de biraz hatırlarsın şu an bile bu yazıyı okurken içinden mırıldansan bazı dizelerini hatırlayabilirsin. Ama Yavuz Bülent Bakiler'in tam da senin boyacılık yaptığın zamanlarda yazdığı ve senin Alaaddin Camii önünde bilseydin söyleyeceğin:

*“Boya cila yimbeş, boya cila yimbeş
Ve daha fırça bile tutamıyor elleri”*

bu dizeleri ben söyleyince birden efkâr barometren yükselmiş olabilir.

Kaç kişinin ayakkabısını boyadın, kaç inşaatta amelelik yaptın, cızlavet ayakkabılarının ucundan giren kireçler kaç kez parmaklarını yaktı, hangi sıva ustasının yanında çalışırken harç parmaklarını deldi hatırlıyor musun?

Hangi üniversitede okuduğunu hangi şehirlerde çalıştığını hatırlayabilirsin ama öğrencilerinin çoğunu hatırlayamazsın.

Hatıralar bir ömrün yaprakları gibi oradan oraya savrulup uçuyor değil mi?

Göbeğinin gömüldüğü topraklardan uzaklara gidip de tekrar dönmek ve bulunduğu şehre hizmet etmek aklına gelirmiydi? Hem edep sahibi olacaksın hem edebiyatçı üstüne üstlük bir de şair.

Bir şehre şairin elleri degecek, sokaklarına ruhu sinecek bunda ne var diyebiliriz. Her şairi biraz de şehir besler deyip işin içinden de çıkabiliriz. Ama bir şehrin şehrüleminliği bir şaire verilirse işin rengi değişir. Şehri şiir gibi insanların ruhlarına götürmenin hesaplarını yapar şair.

Bir zamanlar içinde boyacılık yaptığın, simit sattığın Alaaddin Parkını dinlenecek bir mekân haline getirdiğinde içinden neler geçti bilmiyorum ama bildiğim bu parkın içinden bir daha zor geçecek, Alaaddin Camii'nde beklide sadece cenaze namazlarına geleceksin.

Sen ne kadar da beden ve ruh olarak burada yaşadığını söyleyen de söylemesen de gözlerinin içine bakınca yirmi yıllık dostluğu görüyor ve içimden yüzüne şöyle sesleniyorum.

Demek gidiyorsun Reis!

Kendi küllerinden bir Anka Kuşu gibi yeniden doğan Odunpazarı'nın doğumuna ebelik etmek nasıl bir duygu orasını bilmiyorum.

Aslına kavuşturulan her ev, her sokak için geceli gündüzlü talimatlar yağdırıp dururken ayrıca bu şehir üzerine hayaller kurduğunu biliyorum. Bu şehri nasıl bir şehir yapacağını düşünmüşsündür. Daha düşlerini paylaşmaya fırsat kalmadan derin bir sessizliğe kanatlandın. Bu şehre hizmet etmekten seni kim alıyordu belki zamanın birinde bir sohbet esnasında hatıraların yaprakları arasında kendini okutacaksın. Ama ben yüzüne bakınca halini okumak isterken

*“içimde en çok kendi canımı acıtacak hamleler
en çok kendi hamlelerimle kaybediyorum..”*

diye *Kırağı* şiir dergisinde yayınlanan *Devlet Şiiri*'ndeki iki dizeyle karşılık veriyorsun. Aslında konuşurken kelimelerin dilinde polen toplamaya giden arılar gibi kanatlandığını biliyordum ama susunca tirad okuduğunuza yeni şahit oluyorum.

Nereye bakarsan bütün iş arkadaşlarının oraya baktığını zannediyordun ama onların görme mesafelerinin dışına taşarak ufukları görmek için hem gönlüne hem gözlerine yükleniyordun.

Yoğun bakım odasında yatan bir hastanın sağlık haberi nasıl beklenirse öyle bekledik kararından dönerek yeniden Odunpazarı'nın şehreminliğine aday olmanızı. Bu kadar uzun bekleyişin ardından kolumuzun kanadımızın sosyal medya üzerinden kırdığınızı öğrendik.

Demek gidiyorsun reis!

Odunpazarı'nda Mihaliççikliler Derneğine yolun düşmeyecek mi?

Çayını karıştırırken hemen yanı başındaki metruk bir halde bulunan Atlıhan'ı nasıl bir çarşı haline getirdiğin aklına gelirken, gelip geçen turistlere takılacak gözlerin.

Etrafını üç beş kişi saracak sohbet etmek isteyecek ama sen kendinden bir parça gibi gördüğün Odunpazarı'nın ne eksigi

ne gediği kaldı onları yerine getirmek için gayri ihtiyari beyini fırtınadan fırtınaya atacaksın. Bu arada bir şarkının bir dizesi gelecek aklınıza, sözlerini hatırlamaya çalışacaksınız biliyorum, ben yardımcı olayım.

*“İlk önce kıvılgan hafif bir sancı
Ayrılık sonradan kor yavaş yavaş”*

Bekir Sıtkı Erdoğan'ın Hancı şiirini elbette bu kadar değil. Ayrılığın acısını yavaş yavaş yüreğinize işlediğini hissedeceksiniz. Sahi han deyince, aklına Kurşunlu Külliyesi Kervansarayının eski halini düşürdüğüm için özür dilerim.

Sen olmasaydın Kurşunlu Külliyesi etrafında şekillenmeye başlayan Eskişehir yani şimdiki Odunpazarı ne tesadüftür ki yine aynı yerden başlayan yenileme çalışmaları tarihi Odunpazarı'nın bütün sokaklarına yayılmaya başlamakla kalmadı. Odunpazarı'nı Unesco Dünya Mirası Listesine dâhil edildi.

Demek gidiyorsun reis!

Bir gece yarısı Çankaya sırtlarında yaptırdığın Şelale parkta kendin yaptırdığın banklardan birisinin üzerine oturup Eskişehir'i izlerken ben de arka fona kendi sesinden Âşık Reyhanî'nin Erzurum'dan ayrılışında söylediği “Gidirem”i, beğenmezsen Nurettin Rençber'in Ayrılık Vakti'ni bunu da beğenmezsen Sezen Aksu'nun Gitme şarkısı dinletebilirim. Böylece efkâr barometremiz yükselir kirlenen içimizi kendi yağmurlarınızla yıkamaya başlarız.

Sen kadir kıymet bilen bir başka şehre göçme planları yaparsın, ben de sürgünümü tamamlayacağım bir başka şehir hayalini kurmaya başlarım.

Şehrin Şahsiyat Vesikası

Her şehrin bir kimliği, kişiliği ve kendine has bir kokusu vardır.

Yaşadığınız şehirden kısa ya da uzun zaman aralığında ayrıldığınızda beraberinizde şehrinizi, caddenizi, mahallenizi, sokağınızı da beraberinizde götürürsünüz.

Gittiğiniz gezdiğiniz yerlerde, şehrinizle bir bağ kurabilecek mekânlarla, aşına olduğunuz yüzlere benzer insanlarla karşılaşma ümidinizi taze tutarsınız. Hele içinde yaşadığınız şehrin toprağına göbeğiniz gömüldüyse nereye giderseniz gidiniz; şehriniz iki kolunu geniş açan bir sevgili gibi yolunuzu bekler ve siz her ayrılığın sonunda kavuşma hasretinin çingisini da beraberinizde taşırsınız.

Sırtını Ahir Dağları'na yaslayan, karasal iklimle Akdeniz ikliminin geçiş noktasında kurulan 5 Nisan 1925 yılında İstiklal Madalyası ile kahramanlığı tescil edilen ve 1973 yılında Kahramanmaraş adı ile anılmaya başlayan bir şehirde doğmak elbette insanın damarlarında istiklal kıvılcımlarını devir daim ettirir. Siz isteseniz de istemeseniz de -ister kendi şehrinizde ister başka şehirde dolaşırken- başınız dik göğsünüzü gere gere yürürsünüz.

Her şehrin bir kimliği, kişiliği ve kendisine has kokusu var derken de bu değerler zincirinin birbirine eklenen halkaları gibi geçmişten günümüze, günümüzden bizden sonraki zamanlara eklenen her halka birbirine eklenerek dünya ters yüz edilene kadar devam edecektir.

Çok eski zamanlara giderek Kahramanmaraş'ı anlatacak değiliz. Her insan/şair/yazar biraz da kendi çağının tanığıdır. Kendisinden önce yaşamışların yazdıkları/anlattıklarına kendi yaşadığı dönemi de katarak geçmişle gelecek arasındaki gönül halkasına; rahmetli Cahit Zarifoğlu'nun da dediği gibi *beyaz haberler* yazarak geleneğin izinde yolculuğunu sürdürür.

Biz yolculuğumuza Sütçü İmam dedemizden başlayalım

istedik. Allah kalbimize hangi güzel kelimelerle yazmayı ilham eder, nere de soluklanır, nerede yorulur, nerede yazımıza nokta koruz orasını Allah bilir. Genelde üzerinde yaşadığımız Türkiye Cumhuriyeti toprakları bizim için ne kadar değerli ise; özelde içinde yaşadığımız Kahramanmaraş toprakları alın teri ile birlikte dedelerimizin kanları ile bereketlenip yurt olduğu için ayrı bir değer taşımaktadır.

Dedelerimizin daha dün gibi anlattıkları Sütçü İmam'ın silahından çıkan ilk mermi ile başlayan istiklal mücadelesi her ne kadar da binlerce şehit verilerek başlayıp bayrağımızın kalede özgürce dalgalanmasıyla neticelendiyse de küfür ayrı ayrı milletlere bölünmemiştir.

1863 yılında İstanbul'da Robert Kolejinin açılışında bir Yahudi misyoner olan Cyrus Hamlin'in Robert Koleji'ni kurduğu Rumelihisarı sırtlarına çıkıp hırsla "*Fatih'in İstanbul'u aldığı surlardan bu milletin kültürünü fethedeceğim*" diyerek hak ve batıl savaşının fitilini ateşleyenlerden olmuştur. Biz millet olarak kendi kimliğimiz ve kişiliğimizden aldığımız kudretle bu ateşinin yayılmaması için mücadele edip durdur.

Nasıl ki ruh bedende kaldığı müddetçe bedeninin bütün azaları ile birlikte beyin de çalışırsa, kültür ve gelenek arasındaki bağ da öyledir. Kendi kültürüne sahip olamayan milletler başka milletlerin sömürgeci haline gelir. Milleti millet yapan dili, dini, ırkı, tarihi, bayrağı ve milli marşıdır. İnsan bu değerler zincirinden koparılmaya başlarsa tabiri caizse haymatlos olur. Haymatlos insan da diğer insanlar arasında korkak, pısrık, kendi kendine yetmeyen, devamlı başkalarını taklit ederek hayatını idame ettirmeye çalışan "ot gibi yaşayan" bir insandan farkı kalmaz.

Günümüzde şehir kelimesinin yerine her ne kadar da kent kelimesini ikame ettirmeye çalışsalar da "*Âsıl azmaz bal kokmaz*" atasözüne sırtımı dayayarak; kimliğini muhafaza eden şehirler şehir, kimliğinden uzaklaşan şehirler ise hızla kentsel-

leşmeye doğru tepe taklak giderler. Günümüzde de sıkça telaffuz edilen güya şehrin eskiyen yanlarının yeniden inşasına *kentsel dönüşüm* diyorlar. Söz konusu mekânların yenilenmesi için kullanılan bu kelimenin aynı zamanda hatıralarla birlikte hafızaların silinmesine yönelik bir yenileme çalışmasıdır. Sözü biraz daha açarak özetini söylemenin adına da şehir medeni, kent ise bedevi diyebiliriz.

Şehirler biraz da Şerefü-l mekani bil-mekin (Makamların şerefi ve izzeti oturanlarla kaimdir) şehrin medenileşmesine katkı sağlayan insanların başında edep erkân ile birlikte şairler, yazarlar, ressamalar ve zanaat adamlarıdır. Yakın geçmişimizden özelde Sütçü İmam'ın başlatmış olduğu istiklal kıvılcımı ile Kahramanmaraş'ın şanına yakışır bir şehir olarak günümüze taşınmasında alın ve gönül teri döken insanları da unutmamak gerekir.

Necip Fazıl Kısakürek ile başlayan, kültürel yozlaşma ile mücadelede öncülerimiz olan; Mükrimin Halil Yınanç, Rahmi Eray, Nuri Pakdil, Adil Erdem Beyazıt, Cahit Zarifoğlu, Abdurrahim ve Bahaettin Karakoç kardeşlerin yanı sıra Şevket Bulut, Ali Akbaş, Osman Sarı, İsmail Kılıoğlu, Ahmet Taşgetiren, Vehbi Vakkasoğlu, Ali Yurtgezen, Duran Boz, Mehmet Narlı, Ali Karaçalı, Bahtiyar Aslan, Mehmet Ali Zengin, Ahmet Doğan, Hasan Ejderha, Bünyamin K. Yasin Mortaş, Yaşar Alparslan, Abdulhakim Eren, Oğuz Paköz, Serdar Yakar, Ramazan Avcı, Âşık Mahzuni Şerif, Hilmi Şahballı vb. insanları alın ve gönül terleri ile Kahramanmaraş'ın kültürüne, sanatına, edebiyatına, şiirine ve türkülerine ayna olmuşlar ve olmaya da devam ediyorlar. Bahse konu söz konusu şahsiyetler toplumun *önden giden atlılar*'ıdır.

İstiklal şairimiz rahmetli Mehmet Akif Ersoy: "*Sahipsiz vatanın batması haktır, sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır!*" ilkesinden hareketle sözümüzü sürdürürken söz; yukarıda bahse konu bir söz kavşağında yine önümüze çıkıyor. Bir milletin kültürü işgal altındaysa yeniden bir kurtuluş mü-

cadelesinin bütün ülke sathında daha sonra da dünya genelinde yeniden insanın yaratılış gayesine uygun yeniden bir milli mücadele başlatılmalı.

Dondurması ile dünya çapında, şairleri, yazarları ile ülkemizde önemli bir yere sahip olan Kahramanmaraş ne yazık ki kendi kültür ve geleneğinden uzaklaşarak hızla kentleşmeye başladı. Kent kültürü, kibir, gurur, bencilliğin yanı sıra insanı yalnızlaştıran, ilişkileri maddesel boyutlarıyla şekillendiren mekanik bir hayatı beraberinde getirdi. İnsanlarımız artık konuşarak anlaşıyor. Çünkü konuşmasını bilmiyoruz. Konuşmasını bilmeyince de beden dilimizi kullanıyoruz. Konuşma türlerinin içinde bir de hal dili var ama o dilden anlayanlar da ancak bir elin parmaklarını geçiyor artık.

Marketlere, büyük iş merkezlerine girdiğimizde alışveriş güdülerimizi harekete geçirecek şekilde müziklerle kuşatma altına alıyoruz adeta. Kentleşme beraberinde kültürel yozlaşmayı da he bire tetikleyip durmaktadır. Şehrin kalbi sayabileceğimiz Ulu Camii civarı kısmen tarihi dokusu ile her ne kadar da şehrin kimlik bilgilerinin silinmediği mekânlar olsa da Kıbrıs Meydanının giriş kısmından yani şehrin Adana ve Gaziantep'e açılan kavşağından başlayarak devam eden işyerlerinin isimleri maalesef yabancı markaların albenili isimleri ile ana sütü gibi ak Türkçemizi hafızalarımızdan silmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlar.

Şehrül-Eminler, yani şehri yönetmesi için seçtiğimiz bu emin kişilerin asli görevlerinden birisi de şehrin kimliğini, kişiliğini, ruhunu korumaktır.

Şehirde hatıralarımız canlı kalsın, şehrin bellek taşları yerinde kalsın ve bizden sonraki nesillere siyah beyaz fotoğraflarda kalmayan kalbi ve ruhu olan bir şehir bırakmak bu şehirde mukim her insanın görevi olmalıdır.

Şiirin Şesi

Şiir edebi metinler içerisinde edebiyat evinin doğan ilk çocuğu, sözün kulaktan kalbe doğru ilk yolculuğudur. Bu yolculuk ilk adımları annelerin, babaların çocuklarına bir ritim bir ahenk içerisinde söylediği ninnilerle başlar. Peki, neden bir masal ya da hikâye anlatmadıklarını hiç düşündünüz mü? Ninni sadece çocuklarını uyutmak için söylemiyor, bu biraz da annelik içgüdüsünden kaynaklanan sevginin ninni şeklinde çocuğun kulağından kalbine doğru yapılan yolculuğun olmazsa olmazlarından. Söz meclisten kürsüye gelmişken ikinci kırkını çıkarana kadar bilebildiği yeni nesillerin akıllarına dahi gelmeyen bir ninniye birlikte söyleyelim:

*Dandini dandini dastana
Danalar girmiş bostana
Kov bostancı danayı
Yemesin lahanayı
Huuu huuu huuu*

*Dandini dandini danadan
Bir ay doğmuş anadan
Kaçınmamış yaradan
Mevla korusun nazardan
Huuu huuu huu hu*

*Dandini dandini danaylı
Kaplarmız kalaylı
Kızım konak gelini
Oğlum olsa saraylı
Huu huu huu hu*

Gurbette olanlar ya da işten yorgun dönenler emin olun anneniz hayattaysa başınızı dizine koyduğunuzda size bu nin-

niyi okuduğunda sanki zaman geriye sarılır, bütün yorgunlukların kanatlanır uçar ve siz mışıl mışıl ya da horul horul bir uykuya dalarsınız. Şiirle bu ninninin ne alakası var diyebilirsiniz ama demesiniz daha iyi.

Anneler güzel sözler söyleyerek çocuklarını pekâlâ uyutabilir diyenlere de aşk olsun. Lise ikinci sınıfta okuyan kızım Mihriban'a annesi ne kadar ninni okursa okusun en son benim kucağında uykuya dalardı. Çünkü ben ninniye irticalen söylerdim. Bir önceki ninnim ile son ninnim aynı değildi. Bir gün annesi benim irticalen söylediğim ninnileri telefona kaydetmiş bir gün baktım annesi Azerbaycan dolaylarından bile bildiği ninnileri söyledikten sonra telefonuna kaydettiği ninnileri dinleterek Mihriban'ı uyuttuğuna şahit oldum. Kaç defa o irticalen söylediğim ninnileri kâğıda dökmek istediysem her seferinde unuttum ve telefon bozulunca o ninniler de telefonla birlikte gitti. Siz siz olun irticalen ninni söylemişseniz onu kaydetmeyi unutmayın.

Anadolu'da çocuklarına ninni söyleyerek uyutma geleneği yüzyıllardır devam ediyor. Anneler bu ninnileri unutmasın diye de bu ninniler müzik olarak seslendirilip annelerin işlerini de kolaylaştırdılar. Bu vesile ile bunu da anne adaylarına müjdelemiş olalım.

Yukarıdaki ninniye tekrar dönmeden şöyle bir ninni uydu-rabilir miyiz?

*Yavrum bugün yoruldu uyu artık
Altın kuru karnın tok neden uyumuyorsun
Senin yüzünden biz de günlerdir doğru dürüst uykuyu yüzü görmüyoruz
Allah aşkına artık uyu da sabah işe geç kalmayalım.*

Şimdi doğru oturalım ve doğru söyleyelim. Yukarıda alt alta dizip bir de italikleştirerek şiir süsü vermeye çalıştığım

dizelerden suyunu sıksak bir dörtlük ninni çıkarabilir miyiz? Hâlbuki yukarıdaki alt alta dizdiğimiz dizeleri okuyarak çocuğu uyutmaya çalışırız ama bu çocuğun ağlamasını durdurmadığı gibi sizin de içinize sinmeyen bir davranış olur. Belki şiirin şesi ile bu anlattıklarınızın kel alakası vardır diyeceksiniz. Şiirin şesini duymadan, bilmeden, okumadan şiirin kapı tokmağına dahi dokunamazsınız.

Sakin şiirin kapı tokmağı da mı olurmuş demiyorsunuz değil mi? Zaten diyemezsiniz. Siz bu kısa cümlecığı iş olsun diye yazdığımı zannediyorsanız zannetmeseniz daha iyi.

Eskilere gidip günümüze doğru gelecek olursak; her şehrin bir kapısı olduğunu hatırımıza çağırarak her şeyin bir kapısı olduğunu bilemezlikten gelemeyiz. Siz aklınızdan geçen bütün kapıları bu yazının arasına koyabilirsiniz. Hatta Veysel usta işi biraz daha ileri götürerek “İki kapılı bir handa/Gidiyorum gündüz gece” diyerek içinde yaşadığımız dünyanın da giriş-çıkış kapısı olduğunu söylüyor. Ben size kalbinizin kapısı kulağınız, vücudunuzun kapısı ağzınız ve size her insanın kapısını açacak açarın diliniz olduğunu pekâlâ söyleyebilirim.

Bütün bu kapıları açmadan önce de elbette insanın yol yordam bilmesi gerekir. Yolu bilmeden, yolda olmadan, yoldaşlık, haldaşlık nedir bilmeden bir kapıdan “zoldur zop” diye de girebilene aşk olsun. Koca Yunus, Tabduk kapısına neden kırk yıl doğru odun taşıdı? Destur olmadan neden kapının eşeğinden içeriye adım atmadı? Bu iki sorunun arkasına yüzlerce soru sıralayabilirsiniz.

Kendinizi şair olarak görüyorsanız, cahiliye döneminde Kâbe'nin duvarlarına asılan şiirlerden de haberiniz vardır. Peki, kabileler arasında kendi kabilelerinde şairlerin konumunu biliyor musunuz? Biliyorsanız Yunus pirimin

"Söz ola kese savaşı söz ola bitire başı

Söz ola ağılı aşî bal ile yağ ede bir söz"

şiirini de elbette biliyorsunuzdur.

Geldik şiirin şesine.

Edebiyat metinlerinin kendine has okuma şekilleri vardır. Bir makaleyi şiir, şiiri makale, hikâyeyi roman, tiyatro eserini türkü gibi okuyamadığınız gibi yemeği kaşksız, arabayı direksiyonsuz, insanı elbisesiz düşünemezsiniz. Peki, bütün bu söylediklerimize katılıyorsanız şiir yazmadan önce şiiri tanımanın ne kadar önemli olduğunu söylesem ayıp etmiş olmam değil mi?

Kelimeleri alt alta dizmek, biraz afili olsun diye aralarına dalak, çağıldak, çingirak vs. kafiyemtrak kelimeleri satır sonlarına yazarak hece şiiri yazdığını zannedenleri gördüğümünden şiirin şesinden başlamanın yerinde olacağı kanaati ile “evde kalan kızın kaygısı emmisi oğluna düşer” darbı meselinden yola çıkarak şiire yeni başlayanlara ve kendini *yetik* görenlere söyleyecek üç beş kelimemiz olsun istedim.

Yazımızın başında alıntılıdığımız ninni ile aslında kulağımızın kapısı şiiri aralanmış oldu. İlköğretimden lise çağıımıza kadar okul kitaplarında da olsa bir şekilde şiir okumuş, ezberlemiş hatta öğretmenimizin ses tonumuzu jest ve mimiklerimizi öğrettiği zamanlara gittiğimizde şiirin hayatımızda bir yeri olduğunu hatırlayıveririz. Bunun yanına, manileri, tekerlemeleri, türküleri de ekleyince doğum-ölüm arasındaki zaman diliminde bir şekilde şiirle muhatap oluruz. O zaman ‘şiirin şesinden haberim olmadı’ deme lüksüne sahip değiliz.

*Dam başında pırasalar buruşur
Aklımızda eski günler kartlaşır
Bahçemizde kuzuların meleşir
Derdimi kimseye dökemez oldum*

Ya da;

*Tuttum saçlarını yoldum karanlığın
Avuçlarımın nasırları kaşındı ağladım
Kara gün dostları akçıl düşler gördü
Dokundun ayrılığın hüzzam makanıma*

Yukarıda irticalen yazdığım iki dörtlüğü hece ve serbest-timtırak şiir örnekleri diyebilir miyiz? Elbette diyemeyiz. Eğer bu iki dörtlüğe şiir diyen varsa o zaman şiirin şesinden haberdar değildir.

Şiirin kapısından içeri girdiğinizde şiirler sizi alıp bir yere götürmüyorsa, kendini ezberletmiyor, imgelere boğarak kulağınızdan kafanıza doğru karın gurultusu türünden sesler hissettiriyorsa demek ki ark suyundan içiyorsunuzdur. Pınarın gözünden içmek için de elbette bir çabayı göze almak zorundayız.

Şiir severden çok şairlerin olmasının altında yatan gerçekte tam burada gizlenir.

Geleneği bilmeyenin geleceği olmaz. İyi bir şiir okuyucusu, şiirdeki incelikten haberi olmadan şiir yazdığını zannedenler yüzünden yayınevleri şiir kitapları basmıyorlar. Bassalar bile kendi kazançlarını da üzerine ekleyerek basılacak kitabın parasını şiirin şesinden haberi olmayanlardan alıyorlar. Herkes şiir yazmak zorunda değil ama şiir okumak zorundadır. Çünkü şiir, insanın kalınlığını alır, inceltir, kendine getirir, söz ile lafı birbirinden ayırıştırır.

Şiirin şesinden başlamak istiyorsak en az iki yüz yıl geriye gidip günümüz şiirlerine doğru yolculuğa çıkmak zorundayız.

Şiirin şesini tanımadan şiirin sesine vakıf olamayız.

Şiirin Sesi

Sözlük kurallarına riayet etmeden kendi kendime sesin karşılığının yine ses olduğunu söylesem içinden yüzüme karşı kim nasıl seslenir? Her canlı, cansız varlığın elbette bir sesi vardır. Kulaklarımızın algılamadığı seslere aklım yetmez, onlarla ilgili söz söylemek hafıza kapasitemin dışında bir iş. Biz kendi işimize yani şiirin sesine dönelim şiirin sesinden ne anlayıp anlamadığımız hakkında düşüncelerimizi paylaşarak şiire, şaire, şiir okuruna ve severine dilimizin döndüğü hafızamızın ürettiğinde doğru bildiklerimizi aktarmaya çalışalım.

Madem konu sestemden açıldı biz de aklımıza birdenbire gelen Sezai Karakoç'un Leyla ile Mecnun kitabından:

*"Görüntü görüntüyü ses sesi yer
Aşk dedikleri işte böyle bir yer"*

Okunuşta basit bir söyleyiş gibi gelen bu iki dize hecenin kalıplarına uyulmadan sadece ölçü kullanılarak akış sadeliğinin yanı sıra iki dizede de geçen *yer* sözcükleri farklı manalarda kullanılmıştır. Şimdi bu iki dizenin sözcüklerine dokunmadan yerlerini değiştirerek şiiri tekrardan okuyalım:

Görüntü yer ses görüntüyü sesi

Bir dedikleri aşk böyle işte yer

Sizini çin yukarıdaki iki dizedeki sözcüklerin yerlerini değiştirdim Böyle oldu mu? Elbette oldu diyebiliyorsanız kafanızın nasıl zonkladığını tahmin bile etmem istemiyorum. Günümüz şairlerinin de yukarıda değiştirdiğim dizelere yakın bir sürü dizeleriyle karşılaştığımızda da aynı tepkiyi veriyor ve birkaç dize okuduktan sonra şiirin devamını okumuyorsanız doğru yoldasınız. Nasıl ki konuşurken karşımızdaki muhatapımıza bir konuyu anlatırken kelimeleri özenle seçerek ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorsak şiirde bu çabamızı kat kat

arttırarak okurun kafasını karıştırmadan manaları karnımızda saklayarak dilimize gelen her kelimeyi peş peşe sıralayarak sözün poleni yani şiir yazıp söylediğimizi zannedemeyiz. Şiirde kelimeler sizi alıp bir yere götürmüyorsa ya da sizde bir karşılığı yoksa bir gram bal için bir torba keçiboynuzu yemenin bir anlamı yoktur.

*"Eş hele bir toprağı örten karı
Ot değil onlar dedenin saçları"*

İstiklâl Şairimizin bu iki dizesini okurken ne kadar sıradan olduğunu söyleyebilirsiniz ama söylemeseniz daha iyi. Şiirde söyleyiş rahatlığının yanı sıra şiir sizi alıp bayrağın rengine kadar götürür. Koca bir tarih sayfası açılır gözlerinizin önüne. Bu toprakların nasıl bereketli topraklar olduğu bir film şeridi gibi mütemediyen döner durur. Kendinize geldiğinizde kendi yağmurlarınızla yüzünüzün yıkandığını hissedersiniz.

*"Dost dost diye nicesine sarıldım
Benim sadık yârim kara topraktır"*

Veysel usta mektep medrese görmemiş, söylediklerini sıradan mı söylemiştir. Her ne kadar da sıradan herkesin söyleyebileceği bu dizelerdeki kelimelerin kapsama alanlarını düşündüğümüzde biraz da geçmiş ve gelenek ile bağımızın kopmadığını hissedebiliyorsak topraktan başlayan yolculuğumuzun yine toprakta son bulacağı hatırlarız. Bundan dolayı da hem sesin hem mananın derinliklerine indiğimizde bu dizelerin bizde bir karşılığı olur.

Yukarıda sözcüklerin yerini değiştirerek vermiş olduğumuz örneğe tekrar dönersek sözcüklerin bir kilimin desenleri gibi hem birbirlerini tamamlamaları hem birbirlerine uyumlu olmaları neticesinde seste bir ritmik akışla birlikte o edebi

lezzeti de tatmış oluruz. Bugün dergilerde, kitaplarda şiirleri okurken de ruhumuza dokunan bu edebi tadı hissedebildiğimiz şiirleri okumayı sürdürürüz.

Dünyanın bir uyum içinde yaratıldığını hatırlarsak kendimiz de bu uyum içerisinde bir hayat tarzını ilke edinir ona göre hayatımızı idame ettiririz. Mesela kumaş pantolonun üzerine kot ve deri tipi bir ceket giyemeyeceğimiz gibi takım elbisemizdeki kravattan elbiseye, kemerden ayakkabıya kadar bir düzen intizam içinde giyinmeyi önemseriz. Peki, sosyal yaşantımızda geleneğin oluşturduğu bu kurallara uymaya özen gösterirken yazmış olduğumuz şiirlerde de bu edebi zevkin kurallarına uymadan kendi kendimize sınırsız bir özgürlük alanı çizmeye çalışırsak hem kendimizle hem de içinde yaşamış olduğumuz toplumla çelişiriz.

Şiirin sesinin ve ritminin nasıl yakalandığı tarihin derinliklerine doğru yapılan bir yolculukta şöyle anlatılmaktadır.

"Şimdi bir an için, devesiyle sıkça yaptığı uzun yolculuklardan birinde ıssız çöllerde yol alan Arap bedeviyi düşünelim. Yürümekten şişmiş toynakların yumuşak kumda çıkardığı ritmik melodi sessizliği bozarken, binicisini de geçmiş hatıraların derinliğine götürmekteydi. Ruhi durumunu yol arkadaşı ile paylaşmasından duyduğu heyecan nedeniyle, o an idrakinin tek sahip olduğu bu hareket ile birlikte bir şeyler mırıldanmaya başlamasından daha doğal ne olabilir? İnsanın kalbinde, ani bir dürtüye cevap olarak oluşan bu masum coşku *recez* tarzını -devenin ayaklarının kalkış ve inişlerine tekabül eden hareket ve sükûnların birbirini takip etmesinden doğan bu basit vezinli tarz alternasyon kalıbının atın yürüyüşüne tekabül ettiği alternasyon- doğurdu. Nağme'nin etkilerini incelediğimizde, hayvanı hızlandıran, insanı ise avutan bu telaşsız bir faaliyet olduğunu görürüz. Faaliyet büyüdükçe ve genç yetenekler için çekicilik kazandıkça, biçimler genel zevkin ve kabulün beğenisini kazanıyor ve şiir sanatına doğru

ilerleme kaydediliyordu. Şiir sanatı, orijinal *recez*'den daha gelişmiş ve daha çok çeşidi olan tarzlarını üretmekte gecikmedi. El-Halil'in, Arap şiirinin yapısını demirci çekicinin çıkardığı melodinin (devenin ayak sesi gibi) çeşitli tonlarının kendisinde uyandırdığı niceliksel ölçülere göre biçimlendirmesi, aşağı-yukarı ikinci/sekizinci yüzyıl ortalarına rastlar. O, böylece 16 ölçü veznini kapsayan aruz sistemine ulaşmıştır.”*

Bu örneği neden verdiğim sorusuna gelince şiirde sesin ne kadar önemli olduğu sesin yani melodinin nasıl bulunduğunu bilmemiz açısından yüzyıllar öncesine gitmek zorunda kaldım.

Yaşadığımız dünyada her canlının bir sesi vardır, bazı sesler ise bizim duyu algımızın ötesinde olduğundan algılayamayız. Her canlı ya da cansızın bir sesi varsa -ki var- o zaman şiirin de bir sesi vardır. Bu sesi yazarken ve okurken hissedemiyorsak ya biz de bir sorun var ya da yazdıklarımız/okuduklarımızda bir sorun var demektir. Şiiri ve şiirdeki sesi yakalamak için de belli bir kültür ve gelenek bilincine sahip olmamızı gerektirir. Özellikle şehirde büyümüş ve gaz lambasını, idareyi tanımamış, gözünü açtığı anda ışıkların altında dünyayı selamlayan insanlara Abdurrahim ağabeyin:

*"Lambada titreyen alev üşüyor
Aşk kâğıda yazılmıyor Mihriban"*

Şiirini okuduğunda ya da türkü olarak dinlediğinde lambayı ampul olarak algılaması ile birlikte kendinde bir karşılığında da rastlayamaz. Hele yaşı cep telefonunun ve sosyal medyanın yaygın olarak kullanılmaya başlandığı zamanlarda doğup hayatlarını sürdüren insanlara ise kâğıttan, aşktan, mektuptan bahsetmek ütopyaadan başka bir şey değildir.

* ŞERİF Mian Muhammed, *İslam Düşünce Tarihi*, II. Cilt, İnsan Yayınları, 2. Baskı, İstanbul 2014, s. 245.

Her eline kalemi alan ya da bilgisayarın başına geçip duygu ve düşüncelerini şiirle ifade etmek isteyen, sosyal medyada şiir siteleri ve şiir gruplarına üye olarak birbirleriyle tafra alışverişi yapanlardan şair de olmaz şiir de çıkmaz.

Nasıl ki bir çocuk anne sütüyle beslendiğinde birçok hastalığa karşı korunaklı oluyorsa şair de kendi geleneklerinin köklerine inerek şiiri o edebi tadı dalından yeni koparılmış taze bir meyve gibi algılayarak okumaya başlarsa şiirin şehir kapısından şiir ülkesine doğru yolculuk yapmaya başlar.

Şiir ülkesinden haberdar olmadan kendi kulübelerinde şiir talimleri yapmaya çalışanlardan şair çıkmayacağı gibi şiir okuyucusu da çıkmaz. Şiir ülkesinin önder şairlerinin şiirlerindeki o edebi tadı almadan yazarlar, kendi yazdıklarının safisi ve darasını birbirine karıştır.

Şiir nedir, ne değildir bütün bunları bilmeden kendi kendine bir ormanda patika açmaya çalışanların kurtlara kuşlara yem olmaktan başka seçenekleri olmaz.

"Cümle şâir dost bahçesi bülbülü

Yunus Emre arada dürraçlana"

Koca Yunus kendisini bir turaç kuşu gibi şiir ülkesinde bir göz açıp kapama mesafesinde uçup gitmeyi arzularken hangi şair kendini şiir bahçesinin bülbülü yerine koyabilir?

Kimin bülbül, kimin turaç olacağına zaman karar verecektir.

Reyini şiirden yana kullanacakların kime rey verdiklerini bilmeleri gerekir.

Aksi takdirde şiir sandığında kendilerine kendilerinden başka bir oy çıkmaz.

Selam olsun şiirin sesine kulak asanlara...

Türkü Molası

Sabah kahvaltı yapmadan işe gider, yolda bir simit, bir poğaça, yanında da bir çayla sabah kahvaltısını yapar, öyleyi de bir şekilde geçirip, akşam yemeğinde de ayaküstü bir şeyler atıştırarak açlığını yatıştırabilirsiniz.

Gün içinde ya da gün sonunda efkâr barometreniz yükselir, bir dosta gitmeyi, ya da yüreğinizdeki dostla birlikte kendinizi gezdirmeye çıkabilirsiniz.

Büyük şehirlerde yaşıyorsanız, yaşadığınız ve yaşlandığınızın farkına varmamak için bir makine gibi ha bire çalışır, çalışır, çalışırsınız. Beden yorgunluğunu ve açlığını bir şekilde giderebilirsiniz ama ruhunuzun açlığını gidermeye fırsat bulamazsınız.

Televizyonlarda gazetelerde manşet haberlerle, birkaç köşe yazarının fikirlerinden hareketle olayları yorumlamaya çalışırsınız. Kendinize has bir fikriniz, mukayese gücünüz olmasına rağmen başkalarının fikirlerini kendi fikirleriniz yerine koyup onların ağızıyla konuşursunuz. ‘Bu olaya bir de şu pencereden bakmak, bu konuyu bir de kendi düşüncelerimle yorumlamam gerek’ diye düşündüğünüz anda, hayata tutunmaya başlıyorsunuz demektir.

Hayata tutunabilmek için insan öncelikle sorumluluk bilinciyle pusatlanmalıdır. Dünya bir insanın düşünce ve eylemleriyle yeniden şekillendirilebiliyorsa ve her insanın beynine bu düşünceler eksiksiz yükleniyorsa –ki yükleniyordur o zaman her insan düşünce ve eylemleriyle yeni ufuklar açabilecek, dünyayı karartacak donanıma da sahip olabilir. Önemli olan insanın kendisine yüklenen donanımlardan nasıl istifade edeceğidir.

Yorulunca dinlenmek, acıkınca yiyerek ihtiyacımızın şiddetini gidermekten bahsediyorduk değil mi? Toplamda et kemik yığını olan insanı asıl hareket ettirenin ruh olduğunu

söylüyorum. Aksini ispat eden varsa tartışmaya girmem, istediği kadar kendi kendiyile tartışabilir. O zaman şehir insanı ruhsuzlaştırıyor desem ayıp etmiş olur muyum? Bir de “ruh çağırma seansları” var, sizi oralara da davet edecek değilim. Ama size, siz daha doğmadan ruhlarınız vardı ve siz, Koca Yunus hesabı ete kemiğe bürünende çıırçıplak bedeninize ruhun görünmeyen bir elbise gibi giydirildiğini söyleyebilirim.

Size bugüne kadar “çok ruhsuzsun” ya da “ruh gibi geziyorsun” diyen oldu mu? Ruh insanın içinde -tabiri caizse- ci va gibi akan bir şeydir. Bu akıntının önünü kesmeye çalışırsanız hayatın akışını zorlaştırmaya başlarsınız.

Askerlik yapanlar iyi bilir. Hani acemi birliğinde komutanın birisi “haydi size 10 dakika müsaade memleketlerinize gidin gelin” dediğinde bu zaman zarfında çok şey yaparsınız.

Sahi siz “Müzik ruhun gıdasıdır” diye kısza bir cümle duymadığınızı söyleyebilir misiniz? Söyleyemezseniz ben de gıdasız ruhun bedende tahribatlar açacağını pekâlâ söyleyebilirim.

Gurbettesiniz işlerinizin arasında bir an daldınız ve “Hüma kuşu yükseklerden seslenir” türküsü kulağınızın kapısını çaldı siz de yüreğinize buyur ettiniz. Elinizdeki işi bırakıp gözlerinizi yumarak artık Doğu Anadolu’ya doğru bir yolculuğa çıkarsınız. Çocukluğunuz, toraşanlığınız, delikanlılığınız bir film şeridi gibi geçip gider gözlerinizin önünden.

Sahi siz sabah ezanıyla birlikte uyanıp simitçi fırınında kuyruğa girip, simitleri T cetveli gibi bir çubuğa takıp üzerini de simitler soğumasın diyerek bir naylon torba ile kapatıp mahalle aralarına ya da otobüs duraklarına çıkıp “el yakmazsa bedava, taze simittttt” diye bağırdınız mı? Ya da okul çıkışında boya sandığını omzunuza takıp kendinize göre bir köşe kaptığınızda “parlamazsa bedava, abi boyayım saçını tara” diye müşteri avladınız mı?

Bunları yapmadıysanız, Yavuz Bülent Bakiler’in “Otur-

muşlar büyük cami avlusuna Boya cila yirmi beş boya cila yirmi beş” ya da minnacık ellerini açarak “emmilerim sadaka emmilerim sadaka” diyen şiirini de mi duymadınız?

Çocukluğunuz bir film şeridi gibi gözlerinizin önünden gelip geçti değil mi?

Ya gençliğiniz, damarınızda foşur foşur dolaşan o delikanlı yıllarınızda horozlu aynalara bakarak saçlarınızı taradığınız ve jöle yerine limon suyu sürdüğünüz saçlarınız, iri yakalı gömleğiniz, İspanyol paça pantolonunuzla genç kızlara nasıl hava atıyordunuz değil mi?

Zaman hızlı mı aktı, siz mi yaşlandınız? Kavgalarınız, aşklarınız, beklentileriniz, aradıklarınız, bulamadıklarınız arasında bir iç geçirip, derin bir nefes alıp sonra bir off çektiğinizi duyar gibi oluyorum. Bu arada türküye yakın duranların aklına “Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılır/ Bugün posta günü canım sıkılır” da gelebilir. Varsın gelsin.

Şehir insanı hem kendinden uzaklaştırır hem kendine yakın tutar.

Felek çemberinde çevirip dururken, biz ise kendimizle oyunda oynaştayız. Nuri Pakdil “İnsan ara sıra kendini kollamalı” diyor. Evet, insan kendini kollarsa başkalarını da kollar. Kendimize ara sıra zaman ayırıp şehrin hengâmesinden bir nebze uzaklaşmak için en iyi reçete türkülerle yolculuk yapmak, yoksa Abdurrahim Karakoç’un:

*“İçimizi saran hava mı zaman
Yoksa üstümüzde esen rüzgâr mı?
Ah demişler oh demişler
Zaman dinler mi duyar mı?”*

Bu dizeleri arasında bocalayıp dururuz.
Ve şehir bizden öcünü alır.

Ucu Yanık Mektuplar-1-

Hasret iki ucu yanık bir mektup, vuslat gözün incileri.

Söz dilin altında olgunlaşmadan mana kazanmaz. Akıl sözü tartıya vurmazsa; dil, sınanmamış ustura olur bazen hem kendini hem muhatabını kanatır.

Sana bu yaştan sonra söz tartmasını öğretecek değilim. Bazı kelimeler Urfa çiğ köftesi gibi bol isotlu olur, önce büyük dili, sonra küçük dili dağlayarak geçer. Acıya da tatlıya da gereksinim duyan insanoğlu her ikisinden de vazgeçemez.

Saçlarını gecenin taradığından yakınıyor, yanında olmamı istiyorsun.

Ne zaman döşevine baktın da beni bulamadın?

Ne zaman kendinden uzaklara çıktığında yanımda olduğunu unuttun?

Sesimi duymak istediğinde dudaklarımı mı mühürledim.

Gözünü yumduğunda gönül göğünde, açtığında hayalimle karşımda olmadım mı?

Yangından mal mı kaçırıyoruz, depremden ev mi kurtarıyoruz ki ikide bir pür telaşla ne yapacağını şaşırıyorsun.

Yoksa üstümüzde gök uçuyor, altımızda yer kayıyor mu da birbirimizi nasıl bulacağımıza mı kaygılanıyorsun?

Kaygıların boşa desem güler geçersin değil mi?

Evet, kaygıların boşu boşuna.

Kalu-belada (ruhların yaratıldığı) birbirleriyle tanışan insanlar; dünyada da karşılaşınca neden hayrete düşerler, ötede karşılaştıklarında “seni bir yerlerden gözüm ısıyor” dememek için.

Hani sana bir senaryodan bahsetmiştim, bak işte o filmin bir bölümünü çekiyoruz.

Bazı geceler elbette gözünü uyku tutmayacak, çünkü filmin en küçük enstantanesi bile tekrar çekilmeyeceğinden türlü zorluklarla karşılaşmayı göze almak durumundayız.

Belki de bu filmin en heyecanlı bölümünde birimizden birisi ölecek. Bundan mı korkuyorsun? Hangi Şirin, Ferhat'a öldü, hangi Leyla, Mecnun'a çölde kayboldu der. Ya da böyle söylemeye dilleri mi varır?

Bir kere dağa her külüng vuran ustanın kuşağını Ferhat bağlamış, çölde yapayalnız kalan çöloğlunun gecelerinde uçan dua kuşları Mecnun'un avuçlarından havalanmıştır.

Arzu, nasıl arzulanmış, Kamber nasıl Arzu'yu kambur gibi sinesinde taşımış, Tahir, nasıl tertemiz kalmış, Zühre nasıl gecelerimizi aydınlatmış, bütün bunları bilmiyormuş gibi sazı boynuna asıp âşıklık taslaman beni çileden çıkarmaya yetiyor da artıyor. Bütün bu anlattıklarım "tarihte kaldı" diyorsan kırgınlığımı ikiye katlayabilirsin. Hem bizde "tarih tekerrürden ibarettir" derler. Tarihin tekerrür etmeyeceğine biz karar veremeyiz. Kavuşmak nihai hedeftir. Ama nerede, ne zaman, göğün altında mı, yerin altında mı orasını Allah bilir. Bizim görevimiz kavuşmak için gereğinden fazla çabayla ne yaptığımızı bilmeyecek kadar "olur-olmazlar"ları aklın terazisinde tartmayacağız.

Uykumuz mu geldi gidip yatacağız, sabah gökleri ezan mı vurdu, kalkıp yakaracağız, uçuracağız birbirimize dua kuşlarımızı.

Sen uykunun kollarında yatarken ben seninleyim, ben uyduğum zaman sen benimlesin. Bunu da nereden çıkardığımı mı soruyorsun: Al işte ben sana bu satırları yazarken saatin sahur vaktine doğru ilerliyor. Ha çaldı çalacak. Ben mektubu bitirene kadar çalması da sözümü yememiş olayım. Ben sahur hazırlıkları yaparken sen sabah namazını kılmış tatil uykusuna yatmış olacaksın değil mi? Ben yattığımda sen uyanacaksın. Allah'ın lütfünü bizzat görüyorsun değil mi?

Bana bir daha korkularından bahsetme.

Korkuyorsan yüreğini neden taşıyorsun?

Yürek taşıyorsan insansın.

Kenger sakızı gibi ağızında hasreti çiğniyorsun.
Tek sermayemizin hasret olduğunu bilmiyor musun?
Akşam sabah “öf-püf” diye sızlanarak sermayeyi kediye yüklememizi mi istiyorsun?

Neredeyse merakından içime düşeceksin, ‘Allah’ın izni ile kavuşacağız.’ demeye dilin varmıyor mu?

Senden özellikle istirhamım ara sıra dua kuşlarından göz-yaşlarını esirgememen.

Gökyüzünde birbirine katışan kuşların sahiplerini gören Allah, dualarımıza icabet edecek ve sevdirecek birbirimizi kendisinden dolayı...

Ucu Yanık Mektuplar-2-

İnsan bazen değerli bir eşyasını evinin neresine saklayacağını bilemez, kendinde saklasa olmaz, bir yere saklasa olmaz.

De söyle bakalım seni nereye saklayayım?

İçinden gülümseyerek 'beni kendine saklamasını bilmiyorsun a beyim' diyorsun değil mi? Bu gönül evinde seni saklayacağım bir yer biliyorsan söyle de seni oraya saklayayım.

Günlerimin nasıl geçtiğini merak ediyorsan boşuna meraklanıyorsun. Senin günlerin nasıl geçiyorsa say ki benim günlerim de öyle geçiyor. İnanmıyorsan günlerimizi yan yana koy, hangi gün senin hangisi benim seçemeyeceksin.

Allah, hiçbir insana kaldıramayacağı yükü yüklemeyiz. Bir kere buna iman etmemiz gerekir. Eğri oturup doğru konuşalım. Sen ve ben birbirimize bakarak konuşabileceğimiz ayrı milletlerden olabilirdik. Birbirimizin halipürmelalini ancak gözlerimiz anlayabilirdik. Sen Filistin'de, Kerkük'de hergün ölüm korkusuyla yaşayan birisi, ben canından bir parçadan haber alabilmek için aklına bile gelmeyecek yöntemlere başvurabilirdim. Ya birbirimize kavuşma hayali, hayal sınırlarımızın bile dışına çıkardı.

İçini yazıya dökebiliyor, sesini kulağıma fısıldıyorsun bu yetmez mi? Biz de bir atasözü var: “*Dağ dağa kovuşmaz, insan insana kavuşur*” diye.

Cancağımız, biz dükkânımızı sabır çarşısına açtık, elbette müşterimiz akli başında düşünceler olacak, ayağı yere basan kelimelerle alışveriş yapacağız.

Gündüz hayal, gece düş kapılarında dolaşacağız. Gezerken birbirimizin yanında, uyurken birbirimizin başucunda birbirimizi bekleye bekleye bu sevdayı olgunlaştıracamız.

Sonumuz ne olur orasını bilmiyorum. Ama biliyorum ki kalbimiz bir saatin akrep ve yelkovanı gibi birbirimiz için tik tak tik tak atacak.

Yine biliyorum ki birimizin kalbi durursa diğërimizin kalbi bir işe yaramayacak.

Allah Kalu Bela'da insanın yüreğine attığı tohumu ayrı memleketlerde de olsa nasıl yeşertiyormuş buna şahit olduk.

Biz bu gül tohumunun önce fidan sonra gül ağacı olması için çabalayıp durmuyor muyuz? Fidanımızı zaman zaman gözyaşlarımızla sulayacağız çünkü buna mecburuz.

Bazı kelimeler yüreğini kanatıyor değil mi? Ne yapalım, hayatın gerçeği bu. Bazı kelimeler yüreğimizi kanatların üzerine yatırıp uçurur, bazıları da harakiri yaptırır. Ama hayat her şeye rağmen devam ediyor değil mi? Evet hayat her şeye rağmen devam edecek, acısıyla tatlısıyla bu hayatı yaşamak zorundayız. Öyle kolayına pes etmek yok. Hayattan intikam almak diye bir seçeneğimiz de yok. Çünkü hayat biziz, biz bizden nasıl intikam alabiliriz.

Arabesk bir hayat tarzını hiçbir zaman benimsemedin. Dağılacağım zaman Allah'dan yardım diledim. İçimin dağlarına çıktım, bir türkü tutturdum, başımdaki efkâr bulutları dağıldı. Kendi yağmurumla ıslanarak kendime döndüm. Bak yiniyorum; ara sıra kendi yağmurunla ıslanmaya bak gerçekten rahatlayacaksın.

Cancağızım bazen dellenecek gibi oluyorsun değil mi? Bak bu iyi. Böylece aklın kıymetini bilmiş oluyorsun. Bundan daha büyük nimet mi var. Dellenecek gibi olduğun zamanlarda estağfur tövbe de, git bir abdest al, gerekiyorsa iki rekât namaz kıl. Bak bakalım aklın nasıl yerine gelecek ve ayakları yere basan düşüncelerle kalbimin ziline dokunacaksın.

-Kalbimin ziline dokundun mu?

-Evet tokundum.

-İçerde kimse var mı?

-Bilmirem.

-Ne bilirsen?

-Ne yi ne bilirem?

-Yani sen içerde değil misin?

-Hansı içerde

-Kalbimin içinde

-Ya men hardayım

-Yok, har da değil yârdasın

-Hangi yarda?

-O yar da

-O yar da kim?

-Orasını da sen deyeceksin!

Hayatım, biraz gerginliğini alayım dedim, birbirimizle konuşmaya çalıştık. Ne yapalım şimdilik böyle bazen kendi kendimizle, bazen birbirimizin hayaliyle konuşacağız. Ama kanımızın sütümüzün emri dışına da asla çıkmayacağız.

Biliyorum, her gece özün kabaran bir deniz, bazen içindekileri kıyılara vuruyor, bazen da kıyılarında ne varsa alıp içinin derinliklerine çekiyorsun.

Cancağızım biz maratoncuyuz yani uzun koşucu. Daha ilk bin metrede nefesimiz tıkanacak, kendimizi yarışın dışına atacakmış gibi rahatsızlık emareleri taşımaya başladık. Daha yeni Bismillah dedik. Elbette ilk etapta zorlanacağız, ama ilerleyen zamanlarda daha tempolu koşarak nefesimizi ve kendimizi tüketmeden koşacağız. Arkadan gelen bizi geçecek diye korkuyorsan boşuna korkuyorsun. Çünkü arkamızda kimse yok. Biz birbirimizle yarışıyoruz. Ara sıra bir yerlerde soluklanacağız, bir türkü yakıp ısınacağız, bir of çekip önümüzdeki dağlara Ferhat'ın Şirin'in nefesini üfleyeceğiz. Unutma ki yolda başımıza bir kaza gelirse bir başkası acımayacak, yine birbirimizin acısını birbirimiz duyacağız.

Kalbimizde başlayan bu kalkış noktası, birbirimizi aynel yakın görmeye başladığımız ve soluklarımızı birbirimizin yüzünde, kalplerimizin bir kelepçe gibi birbirine geçtiği anda fişi göğüsleyeceğiz.

Zor bir yarış değil mi? Allah'ın izni ile zoru başaracağız.

Sabır, sükûnet ve dua, yüzümüzün aklıyla bu yarışı kazanmamıza yetecektir inşallah.

Cancağızım bir ipek böceğini düşün; önce yumurta, sonra tırtıl ve sabırla kozayı örme meşgalesinden sonra tırtıl ördüğü kozanın içinde kelebek olarak çıkıyor ve yumurtalarını döktükten sonra kelebek olarak dünyaya gözlerini kapıyor.

Biz daha tırtıl olacağız, kozamızı örmeye başlayacağız, kozanın içine gireceğiz, kozadan kelebek olarak çıkacağız, yumurtalarımızı bırakacağız ve Allah izin verirse öbür dünyada tekrar buluşmak için uykuya dalacağız.

Ah canım, düşüncelerinin cendereye alındığını biliyorum. İnsansak sıkıntılara göğüs gereceğiz, selamete çıkmak elbette kolay olmayacak.

Âdem ile Havva annemizi düşün, cennetten kovulduklarında birbirlerini bulana kadar ne sıkıntılar çekmişlerdir.

Birbirlerinin izlerini kaybetmişler, birbirlerini bulmak için sadece Allah'a yalvarmışlar. Allah'da onların dileklerini kabul edip tekrar birleştirmiş ve biz de böylece yalan dünya meskenine düşmüşüz.

Allah hiç kimseye kaldıramayacağı yükü yüklememişim. Takdiri ilahi diye bir şey var. O neyi takdir ederse o olur. Biz sadece içimizden geçenleri birbirimizden beklediğimizden yeise kapılıyoruz.

Bir kere Allah'dan ne istersen Allah onu verir. Israrla şerri mi istiyorsun, şerri, sevgiyi mi istiyorsun sevgiyi, vuslatı mı istiyorsun vuslatı verir. Buna inancımız tam olduğu zaman hayatımız kalbimiz gibi işliyor demektir.

Cancağızım şu anda sana bu satırları yazmaya başladığım zamanda kendini gecenin kollarına atıp hayalimle biraz hasbihal ettikten sonra uyuyacaksın.

Ben geceni beklemeye devam edeceğim. Sen de benim beklediğim farkına varıp benim ağzımla:

*Geceyi üstümü bir yorgan gibi
Örtüp gidiyorsun uykum gelmiyor
diyebilirsin.*

İstersen senin ağzından kendime bir dörtlükle iyi geceler
dedirteyim:

*Hasretini bu sinemde saklarım
Gözüm yumar hayalini koklarım
Uyanınca sağ yanımı yoklarım
Yokluğuna dayanamam Tayyib'im*

-Nasıl şiirini beğendin mi?

-Ben beğendim. Daha iyisini yazarsan da bu senin paşa
gönlüne kalmış.

Sabır, sukûnet ve sadakatle yüreğimizin meydanına doğru
yürüyeceğiz.

Yürüyüşümüz hayatımızı anlamlandırırın.

Kal sağlıcakla.

Ucu Yanık Mektuplar-3-

Ey can, ne zaman vaktine misafir olsam, akılla gönül yolları arasındaki tali yollara saparak ya beni dinliyormuş gibi yapıyorsun ya da aklından geçenleri dinlemek ve anlayabilmek için yoğun çaba sarf ediyorsun.

Bir insan bu kadar imtihana tabi mi tutulur? Maksadın üzüm yemek mi bağcıyı dövmek mi bir anlayabilsem ona göre hareket edeceğim.

Cancağızım hem senaryoyu kendin yazıp hem de bana dikte ettirmeye mi çalışıyorsun?

Benden istediğini tam manasıyla bir öğrenebilsem hem sen rahatlayacaksın hem de ben rahat nefes almış olacağım.

Allah aşkına benden istediğini lütfen bütün ayrıntılarıyla yaz ki dilim döndüğünce isteklerine cevap vereyim ve ondan sonra da kendi işimize bakalım.

Dostluluğun sınırlarını çizemeyecek kadar geri zekâlı değilim. Kitaplarım ile ilgili düşüncelerini birçok okuyucu da senin gibi değerlendirdi.

Bazı okuyucularım o kitabın bir Leyla Mecnun denemesi olduğunu, ama yazanın hiçbir zaman Mecnun olmadığını farkına vardı. İşte sanat bu olsa gerek diye düşünüyorum.

Genceli Nizami o kitabı yazarken, Fuzuli kendi diliyle anlatırken, Sezai Karakoç bir başka şekilde yorumlarken, Mecnun'un yerine kendilerini koyup, Leyla'nın ve Mecnun'un acılarını tarife çalışmadılar mı?

Sen illaki bana bir Mecnunluk yakıştırmak istiyorsan -ki ben Ferhat olmayı isterim- külüngü kalbinin dağlarına vurarak sana özümden su akıtmaya çalışırım.

Gerçekten bir Ferhat ile Şirin hikâyesi yazmak istiyorsak ki durum ona doğru gidiyor- Bu yazılacak Allah'ın izni ile.

Birbirimize kavuşacak mıyız, kavuşamayacak mıyız orasını Allah bilir.

Benim görevim o aşk ile kalbinin dağlarına külüng sallamaktır. Hem bu benim Ferhatlığa yeni soyunuşum değil.

Yillardan beri bir Şirin arıyordum ve Şirin'i ararken de:

İlk senden öğrendim kazma tutmayı
Kayaya külüngü töllü vurmaya
O gündür bu gündür aşkı anınca
Kafeste kuşumun gözleri parlar
Ah usta bu işler ne güzel işler
Şimdi bu mesleği kaç kişi düşler
.....

Bak işte Allah, ayrı memleketlerde de olsak seninle karşılaştırdı. Kendini Şirinliğe layık görmüyor musun? Kendine bir dost arıyorsan o fırsatı kaçırdın.

Kalbimin kafesindeki kuşu gönül köşüne sen davet ettin. İllaki kovalamak istiyorsan, buna gücün yetmez. Çünkü kalbinin çıkış kapısını bilmiyorum.

Kalbinin bir köşesine mezarımı kazmak zorunda kalırsın, hem de kendi ellerinle. Sana şöyle bir örnek versem ayıp olmaz değil mi? Üstad Necip Fazıl bir sohbetinde şöyle diyor:

“otuz yaşıma kadar yazdıklarımı ve yaşadıklarımı toplayıp çöp kutusuna attım. Çöp kutusunu karıştıranlar da kediler ve köpeklerdir” diyor.

Ben de diyorum ki:

Seni tanımadan önceyi, toprağa gömdüm. Toprağı deştiğin zaman ancak cesetlerle karşılaşsın.

Cancağızım senden özellikle istirham ediyorum, bir daha benden hayatımın dökümünü isteme.

Hayatımın dökümünü yapacak olsam senden iyi bir dostu bulamazdım. Ama üzerini çizerek söylüyorum. Sen dostum olmayı kabul etmedin. İlk ateş kıvılcımları senin gözlerinden çıktı. Hem yüreğimi yakıyor hem de “daha önce nasıl yandın” demeye mi çalışıyorsun?

Canieğim, hayalimi kalbine bastığında kalbin hiç mi titremiyor, sana nasıl ihanet edebilirim, kalbine diktiiğim fidanı nasıl skebilirim.

Yüzüme baktığında için ısınmıyorsa, lütfen gözlerini kapa biraz dinlen sonra tekrar bak.

Kalbinin koltuğında oturmuyorsam istediğin hakareti yapabilirsin.

Yeni yetme toraşan gençler değiliz, kalbimizin tik tak atışandan, aklımızın ileriye dönük planlarından haberdarız.

İllaki kendimize karşı bir işkence metodu geliştirelim diyorsan bak bunu beceremem. Ne yaptığımı biliyorum ve ne yapmak istediklerimi de planlıyorum. Aklımızdan ve gönlümüzden geçenleri kendimizden ziyade Allah daha iyi biliyor.

Allah'a sığınarak ömrümüzü bereketlendirmesini, gönül ağacımızın meyve vermesini dilemekten başka yakarışımız mı var?

Ey içimden geçenleri kendimden iyi bilen Allah'ım, bize yanlış yaptırma, sana layık kul ve helal düşünceden bizi uzaklaştırma...

Ucu Yanık Mektuplar-4-

Gecenin hangi kıyısına otursam, hasretinin dalgaları gön-
lümün kıyılarını dövüyor.

Adın dudaklarıma her değdiğinde korku-ümit arasında
kalakalıyorum.

Sana daha önceden ucu yanık mektuplar mı göndermişim
de kendini kapıp geldin ve yüreğimin meydanına özgürlük
anıtı gibi dikildin?

Nasip bazen insanın ayağına gelir, bazen de insan nasibini
kovalar. Sen mi nasibini kovalamaya geldin, ben mi nasibimi
tesadüfen buldum?

Nereden geldin, beni nereye götürüyorsun.

Yüreğimi zülfünün tellerine bağlayıp aşk atını kırbaçlayıp
duruyorsun.

Gün nasıl soluyor, gece nasıl açıyor bunu sana nasıl tarif
edebilirim?

Bir yürek kaç derece ateşte erir, bir çift ela göz, bir çift kah-
verengi göze bakarak kaç saatte kaç bin kelimeyle söyleyeme-
diklerini anlatır?

Bir dağ yanarken öbür dağa yangınını bulaştıramadan sö-
ner ama yürek yanarsa öbür yüreği de yakmadan sönmez.

Günler ne kadar kısa, geceler ne kadar uzun. Gözünü gö-
zümün üstüne koyup uyumaya çalışıyorum. Tam uyuyaca-
ğım sıra bir de bakıyorum ki gözlerin gözlerimde değil fırlı-
yorum yataktan.

Hayalin gelip yanıma oturuyor: 'Lütfen uyu artık, sabah işe
gideceksin' diye beni avutmaya çalışıyor.

Uyuyayım değil mi?

Hırsızdan mal kaçırır gibi gözlerini benden kaçırarak çe-
kip gittiğin günü yani bundan bir ay önce bugünü aklımdan
çıkarmamı mı istiyorsun.

Hayır, aklımdan çıkarmıyorum.

Sana söyleyeceklerim dilimi yara etmişti, yarayı kanatıp içimden geçenleri tam söyleyeceğim vakit çekip gidişini nasıl unutabilirim.

Bu kaçınıcı mektubum, kaçınıcı hasretinden yangın çıkışı, gözlerimi yumarak sana gelişim, sende kayboluşum, kendinde beni arayışın, bulamayışın, yağmura yakalanışın kelimeleleri şeker gibi ağzında ezerek yaralarımaya sürüşün.

Sensizliği solumaktan dudaklarım kurudu.

Nereye gidersem bir gölge gibi yanı başımdasın.

Kendini bu kadar sevdirmekten korkmadın mı?

Ellerinin bir kelebek gibi ellerime konacağı günlerin hayaliyle yaşamanın hazzını ve huzursuzluğunu nasıl kaldıracaksın?

Gül ağacı olma hayaliyle yanıp tutuştuğuna nasıl şahit olacağım? Ya benim damarlarımla beslenen tomurcuğun kızarıp bir gonca gül olduğunda ben dikenlerin arasında bir korkuluk olarak kalırsam, sen bir başkasına nasıl kokabilirsin?

Yüreği bir başkasıyla atan bir insan, bir başka insanla tene tene olsa da hayatın bir anlamı olmaz. Bizim de hayatı anlamlı kılmak için sabırdan başka sermayemiz yoktur.

Kalplerin içinden geçenleri bilen Allah, kendine layığıyla kul olan hiçbir kulunu darda koymaz. Bu bilinci yüreğinin başkôşesine koyduğün müddetçe sevdamız bereketlenecek, gül ağacında tomurcuklar açacağı zamanlarla hemdem olacaksınız.

Hayatımın en mutlu zamanlarını yaşıyorum. Acı derseni acı, sevinç derseni sevinç, hüzüni derseni sağanaka yağmurlar gibi gönöl arazime çisil çisil yağıyor.

Sabah gözünü açar açmaz benden bir ses, senden bir nefle güne başlamak ve gün boyu bu hisle yanıp tutuşmak bir insanın yüreğinin alabileceği kadar mutlulukla dolmak her kula nasip olmaz.

Helal sevgide helal rızık gibidir. Sevdikçe çoğalır, çoğaldık-

ça dallanır budaklanır. İki yüreğe sığmaz olur. Allah'tan helal olmayan hiçbir şeyi talep etmedim. Allah birçok imtihanla beni denedi. İnşallah ona layık bir kul olabilmek için de kanımın son damlasına kadar onun gösterdiği yolda yürüyeceğim.

Zamana ve mekâna takılıp kalmak cahillerin işi. Biz zamanı sınırlayıcı değiliz. Ömrümüzün en tatlı meyvelerini zamanı gelince vereceğiz. Buna inandığın zaman bütün mesele hallolmuş demektir.

Ey cancağızım, bu mektubum da diğer mektuplarım gibi bir gün ellerinde olacak, bir sevda temeline karılan harçlar gibi kelimelerim içinde yaşadığımız zamandan başlayıp belki de kıyamet kopuncaya kadarki zamana doğru yol alacak.

Saçlarını geceye çözüp uykunun kollarına uzandığın bu saatlerin kıymetini bil. Ferhat olmak kolay değil, hele Şirin olmak hem de bu devirde.

Gece esnemeye başladı ama sen yanibaşımda oturmuş sesizce yazdıklarımı okuyorsun.

Beni düşlerine misafir edeceksen uyumadan önce dua et.

Şeytan senin de benim de kılığımıza girmesin.

Şeytanın şerrinden Allah'a sığınalım ve sevelim birbirimizi Allah rızası için...

Ucu Yanık Mektuplar-5-

Ay güzel, bu yaşına kadar sadece seni bekleyen bir gece bekçin olmamıştı değil mi? Allah'ın ne sevgili kuluymuşsun da haberin yokmuş.

Bana her akşam “şirin uykular” dediğinde gülümsememden anlayamadın mı sen uyanana kadar senin halipürmelalini düşünerek uykuları gözümden sürgün ettiğimi.

Yüreğparem sabahları zor uyandığımı söylüyorsun. Bugüne kadar işe geç kalmışlığım olmadı. Uykum geldiği anda hayalini gözlerimin önüne getiriyor gözlerine bakınca dinleniyorum.

Ara sıra kalbim uyuyor gibi oluyor, ama bu fazla sürmüyor.

Her gün üç beş saat uyku yetiyor da artıyor bile. Sen sınıfta dolaşırken bir de bakıyorsun ki kocalmış bir öğrenci en arka sıralarda oturuyor, o anda telefonun titriyor, o öğrencinin ben olmadığının farkına varıyorsun değil mi?

Cançıçeğim bir insanın baharı yüreğinde duyarak mutlulukla dolduğunu ilk defa tanık oluyorsun değil mi?

Gönül kovanındaki arılar, gönül yurdumun çiçeklerini toplayarak ömrünün en kaliteli balını yapmak için nasıl da hamarat çalışıyorlar değil mi?

Biliyorum bu satırları okurken için içine sığmıyor, dudakların birbirine dokunarak kelimeleri tatlandırıyor, Allah'a binlerce şükür ediyorsun benim gibi birisini yüreğine düşürdüğü için.

Vaktine konuk ettiğim bu düşünceler senin yüreğini nasıl coşturuyorsa; dilimde dökülür dökülmez senin yüreğinde yankılanıyor ve sesimin aksi sende çoğalarak bana tekrar dönüyor.

Hayat önümüzde bir ırmak gibi akıp gidiyor.

Biz her sabah o ırmaktan su içiyoruz, yüreğimizi (yuyuruz-yıykıyoruz) çimdikiyoruz.

Bu ırmağın bizi aparım götüreceği korkusunu taşıyor-
sun artık değil mi? (Hani atışacaktık sen sazı akord edene ka-
dar senin yerine de ben konuşayım)

-Yok, canım sene öyle gelmiştir.

-Hadi oradan korkak bir an bana kavuşamayacağın hissi-
ne kapıldın ağlamaktan gözlerin kıpkırmızı oldu.

-Sanki senin gözlerin heç kırmızı görmedi de nedı gonu-
şurken sesin titredı?

-Canım, hayatım kalbimin titremesi sesime vurmuş ola-
maz mı?

-Hadi oradan kimi gandırımaya çalışırsan?

-Billah ben seni kandırmadım ilk ateş kıvılcımı senin göz-
lerinden parladı!

-Eyle mi bak bundan heç habarım yokdu.

-Bazen senin kendinden haberin olmuyor ki yaktığın ateş-
ten haberin olsun.

-Bari çok yakmaydım.

- Eğer sana fırsat verseydim beni yaktığın gibi kendini de
yakacaktın.

-Eh ara sıra da müseade ette yakayım! Hadi canım, aklını
güzel günlere yatır, git biraz uyu, yarın tatildir.

-Sen yine de git biraz uyu birazdan sahura galkacağım. Sa-
bah seni öperek uyandırabilirim, yarın akşam kaldığın yer-
den mektubumu yazmaya devam edebilirsen.

-Hava soğudu canım, keşke mektubunu dün bitirseydim.

-Hava dehşet soğudu, dışarıda ayrılık rüzgârları esmeye
başladı, canım gevşedi, damarlarımdaki kan durgunlaştı, gö-
zümün göğünde karabulutlar dolaşmaya başladı.

Sevginin o kutsal ağırlığını taşıyamayacak kadar cesaretsiz
bir yüreğe nasıl açtım yüreğimi. Mektuplarımı anlayamayan
bir öğretmene sevmeyi, sevmeyi, hasreti, vuslatı anlatama-
dım ya şimdi ayrılığı nasıl anlatacağım. Ayrılık anlatılmaz
bizzat yaşanır.

Sevginin gözünü çıkaracağımızdan korkmuştum ve korkum başıma geldi.

Mektubunun yolda olduğunu söylüyorsun hele gelsin bakalım, mektubun elime geçene kadar kaç defa fikir değiştireceksin. Kaç defa yüreğimin sıkışmasına sebep olacaksın.

Havalar kötü soğudu, artık kolay kolay ısınacağımı zannetmiyorum. Gönlünün bir yerlerinde bir köşeye çekilip tir tir titreyerek kalan ömrümü tamamlayacağım herhalde.

Sana ne söyleyim ne anlatayım, ben kendim yanarken seni nasıl söndüreyim. Herkes dünyada kendi kaderini yaşayacak.

Hem kendinin hem benim gönül harmanımı ateşe verdin, ikimizde ölene kadar başka ateşe gerek duymayız.

O büyülü kelimeyi yazacak dil bırakmadın bende.

Yağmurumuz bol olsun...

Ucu Yanık Mektuplar-6-

Yüreğimin tam ortasına sarayını yaptırdın, nereden bak-sam seni görüyorum. İşe giderken, iş arasında, dinlenme za-manlarımda, eve dönerken hatta gözlerime uyku yürürken sarayının pencerelerinden beni gözetliyorsun.

Bütün hareketlerimi kayda alıyorsun. Kaç kere senden kurtulmayı denedim. Senden kurtulmak istedikçe içime kök saldın, içimin aynası oldun her neye baktımsa gözün benden önce oraya baktı.

Sevgini, nefesini, kalbinin atışını, damarında kanının dola-şısını, sevincini, üzüntünü kendimden bir parça saydım.

Sevinç ve üzüntü anında sanki yüreğim bir mıknaş oldu da seni çekti, ya da tam tersi oldu.

Yüreğimi senden çözmeyi denediğim zamanlarda bir de baktım ki sana kördüğüm olmuşum. Ancak bu kördüğümü 'Allah'ın yazgısı çözer' dedim ve yüreğimin alabildiğince bir sevgi bohçasını doldurup gönlünün kapısına geldim.

-Hoş gelmişsen, sefalar getirmişsen, içinden geçenlerle içi-mi dolduracaksan de buyur kalbimin kapısı sürgülü değil lüt-fen buyuramaz mısınız?

- Cancağızım, sen kalbinin kapısını bana aralarsın da ben yaralı bir kuş gibi titreyerek içeriye girmez miyim?

-Haydi artık nazlanma, dışarıdan içime rüzgârdan önce sen gir ki nefesinle gönül evim ısınsın.

-Ah canım kelimeleri ne güzel de dilinin altında yetirip kulağımdan kalbime sunuyorsun, ben sana ne ikram edeyim?

-Yürek bahçende yetiştirdiğin ne yarsa razıyım, yeter ki helal düşüncelerle olgunlaşmış sözler olsun. Ama önce şu bülbül ve gül meselesini bir anlat uykumuz gelmezse başka şeyler de konuşuruz.

-Bu uzun bir hikâye ama ben kısaca anlatayım ondan son-ra da yüreğimden parmaklarıma akan sözlerle sohbete de-

vam ederiz. Ama şunu öncelikle bilmeni isterim ki sonumun bülbül olmasını istemem.

Bülbülcük, henüz tomurcuğa durmuş bir gül dalına kondu. Seherden gün batımına kadar goncanın uyanması için nağmeler dökmeye başladı. Her gün birbirinden güzel nağmeler döke döke tomurcuğu uyandırdı.

Tomurcuk yavaş yavaş yapraklarını bırakmaya başlayacağı sırada canının su çektiğini hissetti.

Bülbül bir pınarın başına uçup su alıp gelemeydi.

Gülüne suyu öz suyundan vermesi gerekirdi.

Diken ona yol gösterdi.

Kanı ile sulanmayan bir gül olamazdı.

Gül su istedi bülbül kanını damla damla gülün yapraklarının arasına damlattı.

Günler günleri, haftalar haftaları kovalayıp giderken bülbülün rengi sararmaya başladı. -Hani sarı bülbül diyoruz ya, o bülbül hayatta kalan bülbül- Bir de baktı ki goncası açmış burcu burcu kokmaya başlamış. Kokusunu içine çekerek boşu boşuna kanını dökmediğinin mutluluğu ile şakımaya başlar.

Bu mutluluk ya bir seher sürer ya iki seher.

Bir seher yine şakıyarak güle aşkını ilan edeceği sırada bir başkası gelip gülü koparır.

Bülbül dilini yutar, içine kapanır ve koparılan gülün budağındaki dikenlere sarılarak geri kalan kanını boşaltır ve sabah olduğunda ise dikenlerin arasında bir korkuluk gibi kıpırdamadan gözlerini dünyaya kapar.

-Keşke anlatmasaydın.

Derin bir ahhhhh çekerek vaktini tekrar selamlıyorum.

Sen istedin diye anlattım. Ama neden anlattım ben de bilmiyorum. Korku ile ümit arasında gidip geliyoruz. Bazen yüreğimiz sıkışıyor aklımızın bir taraflarında yalnızlık rüzgârları esiyor, üşüyoruz.

Yüreğimiz tekrar ısınana kadar gözlerimizi bulutlar basıyor, yanaklarımıza yağmur boşalıyor, rahatlayana kadar ne hal çekiyoruz.

Bazen şehir dışına çıkınca senden uzaklara gittiğimi sanıyorsun değil mi?

Aşk olsun, nereye gidersem -ölüme bile- gideyim seni yanıma almadan kendimden ve kentimden dışarı adım atar mıyım sanıyorsun.

Gözümü gözünün üstüne koymadan, hasretini bir yorgan gibi üzerime çekmeden uyuyacağımı mı sanıyorsun?

Sen her gece geleceğim yollara saçını süpürge edip yollar-daki dikenleri süpürmeye çalışırken ben boş mu duruyorum?

Sen yüreğinin tamamını bana tahsis ederken ben bir parselini mi sana ayırıyorum, lütfen bir daha duymayayım.

Senin olmadığın, hasretinle tutuşmayan bir yüreği ben yürek diye taşır mıyım sanıyorsun?

Bazen “bana ne zaman geleceksin” diyorsun. Bu nasıl söz cancağızım ben ruhumla yanında değil miyim?

İllaki aynel yakın olalım diyorsan Allah'ın izni ile o da olacak. Sen yeter ki şükür makamına uçur dua kuşlarını.

Allah her zaman dualarına karşılık veriyor -ki bunu bizzat severek ve sevinerek yaşıyorsun- daha ne istiyorsun?

Sarayının pencerelerinden beni izlemeye devam et, sonra saçlarını geceme çöz, birazda düşlerimizde beraber olalım...

Ucu Yanık Mektuplar-7-

Gönül kuşuna ne söyledin de boynunu bükmeye başladı.
Beni yüreğinden tehçir etmek için yeni taktikler mi deniyorsun?

Benim saçlarıma ak düşürdüğün yetmezmiş gibi bir de kendi yüreğini ayazda bırakıp içene karboranı mı davet ediyorsun?

Sözlerini dilinin altında yetirmeden mi bana sunuyordun?

Ben mi kelimeleri anlayamaz oldum, kelimeler mi anlam kaymasına uğruyor. Ah bir bilebilsem ona göre ben de gönül kuşuma bir şeyler söyleyeceğim, 'kendine gel hayal göğünde uçma' diyeceğim.

Kader deriz, alın yazısı deriz; şükür kuşlarımızı avuçlarımızdan havalandırdığımızda içimiz şenlenir, baharı yaşarız.

Sen taşı havaya atıp başımızı altına mı tuttuğumuzu sanıyorsun?

Kendi elimizle birbirimizin harmanını mı yakmaya çalışıyoruz, aklımızı peynir ekmekle yiyecek zamanları geçip gittik.

Biz önümüzü görmeye çalışırken sen sonumuzun nasıl olacağına mı kafayı taktın?

Bizim görevimiz yüreklerimize tohum ekmektir. Nasıl olur da bu tohumlar yeşermez, yüreklerimizi boşu boşuna ektik demeye çalışırsın?

Haşa biz Allah'ın bildiğini bilmeye mi çalışıyoruz. O ne takdir buyurmuşsa, ferman da derman da onun elinde.

Allah, samimi bir dilekle kendisinden ne istenmişse onu vermekte cimri davranmaz.

Peki, biz kim oluyoruz da kendimizi korkuların koynuna bırakıp, bizimle birlikte mezara gidecek bir yalnızlığa talip olmaya çalışıyoruz?

Ey can, gönül kuşumuz aynı asumanda kanat vursa da vur-

masa da biz öncelikle insanız. Bir insanın ben insanım demesi için de öncelikle Allah'ı şah damarından daha yakınında bilmesi gerekmez mi? Hem Allah'a gereği gibi kul olmayalım hem de dilimizin ucuyla ondan yardım isteyelim, nerede bu yoğurdun bolluğu, söyleyelim de başkaları da faydalansın.

Allah Kitabını, ölülerin arkasında okunmak için göndermemiştir. O Kur'an ki bizzat okuyup hayata tatbik edilmek için gönderilmiştir. İnsan önce o kitabı tanımalı ki kendini tanıdığında hayatın tadına vara.

Peygamber efendimiz bir sözünde: "İnsan insanın aynasıdır" diyor. Ben birbirimizle çoğalalım istiyorum.

Sen bu çoğalmayı bir hayal görüyorsan bu senin bileceğin bir iş. Ama unutma ki insan insanın aynası olmalı. Bir başkasına baktığında kendini onun yüreğinde görebileceğine inandığın zaman ben zaten mutlu olurum. Ama önemli olan sana o bakış açısını kazandırmaktır diye düşünüyorum.

Bu hayata biz talip olduk, daha doğrusu kader bizi bir zaman diliminde buluşturdu.

Allah; 'alın işte size tarla' diye birbirimizin yüreğini sürmemizi istedi. "Dünya ahiretin tarlasıdır" desturunu unuttun mu?

Biz gül yetiştirmeye çalışıyoruz.

Sen pıtırak mı bitecek sanıyorsun? Hayır, hayır böyle düşünceleri kafandan sil at. Hem Efendimiz: "Kişi sevdiği ile beraberdir" de diyor. Bu ilke hem dünya hem ahiret içindir. Yoksa sen ayrı kalacağımızdan mı korkuyorsun?

Ara sıra yüreğinin perdesini aralayıp ha geldi, ha gelecek diye yolumu beklediğini biliyorum. Ah bir şükretmenin tadıyla bir tanışabilsen adım dudaklarına deyince için içine sığmaz sevginin bir insan yüreğine çarşaf gibi serildiğini görürdün.

Hayat bir gül gibi gönül bahçelerimizde burcu burcu kokarken, gam dağlarının bulutlarını başında ne gezdirirsin.

İnsanın kendi kendine zulmetmesini gnahtan saymıyor-
san, bir başkasına zulmetmesini nasıl buluyorsun?

Ey, yerin-göğün ve yüreğimdeki mülkün sahibi; ben sana
layıkıyla kul olamıyor muyum? Canım, kanım, hayatım bildi-
ğim bir can tarafından uykularımı sürgüne gönderiyorsun?
Canımın yandığından Şikâyetçi değılim ama canımın canına
od düşmesi beni perişan eder.

Hâlimi sana nasıl arz etmeye çalışsam bilmiyorum. Ama
sen dilimin altında, gönlümün derinliklerinde ve aklımın bil-
mediğim en uzak noktasında ne var ne yok, neyi dşnyo-
rum, neyi düşünmüyorum benden daha iyi biliyorsun.

Beni kuru, beni bağışla.

Bir canı yakmak için beni ateş eyleme.

Dn geceden sağımaya başladığın göğün yerine bu seferde
kendi gönül gğm grevlendir.

Kendimin ve canımın topraklarını bereketlendireyim.

Birazdan gözümü göge çevireceğim

Bana benden yağımur gönder Allah'ım.

Haydi, gönlündeki kuşa güzel sözler söyle, avucundaki
kuşlarla birlikte göge havalandır, birlikte kanat vursunlar ki
içimizden dışımıza yağımur boşalsın, içimizdeki kirler gözü-
mzden aksın gitsin ki kulluğumuzun farkına varalım ve se-
velim birbirimizi Yaratandan tr...

Ucu Yanık Mektuplar-8-

Gel bu gece dudaklarımızı türkülerle dağlayalım. Say ki bağrım bağlama, teller hasretimiz. Hele bir iki tıngırdat yüreğine bir ayar çek, perdeleri ayarla sonra dokun tellere.

Yalnızlığın hüznü ince bir sızı olsun, sızlatsın bütün telleri. Tellerin tınısı kulağımızdan yüreğimize aksın. Yüreğimizdeki kuş silkelensin, kendine gelsin. Sevgi yeminin gelişiyile birlikte ötmeye başlasın. Gam bulutları karşı dağlara gidip gelsin, bazen üstümüzde dolaşsın, bazen uzak çok uzak ülkelere gitsin. Gök birdenbire açılsın, yıldızlar göz kırpsın, dolunay gecemizi aydınlatsın. Yürekerimizin şehrini birbirimize tanıtalım, birbirimizin tarihi miraslarını gezelim, yan yana, canca-na yürüyelim içimizin geniş düzlüklerinde.

Hayat, bahçemizde bir gül gibi açmış, yüreğinle bu havayı içine çekiyorsun haberin yok. Her ne kadar da birbirimizden uzakta olsak da uykudan geriye kalan zamanlarda aynı yürek çatisi altında çalışıyoruz. Ben sevda bahçesini belliyorum, sen gülfidanlarını cins cins bir kenara ayırıp benden talimat bekliyorsun. Ben sana ne talimat vereyim ki! Gel bakalım al şu beli eline iki de sen belle toprağımızı. Biraz da ben gülfidanlarıyla uğraşayım, ara sıra farkında olmadan dikenlere dokunayım, canım yansın, kanımdan birkaç damla fidanın yüreğine doğru aksın. Fidan hayal kurmaya başlasın, kökü kök, dalları dal vermeye başlasın, sonra ilk tomurcuğunu dökmeye dursun, bir sarı bülbül şakısın düşlerinde...

Parmaklarımı dikenlerin öptüğünü gördün değil mi? Kıs-kandın mı yoksa. Hayır, hayır kıskanmana gerek yok. Arı nasıl bal yapacağı çiçeğe konarsa, tomurcukta kendini açtıracak kanın hastalıklı olup olmadığını test etmek zorundadır. Neyse bugünlük toprağımızı bellediğimiz yeter, bellenen yerlere fidanlarımızı dikelim. Bir başka zaman kaldığımız yerden Ya Allah Bismillah deyip işimize devam ederiz.

Kendi kendime konuşurken sen de sazına bir düzen verdin herhalde. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor gibi tellere bir dokun bakalım. Uyku saatin gelmek üzere, yarın ikimizde işe gideceğiz. De hele tellere bir dokun. Allı turnalar şu an hangi ülkenin semalarında, gam bulutları hangi yüksek dağlara çekildi, kimin gözünü kara bulutlar kapladı, kimin gözü iki çeşme, kim kimin yolunu gözlüyor, kim kimin yüreğinde kördüğüm, kimin dili şeker eziyor, kim dilini oluklu hançer gibi kullanmaya çalışıyor. Kim, kime gülümsüyor, kim kimi yaşarken ölümle kolkola gezdiriyor...

*Yâr bağrımı saz sanıyor elimde
Dokundukça gam kanyor telimde
Söndüm derken yâr yanıyor külümde
De nerden söyleyim neyi çalayım*

Dilini şekere bala sür söyle
Telini sümbüle güle sür söyle
Elini duvağa tüle sür söyle
Gönül çerağımı söndürmeyesin.

Tadında bırakılım muhabbeti, kelimeler sınanmamış ustura benziyor, yüreğimiz kanayacak başımıza bela saracağız.

Gam dağlarındaki bulutlar üstümüze gelebilir, gözlerimizdeki bulutlar çarpışabilir, sen orada ben burada ıslanırız.

Artık gecemize çekilelim, dua kuşlarımızı yemleyelim, içimizden geçen kötü duyguları gözlerimizden dışarıya atalım.

Bugünü yaşayalım, yarına çıkarsak yarını, birgüne çıkarsak öbür günü yaşayalım.

Hayat önümüzde yol gibi akıp gidiyor, önümüze hangi dikenler çıkacak diye tasalanmaya gerek yok. Kader çizgimizden başka bir çizgi üzerinde sek sek oynamayacağız. Ben çizgiye basmadan yürümeye çalışıyorum. Sen de öyle yap. Çizgiye bastığımız anda bu dünya oyununda yanmış olacağız.

Ne mutlu çizgiye basmadan yürüyenlere...

Ucu Yanık Mektuplar-9-

Keşke günleri saymasaydık, haftalar birbirini kovalasa, aylar ayları kapıp götürseydi de yine birdenbire zamanın bir kavşağında buluşsaydık.

Ömrümüzden uzaklaşan yıllar bugünler gibi uzun olmamıştı. Bir günde sevinci-acıyı bütün hücrelerimizde hiçbir zaman duymamışızdır. Allah bize ne ömür biçti daha ne zamana kadar bu gelgiti yaşayacağız. Ah bu gelgitler yok mu bazen bir alıcı kuş gibi insanın yüreğini kapıp götürüyor, bazen de yar sofrasına bir çarşaf gibi açıyor insanın yüreğini.

Ne zaman kendimizi gezdirmeye çıksak, yanımızda birbirimizi buluyoruz.

Nereye baksak birbirimizin gözüyle bakıyor, neye dokunsak birbirimizin eliyle dokunuyoruz. Bazen kendi kendime neden kendimize zaman ayırmıyoruz diye aklımla bir kapı aralamaya çalışsam, o kapı aralığında içeriye sen giriyorsun.

Seninle olmanın-olmamanın dayanılmaz haz ve hüznünü yaşıyorum. Sana ömründe karşılaşmadığın bir soru sorayım mı: Akılla yüreği bir terazinin iki kefesine koysak hangisi hangisinden ağır gelir? Cevabını susarak veriyorsun değil mi? Aynı soruyu sen bana sorsaydın ben de aynı şekilde cevap verirdim.

Ey gönlünün önündekini gören, elleri ayakları tir tir titirken yüreğinin yangınından darakan, sesimi ve nefesimi yanında isteyen, her günü bir yıl gibi geçen, ne zaman sazı eline alsın bir tel kopacağından korkan, gözlerini kapayınca yanımda, canımda, kanımda olanım; sana yazmaya çalıştıklarım sadece kifayetini bilebildiğim kadar kelimelerle bir şeyler anlatmaya çalışmamdan öteye gitmiyor. Asıl yazamadıklarım içimde.

İçimden geçenleri de en iyi Allah biliyor. Sen bu kadar sevgiyi kendi sevginle birleştiren de yine de sana bir şey anlat-

mamış olurum. Ama biliyorum ki aynel yakın bir bakış, bir susuş, bir kalbin kalbe yaslanması hal diliyle konuşulması dünyanın bütün dillerinden daha güzel bir anlaşma şeklidir. Sabır, metanet ve dua ile o günü, o anı beklemekten başka ne yapabiliriz. Gözlerin iki kamera gibi gelecek günlerin çekimini yapıyor, hayatının en güzel enstantanelerini yakaladığında deliler gibi seviniyorsun.

Sana kaç kere söyledim, gözlerinin hakkını gasp ediyorsun. Bu saatte yatakta olman gerekiyor, ikimizin de birlikte üşümesi gerekmiyor dememe rağmen söz tutmuyorsun.

Yüreğimi sormana gerek yok, o zaten senin yanında. Sen kendinden haber soruyorsan, yaşadığım ve hissettiğim kadarıyla sen de iyisin. İki de bir dilimin altındaki kelimeleri yönlendirerek gözlerimin içindeki iris gibi ekrana bakarak kelimeleri doğru zamanda ve doğru yerde kullanıp kullanmadığımı denetliyorsun.

Zamandan mekândan ne anladığını bir bilebilsem sana ona göre mektuplar yazacağım. İstiyorsun ki işlerimden arta kalan tüm zamanlarda sana yazayım. İllaki parmaklarımı tuşların üzerinde keklik gibi sektirerek içimden geçenleri yazıya aktarayım. Olmuyor işte.

Her içimden geleni yazıya aktarabilseydim, içim boşalırdı. Ama en güzel mektup yazmak isteyip de yazılamayan mektuplardır. İşte o yazılamayan mektuplar var ya bir gün o mektupları gözlerimden okuyacaksınız.

Hani sana geçen gün sazına bir düzen ver de şu başımızdaki bulutlar dağılsın demiştim. O gün saza bir dokundun tüm yüce dağlardaki bulutlar başımıza toplandı. Gam sazının tellerini kavurdu geçti.

Ah o sazı çalmasını bir de ben bilsem diye çok zaman içimden geçirmişimdir ama olmadı. Belki de olmadığı daha iyi. Yüreğimden geçenleri telin diliyle söylemeye çalışsam hiçbir sazın teli halimi seslendiremez, parmaklarım perdelere

dokununca perdelerin yeri kaybolur, sazın bağrında kan sızar, efkâr barometrem yükselir kendimden geçerdim.

Ey can, ne zaman kendimden geçmeye çalışsam, yolunum ortasına barikatlar kuruyor, beni almadan hiçbir yere gidemezsin diyorsun. Ben sensiz nasıl yola çıkarım? Ara sıra kendimi yokladığımda sensiz hiçbir yere gidemeyeceğime hatta ölüm kapıma geldiğinde de –öyle tahmin ediyorum ki- oraya da birlikte gidelim diyecek kadar yakınımdasın.

Esnemeye başladın, kirpiklerin birbirine sinyal veriyor, üşüdüğün yeter şirin uykular demek istiyorsun ama vaktine misafir olana böyle söylenmez diye sözü dilinin altında bekletiyorsun.

Yarın bir gün yine vaktine misafir olacağım, haydi gözlerini seveyim haddimi biliyorum. Hem sen de bana yazamadığın mektupları okutacaksın. Gözlerini böyle uykusuz bırakarak ilerde okutacağın mektupları ıslatmaya hakkın yok.

Sakın ha mektuplarımı ıslatmaya çalışma. İçinden geçenleri bilen Allah'a şükret ve aç avuçlarını ki dua kuşlarımız aynı semada kanat vursunlar.

Birazdan dua kuşlarımı uçuracağım, sen de sabahı yeni bir muştı ile karşılamak istemez misin?..

Yağmura Yakalanmak

Bazen gökyüzünde pare pare ağ bulutlar görürüz güneşin yüzünü okşayarak çekip giderler dağlara doğru. Bazen motorlu bir kuşla gökyüzünde gideriz aynı bulutlar bu kez de atılmış pamuklar gibi yeryüzünün duvağı olurlar. Bir de bakarsınız ki o bulutların arasına girmişsiniz gözünüz ve gönlünüz beyazdan başka bir şey görmez olur.

Siz bu ağ bulutların öyle başıboş dolaştıklarını zannederken bir de bakarsınız ki bir pare bulut gönlünüzü selamlar gözlerinize merhaba der.

Bu tanışıklığa nerede ne zaman müşerref olduğunuzu hatırlamaya çalışırken bir de bakarsınız ki bir başka bulut tasını tarağını toplayıp sevgilisi bulutun üzerine beyaz bir kartal gibi ağmıyor mu? İşte o an ne yapacağınızı şaşırdığınız, elinizin titrediği, kalbinizin sıkıştığı, dilinizin dönmediği, halinizin kalmadığı, yüreğinizin tir tir titrediği andır o an.

Bulutlar birbirine sarmaş dolaş olmanın dayanılmaz haz ve hüznüyle gözlerinizin içinde sevişmeye başlarlar.

Al işte sana yağmur. Gönül topraklarını bir baştan bir başa sula sulayabildiğin kadar.

Bu yazar numarasını yutmadınız değil mi! Ben de sizi sıradım zaten. Allah neyi tek yaratmış ki bulutu ve yağmuru da tek yaratsın. Ben kendi göğümüzden, toprağımızdan, bitirdiklerinden bahsetmek istiyorum. Siz her halde;

“Yağmur yağar kirpiklerin ıslanır

Var git duman şu yaylanın üstünden”

türküsünü de dinlememiş olmalısınız. O yayladaki duman âşıktır, kimseye görünmeden sevgilisinin yanına varmıştır.

Sevgilisi aşğının bu ani gelişiyile birlikte gözleri çakmak çakmak olmuştur ve ıslatmaya başlamıştır kirpiklerini.

Siz ister sevgilinin yanında olun, isterseniz ondan çok

uzaklarda bulunun, yanınızdayken bir gün uzaklara çekip gidecekmiş hissiyle dolup taşarsınız. Uzaklarda olsa kavuşmanın hasretiyle kavrulursunuz. O yanınızda olsa da olmasa da onsunuz bir yere adım atamaz, onsunuz lokma yutamaz, onsunuz bir şeye dokunamazsınız. Sizin yüreğiniz sızlasa aynı sızıyı o duyar. Artık siz onunla et tırnak gibi olmuşsunuzdur. Hele bir de uzaktaysa hasretini içe içe kör kütük sarhoş olursunuz.

Yolda yürürken yanınızda o vardır karşınızdaki geleni ya da size dokunup geçeni fark etmezsiniz bile. İşte bunun adı sevgidir, hürmettir, saygıdır ya da ancak hal ile anlatılacak kalın bir sözlüktür. Siz Neşet Ertaş'ın

*“Bu yarayı yardan aldım
Dermanına kime gidem”*

türküsünü de muhtemelen dinlememişsinizdir. Halinizi kendinize bile anlatamazsınız da dört duvar bir tavan iki pencere bir kapı halden anlamayı bilseler sizi anlayacaklar ama bu da mümkün değil. Böyle durumlarda kendinizi gezdirmeye çıkmalısınız. Dudaklarınızdan ya kıpır kıpır dua ya da gam dağlarında yakılmış türküler dökülmelidir. Her iki eylemden birisini yaptınız mı? O zaman biraz da yağmur duasına çıkmalısınız. Çünkü yürek bahçesi bir saat bile olsa susuzluğa dayanamaz. Sevgili için ektiğiniz fidanlardan birisini kuruttuğunuz zaman bir daha o fidanın aynısından dikemezsiniz.

Siz hâlâ gökyüzündeki pare pare ağ bulutlara mı bakıyorsunuz. O bulutlar gördüğünüz göğün malı değildir. Onlar sizin nasiplenmeniz için oradaydılar, yarın onları aynı yerinde bulamayabilirsiniz ya da siz yerin yüzünden ayrılabilirsiniz.

Haydi, bakalım delikanlı gecenin içinden parmaklarını uzat, yar gönül aynanda saçlarını taramak istiyor.

Vakit geç oldu birazdan uykuya dalacak.

Aslında uykuya dalıyor gibi yapıp aklıyla yanına geldiğini söylemeye çalışacak tabii ki sen anlayabilirsen.

Sevgi, karşılık beklemeden yüreğimizin sofrasında bulunanları ikram etmek, onun “*çok şükür yüreğim doydum*” demesini duyana kadar ikramları çeşitlendirmektir. İşte onu doyduğunuz anda, siz de insanlık görevinizi layıkıyla yapmış olmanın verdiği haz ve huzurla başınızı yastığa koyabilirsiniz. O huzuru hissettiğiniz anda kirpiklerinizden yağmur damlaları dökülmeye başlarsa can kafesinizdeki kuş sesini muhatabına duyurmuştur.

Ne mutlu sesini sevgiyle güzelleştirenlere, yağmurda yolculuk edip gönül topraklarını sulayanlara ve birbirini Yaratandan ötürü sevenlere...

Yolculuk Düşleri

Vakit daralıyor, çoğalıyor heyecanım. Şerha şerha yarılan toprağın suyla ilk buluşmasını, iliklerine kadar suyu emmesini düşün. Sanki beş altı ay, beş altı yıl gibi geçti. Hasretten saçlarıma biraz kar yağdı, içim denizden okyanusa dönüştü, kırık teleklerim dökülüp yerine yenileri geldi, efkârım kabaran bir deniz oldu. Ara sıra bulutlarımı sağımak için gam dağlarına çıkıyor, avazım çıktığı kadar sesimi içimin göğüne salıyorum.

Al işte sana bor bir yürek, yıllardır sürülüp ekilmeyi bekleyen. İster tapusunu üzerine çıkartayım istersen süresiz kullanım izni vereyim. Sen yeter ki rençper ol. Bu toprağın bitirdikleriyle ömür boyu rahat bir hayat sürmezsen o zaman söyle kendinde sakladıklarını.

Göğüs kafesindeki kuşun sanki ilk talim uçuşları yapan bir yavru kuş gibi heyecanlandığını, kanatlarını birbirine vurup senin cesaret vermeni beklediğini ve benim göğüs kafesindeki kuşla kanat kanada süzülme arzusunu bir düşün. Heyecan katsayın arttı, gayri ihtiyari elinle kalbini yokladın değil mi? Nereden bildiğimi de sormanda bir mahzur yok.

Gönül taşıyan her insan böyle anlarda perişan olur, çünkü kalp artık genci yaşlıyı dinlemiyor.

Hani bazen sazı eline alırsın için buralara akar, küçük dilinden bir türkü kıvılcımı büyük diline doğru yürür, sonra dudaklarından söz olarak dökülmeye başlar ya; ha işte o zamanlardan bir enstantaneyi yakaladığın anda bilirsin ki içinden geçenler içimle örtüşür; bir ohh çekersin nefesini yüzümde hissedirim.

Say ki zümrüdü ankanın demir kanatlısındayım, kâh bulutların altından kâh üstünden geçerek yol alıyoruz. İki üç saatlik bu gökyolculuğunu on iki on üç saatlik kara yolculuğuna bedel oluyor. Uyumak istiyorum uyuyamıyorum. Gözlerini gözlerimin üstüne koyuyorum yine uykum gelmiyor. (Bu arada sen arıyor “canım nasılsın” diyorsun, sesin yalnızlığıma

ilaç oluyor) Ben pencereden yeryüzünü seyrediyorum. Geçtiğimiz şehirlerde evler üst üste yığılmış kirpit kutuları, yollar sicim ipleri gibi. Ah bir inişe geçsek diye içimden geçirirken beklediğim anons geliyor ve kemerlerimizin bağlanmasını istiyorlar. Allahım bu devasa kuş sağ salim yere konsun diyorum. Kan basıncım yükselmeye başlıyor, kalbim bu yaşıma kadar duymadığım bir heyecanla çarpıyor.

Senin de kulağın anonsta, oturuyorsun olmuyor kalkıp dolaşıyorsun kalbinin çarpıntısı artıyor. 'Allahım şu motorlu kuş sağ salim yere kondur, ona bir kere sarılayım senden başka bir şey istemiyorum, lütfen Allah'ım lütfen şu yaşıma kadar canımı canına katmak istediğim biraz sonra burada olacak ikimizin de kalbine güç ver koluna girerek gitmek istiyorum, ikimize de korktuğumuz şekilde buradan çıkmayı nasip etme. Lütfen Allahım lütfen. Bildiğim tüm dualarla halipür melalimi anlatmaya çalışıyorum. İçimizden geçenleri çoğa say. Lütfen Allahım lütfen...'

Ve motorlu kuş karnına çektiği ayaklarını yavaş yavaş aşağıda doğru salıveriyor beş on sekizden sonra yere tam konuyor. Üç beş dakika sonra yüreği iki şak olan yârime kavuşacağım. Allah'ım bu vakte kadar birbirimiz için besleyip büyüttüğümüz sevgi tomurcuğunu yaracak, ilk suyunu isteyecek gözlerimizden, ilk kez birbirimize sarılacağız kalbimizi koru, dışımızda taşıdığımız canımızı birbirimize bağışla...

Sen beni yolcuların içinden seçemiyorsun, ben seni bekleyenlerin arasında göremiyorum. Birbirimize gönlümüzle baktığımızdan gözümüzle göremiyoruz. İkimizin de gözlerine bulutlar iniyor.

Ve beni ilk sen görüyorsun. Koşar adımlarla gelenin sen olduğunu fark edince olduğum yerde kalakalıyorum. Boynuma sarılıyorsun seni öyle bağırma basıyorum ki iki bedende bir can gibi birbirimize yapışıyoruz.

Gözümüzün yağmurları birbirine karışıyor neden sonra birbirimizin yüzüne bakabiliyoruz...

Yüzü Olmayanların Aynası

Biz sayıların birbirlerine üstünlüğü ya da adına demokrasi denilen yönetim biçiminin ilk fidanları arasında Anadolu topraklarına dikildik.

Kendime göre merhum Adnan Menderes'in asıldığı haberi ni duymuşum ortalık arı kovanına dönmüş ama sadece vızıltı vardı. Kimilerine göre ise duyduklarımı gerçek gibi algılamışım.

Aradan zaman geçti 72 Muhtırası, 80 darbesi, aradaki irili ufaklı muhtıralar ve 15 Temmuz 2016 darbesi ile içimizdeki uşakların kökünün kazılmadığını yine gördük.

Filistin'in bir İsrail toprağı olmadığını, İsrail'in Filistin işgal ederek her gün kendine yeni alanlar açtığını yeni yeni duymaya görmeye başladık.

Cumhuriyet neslinin büyükleri ya konuşmasını bilmiyorlardı ya da susarak konuşuyorlardı da biz o konuşma dillerini anlamıyorduk.

Aklımız yettiği günden bugün devamlı Filistin İsrail çatışmasından bahsedildi biz ise kısıp seslerimizle İsrail'i kınayarak, içimizden beddua ederek bu tepkimizi ortaya koymaya çalıştık.

Filistin ve İsrail arasında birinci derecede bir sorun değilmiş gibi görünen Kudüs, aslında bütün kapıların O'na açıldığı kadim, kutsal bir mekândır.

Tarihten günümüze savaşların çoğuna vesile olan bu kadim şehir aynı zamanda insanlık medeniyetinin en önemli yerleşim merkezidir.

Bu kadim şehir tarihten günümüze birçok medeniyetin idaresi altında kalmış ama Müslüman idaresinde kaldığı zamanlarda devamlı yeniden inşa edilerek geçmişle gelecek arasındaki köprünün kilit taşlarıyla günümüzde de önemini korumayı sürdürüyor.

Devamlı bir İsrail Filistin çatışması, Filistin, Batı Şeria, Gazze Ramahlah diye belki de farkına varmadan Kudüs'ü öteleyip duruyoruz.

Mescid'i Aksa üzerine şiirler yazıyoruz, güzel kartpostal-larına bakıyoruz, İsrail vizesi ile ziyaretine gidiyoruz, oradan çekimler yapıyoruz.

Ara sıra Müslümanlar ile İsrail askerleri arasında "ufak te-fek" çatışmalar, anlaşmazlıklar yaşanıyor ama bu o kadar da önemli değil!

Tarihin hiçbir döneminde Kudüs Yahudilerin uzun süre yaşadıkları şehir olmamıştır. Tarih, bu şehri istila eden zor-baların şehri yıkarak insanlarına ne zulümler ne işkenceler ettiğine şahittir.

Dünyanın bütün mazlum coğrafyalarında İslam Ümmeti-nin Hadimi görülen Osmanlı Devleti tarih sahnesinden sili-nene kadar dünyanın Kudüs sorunu yoktu. Her ne kadar da başkaları böyle bir sorun yok dese de asıl meselenin Kudüs olduğu diğerlerinin teferruat olduğunu fikrettikçe daha iyi an-layacaklardır.

Bugün kendisini diğer insanlardan ayırarak insanların efen-disi gibi gören her Yahudi için Kudüs nasıl bir kutsal mekânsa, her Müslüman -dünyanın rahat nefes alabilmesi- için kamu-laştırılması gereken dünyanın en önemli alanlarından birisi-dir.

Kudüs Müslümanların hâkimiyetine geçmediği müddetçe dünyanın her yerinde kendini "seçilmiş kavim" olarak gören Yahudiler yaşadıkları ülkelerin ekonomilerine yön verecek, siyasetçilerini etki alanlarına çekeceklerdir.

Ey Efendimizin ilk kıblesi, Hazreti Ömer'in gözdesi, Sala-huddin Eyyubi'nin Memlûkluların, Osmanlı'nın yeniden inşa edip günümüze armağan bıraktığı şehir. Seni Barbar Avrupa-lıların tekrar yıkmasına müsaade etmeyeceğiz. Bu fetret dö-ne-mi bitecek çıkaracağız üzerimizdeki yılgınlık elbisesini.

Kudüs, İstanbul'un ikiz kardeşidir. Her ne kadar da göğündeki ezanı susturmaya çalışsalar da zulüm insanları tez doyurur, intikam hırsını çoğaltmaya başlar. Müslüman coğrafyanın Halit Bin Velid gibi gördüğü bu millet kendi küllerinden yeniden doğmaya başlayacak inşallah.

Kudüs insanlık âleminin ortak mirası olan ve herkese açık herkesin dinini özgürce yaşayacağı bir şehir olana kadar yüreğimizin bin köşesi devamlı eksik kalacaktır.

Kudüs bizim zorla elimizden alınmış kadim yurdumuz, Müslüman coğrafyanın kaşydıkça kanayan yarasıdır.

Kudüs, dünyayı sömürge alanları olarak görenlerin kontrolünde kaldıkça onuruyla göğsünü gererek "ben Müslümanım" demeye yüzü olmayanların aynasıdır.

Mutluluğa Açılan Kapı

Bir mekânın içine girmek için “destur” istenen, ziline basılan, tokmağı tıklatılan, manyetik alanına dokunulan, şifre isteyen, bazı durumlarda omuzla, yumrukla ya da tekme ile açılan, hayatımızın olmazsa olmazları arasında bulunan soyut ve somut bir varlıktır kapı.

Bu kapı bazen Bizim Yunus’un;

*“Taptuğ’un tapusunda,
Kul olduk kapısında,
Yunus miskin çığ idik
Piştik Elhamdülillâh. ...”*

dizeleriyle gönül kapılarına aralanır. İnsanlar da birbirlerine açılan kapılar gibidir. Kalbinizin anahtarıyla bir kalbin kapısını açmayı becerebilirseniz o kapı başka kapılara açılır, böylece yüzlerce, binlerce kapıyı açarak, evrensel barışın, kardeşliğin bir temsilcisi olursunuz.

Size, mutluluğa açılan kapıdan bahsetmek istiyorum, gerçi her kapı biraz mutluluğa açılır ama bu kapı iki kanadını sevgilinin kolları gibi iki yana açarak mutluluğu içeriye buyur ediyor.

Bundan 500 yıl önce insanların konaklamaları için her sabah yine bu güleç yüzü ile açılan bu iki kanatlı kapı, bu sefer daha içten bir gülümsemeyle insanların yüzlerinden kalplerine açılıyor.

Kapıya dikkatlice bir bakar mısınız? Hangi demirci bu motifi işleyebilir, demir tava geldiğinde gönlünün teriyle harlanan demire su verir. Hem kim diyor bu kapıya bu demir motifleri bezeyen ustanın öldüğünü!

Hayır, usta yüzyıllara meydan okuyarak eseriyle aramızda yaşıyor.

Bu kapı Eskişehir’de Kurşunlu Külliyesi’nin yüzlerce kapısından sadece bir tanesidir. Bu kapı mutluluğa açılır dedik. Uzun yıllardır kaderine terk edilen Kurşunlu Külliyesi yeniden o ihtişamlı günlerine dönmek için gün saydı durdu. İşte günü tükenen vakti gelip dayanan, insan sesi ve tebessümüyle dolup taşmaya hazır hâle gelen bu mekâna bu “forslu” kapıdan girilir.

Burada devreye ben girerim, el ele tutuşmuş gözlerinin içi gülen çiftlere: Hoş geldiniz, evlenmek için geldiniz değil mi? Deyince çiftler “Nasıl da tahmin ettiniz” diye karşılık verirler.

Ben de: “Bu kapı mutluluk kapısıdır.” derim. Evraklarını teslim alıp nikâh günü verir çiftleri uğurlarım. Onlar gider başkaları gelir, önce müracaat edenlerin nikâhlarını kıyarım.

Akşam karanlığa kapanan kapı, sabah tekrar mutluluğa açılır.

Hâlâ kapıdan bahsediyor diyecekseniz demeyin lütfen, bu kapı öyle sabah akşam açıp kapattığınız kapı değil, genellikle bu kapıdan bir kere girilir -aradığı mutluluğu bulamayanlar elbette olur ve bu kapıyı kendi kapısı gibi görenler de olur- artık o güleç yüzlü kapıdan içeriye girdik. Tavanlar, duvarlar, yeni yapıldığı otantik haline kavuştu, böyle bir tarihi mekânda nikâhlanmanın hazzı gelinin ve damadın ayaklarını birbirine dolaştırır.

Birçok şehirde bu tür kervansaraylar var ama hiçbiri bizim sarayımıza benzemez. Çünkü bu saray Nikâh Sarayı. Belki de dünyanın hiçbir yerinde böyle bir mekân yok. Davetliler gelini damadı beklerken, tavana, duvara, yer döşemelerine bakıyorlar. Davetlilerin yüzlerindeki tebessüm mini kervansaraya dağılıyor. Bekârlar “Bizim de nikâhımız burada kıyılmalı” diyor. Anne ve babalar, “Çıkışta nikâh günü alalım” derken “nikâhımızı tazeleyebilir miyiz” diyenlerin sayısı da az değil.

Ben de nikâhlarının üzerinden on yıl geçen varsa böyle bir mekânda on yıl önceyi yaşamak isteyen çiftler buyursun di-

yorum. Çiftler çocukları ile birlikte masaya oturuyorlar. Bu nikâh tazeleme o günkü davetli nikâhların bir ya da birkaçında oluyor ama biz gelelim yeni evleneceklere.

Gelin damat bekleme odasına geldiğinde misafirler de yavaş yavaş yerlerini alırlar. Şahitler yazılır, görevli arkadaş şahitleri nikâh masasına davet ettikten sonra sıra gelin ve damada gelir. Gelin ve damadın ayakları birbirine dolaşmaya başlar, gelin ve damat anons edildiğinde ise heyecan doruğa çıkar, çoğu zaman damat gelinin gelinliğine basmadan yürümeye çalışır, alkışlar arasından geçerek yerlerini alırlar.

Önce çiftlerin, şahitlerin ve davetlilerin yüzlerine bakarım. Çiftler bir an boş gözlerle sağa sola bakarlar. Bu arada tekrar geline ve damada dönüp 'önce yüzünüzdeki evlilik enerjisini göreyim ondan sonra nikâha başlayalım' dediğimde gelin, damat, şahitler ve misafirler gülümsemeye başlarlar. Kendi nikâhımda nikâh memurunun klasik konuşmaları vardı, herkes üç aşağı beş yukarı öyle konuşacağımı zanneder. İsterseniz bu yazıyı okuyup da "benim nikâhım da Kurşunlu Külliyesi'ndeki Odunpazarı Nikâh Salonu'nda kıyılmıştı" diyenlere nikâh anında söylediklerimi tekrar edeyim.

'Değerli misafirler bugün A... ve Z... ailelerinden iki aile, ayrılıp yeni bir aile kurmak için bir araya geldiler, bizler de onların mutluluklarını paylaşmak için buradayız. Nikâh anı öyle bir andır ki insanın hem ayağını hem yüreğini titretir. Sizlerden birçoğu bu anı daha önce yaşamıştır ama bu kardeşlerimiz bu anı biraz sonra yaşayacaklar, dolayısıyla heyecanlılar; lütfen onlara bir moral alkışı istiyorum', dediğimde alkışlar arasında gelinin ve damadın yüzünde çiçekler açıyor yürekleri kelebekler gibi pır pır uçuyor. Sonra çiftleri ve şahitleri tanımak için mikrofonu uzatıyorum. Sıra imzaların atılmasına gelince çiftler imza yerine birbirlerinin ayaklarına basmak için konsantre oluyorlar. Ben de hele bir imzalarınızı atın ondan sonra kim uyanık olursa diğerinin ayağına basar

deyip Evlenme Kütüğü'nde başkalarının yerine yanlışlıkla imza atmalarını önlemiş oluyorum. Çiftler ve şahitler imzalarını attıktan sonra defter bana geldiğinde beş on saniye çiftlere bakıyorum. Çiftler bu arada biraz tedirgin oluyor. Ben de 'iş bu safhaya getirdik imzayı elbette atacağız' deyip çiftlere bir kahkaha attırıyorum. Sonra çiftlerle birlikte ayağa kalkıyoruz. Belediye Başkanı Burhan Sakallı'nın her çifte hediye ettiği çok güzel bir kutu içerisinde iki kişilik fincan takımını verdikten sonra mikrofonu damada ya da geline uzatarak: Peki şimdi söyle bakalım atalarımız fincan ve kahve ile ilgili hangi atasözünü söylemişler, dediğimde kimisi "Fincanı taştan oyarlar" diyor, kimisi, "Bir fincan kahve olsam" diyor, kimisi doğrusunu kimisi de misafirlerden ya da şahitlerden yardım alarak "Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı vardır" dediklerinde ben de 'atmış olduğunuz bu imzalarla aile yuvanız resmi olarak kurulmuş oldu ben de Odunpazarı Belediye Başkanı Burhan Sakallı'nın bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri evlendirdim. İnşallah birbirinizin yanında ömür boyu hatırınız olur', diyorum.

Nikâh bitti mi?

Hayır bitmedi.

'Kim kimin ayağına bastıysa soruyor ve cüzdanı ayağına basılana uzatarak bunun biraz canı yanmıştır cüzdanı ona vereyim de acısı hafiflesin', diyorum. Cüzdanı verdiğim gelin ya da damat teşekkür için elini bana uzattığında ise 'önce birbirinizi tebrik edin' diyorum. Onlar alkışlar arasında birbirlerine sarılıyorlar eh bize de artık sahneden inmek düşüyor.

Göreve geldiğim günden kaleme aldığım bu yazıya kadar yaklaşık on bin çiftin mutluluklarını gözlerinin içinde okumak nasip oldu. Bundan sonra kaç bin çifte aynı mutluluğu yaşayacağım bilmiyorum.

Bu mutluluk kapısından içeriye giren çiftlerle bir şekilde karşılaştığımda selam veriyorum.

Yüzde yetmişini beni tanımıyor. Neden tanımadılar diye hayıflanma gibi bir lüksüm zaten olamaz çünkü onlar nikâha geldiklerinde sadece “Evet” demek için konsantre oluyorlar arada ne oldu ne bitti, kim geldi kim gelmedi, bunlar umurlarında olmuyor.

Ey bu mutluluk kapısından içeriye girenler, her ne kadar da albümlerinizde fotoğrafımla yanınızda bir figüran gibi dursam, Uluslararası Aile Cüzdanınızda imzam da olsa yüzde yetmiş yüzde sekseninizle tekrar karşılaşmayacağım, ama siz bu mutluluk kapısından içeriye gülererek girip gülererek çıktığınız anı hiç unutmuyacaksınız.

Böyle otantik bir sarayda nikâh törenini hangi gelin, damat adayı istemez.

Siz hâlâ Nikâh Sarayı için rezerve yaptırmadıysanız, bence geç kalıyorsunuz.

Sizi o güleç yüzlü kapıdan içeriye buyuruyoruz.

Buyurmaz mısınız?

Sensiz Yaşayamam*

İlk defa nerede karşılaştık, kim kimin yüreğinden içine aktı. Ben mi çama vuruldum çam mı bana vuruldu bilmiyorum. Ama öyle tahmin ediyorum ki ben çama vuruldum. O ince dalyan gibi boya vurulmaz mıydı? Ben de öyle yaptım işte.

Çam, kollarımı boynuna dolayacağım zamanları iple çeke dursun, ben de bir an önce toroşanlıktan kurtulup içimden geçenleri yetire yetire bu günlere geldik çok şükür.

Ergen duygularla sevgilinin boynuna sarılmak ve sevgiden başka bir şey düşünmemek nasıl doyumsuz bir haz ve huzur veriyorsa ben de öyle kendimden geçtim.

Karaoğlanoğlu Parkı bu adı almazdan evvel damarlarımı toprağı daha bir güzel kucaklıyordu. Adını hatırlayamadığım bir belediye başkanı parkı doldurdu, yarı belimize kadar çakıla gömüldük. Bizim de çola çocuğa karışma hakkımız yok muydu? Çok şükür biz birbirimize dayanarak hayatımızı idame ettirmeye çalışıyoruz. Arkadaşım çamın etrafında bir sürü çam vardı. Onlar yarı bellerine kadar çakıla gömülmeye daha fazla dayanamayıp toprakla irtibatlarını kestiler.

Çamla yanak yanağa, PTT'yi, Hükümet Konağını ve hemen yanı başımızdaki Ülkü Bir binasını, yanı başımızdaki çeşmeden su içenleri, Meram sinemasına gelen Battal Gazi, Malkoçoğlu, Tarkan filmlerine gidecek gençlerin bizi fark etmeden zamanlarını doldurduklarını, otoban kelimesi daha literatürde yokken yanımızdan ve karşıımızdan geçen otobüslerde bize bakıp da göremeyenlere bir nebze de olsa mutluluğu hatırlatabilmek için birbirimize nasıl sarıldığımızı anlatamam.

Yaşımızı biz de bilmiyoruz. Çetele tutmaya ihtiyacımız yok. Hem ölümden korkmuyoruz. Birimizi öldürseniz diğerimizi de öldüreceğinizden ölüm bize vız gelir tırıs gider.

Hem dünyada ölümlü olmayan bir canlı gösterin de ölümden korkalım.

Sevgili çamcığım kusura bakma yazarın gevezeliğine gel-
dim herhalde devamlı ben konuşuyorum.

Bu yazar var ya bu yazar, her bahar çiçeklerim açtığında
uzun boylu şair dostu ile karşımıza geçip saatlerce bizi seyred-
erlerdi.

Sana söylemeyi unuttum, kaç kere bayramlıklarımı giydi-
ğimde ve birbirimize ilk tanıştığımız günkü heyecanla sarıl-
dığımızda fotoğrafımızı çekip yazımızı yazacaktı. Hatta bir
söyleşi yapmak için kaç kez yanımıza gelmeyi düşündüyse de
PTT'nin oradan sağa çarpıp İstasyona doğru yol aldı.

Kendi kendine irticalen türküler söyledi de bizim adımıza
bir dörtlük bile söylemedi. Ben de bu yüzden söyleşi işine ku-
lak asmamıştım.

Sarmaşığım, sabahtan beri hem konuşuyorsun hem boynu-
mu sıkıyorsun, hele boynuma dolanan kollarını bir gevşet ki
şu şairle biraz da biz muhabbet edelim. Yazar efendi teessüf
ederim. Demek yıllardır bizimle ilgili düşüncelerini kendinde
sakladın. Aşk olsun.

Karşımıza geçip bizi seyredeceğine ara sıra gelip halimizi
hatırımızı soramaz mıydın? Kökümüzü çakıl ve betonla dol-
durduklarında neredeydin? Belediye başkanının yanına varıp
“Sevgili şehremim, buraları düzenlemeden önce çamların,
palmyelerin, yalancı hurmaların, oya ağaçlarının, İskenderun
kauçuklarının fikirlerini aldınız mı?

Almadınız tabii ki. Çünkü biz ağacız, oksijen deponuzuz.
Biz olmasak nefes almakta zorlanacağınızı bildiğiniz halde
hem kendi ellerinizle diker hem de gereksiz yere bizleri öldü-
rürsünüz.

Hani sizin atanız Fatih Sultan Mehmet “Yaş kesenin başını
keserim” demiş.

Siz bırakın yaş kesmeyi bizleri canlı canlı betona gömdü-
nüz. Hem sen ey şair;

Toprakta yorulur toprakta uyur
Felek çemberini çevirir durur
Canlının cansızın bir sonu vardır
Gelecek elbette o sonun sonu

.....

Teessüf ederim, bir sürü ağacı, binayı koruma altına alıp boyunlarına “tabiat varlığıdır, koruma altına alınmıştır” levhası asmışsınız. Biz neyiz peki, kazın son cücükleri mi?

Biz, bu şehre yakışmıyor muyuz? Hani atalarınızın meşhur bir sözü var: “İti öldürene sürütürler” diye. Madem hakkımızda bu kadar yazı yazdın, ya sen bizzat git valimizin yanına, ya da bu yazını okuyanlardan bir Allah kulu gidip ‘ben beni bildim bileli bu iki ağaç burada birbirlerine sarılarak hayatlarını sürdürürler. Herkes onlara bakar ama onlar sadece birbirlerine bakarlar, kaç kuşa yuva olmuş, kaç zamandır Osmaniyenin merkezinde hayatlarını idame ettirirler. Ben ne kadar doğma büyüme buralıysam onlarda bendene fazla buralıdırlar’ desin.

Gözleriyle görmeyenlere bir sözümüz yok, ama gönülleriyle bakıp da sevdiklerini bizzat yüzümüze söylemeyen insanlara sitem ediyoruz.

Kış geldiği zaman sarmaşığı benden ayıracaklar diye ödüm kopuyor. Diğer çam arkadaşlara bakın, seyrele seyrele kaç çam kaldık şunun şurasında.

Bir gün Park ve Bahçeler Müdürlüğü çevre düzenlemesi yapmak adına beni sarmaşığımdan ayırmaya kalkışmadan lütfen bir önlem alın. Ben onsuz yaşayamam.

-Sarmaşığım canım boynumu yine sıkmaya başladın.

-Korkuyorum çamım.

-Korkacak ne var sarmaşığım?

-Öyle deme, tahmini konuşmalarından bile etkileniyorum.

Ya seni keserlerse ben ne yaparım. Yalancı hurmanın boynuna

sarılacağıma ölürüm daha iyi. Lütfen yazarı gönderelim. Kelimelerle fazla oynuyor, yaramızı kanatacak.

-Kollarını daha sıkı sar, bizi birbirimizden ancak ölüm ayırır.

-Ben sensiz yaşayamam.

-Ben yaşarım mı sanıyorsun...

**Bu deneme Osmaniye de bir dergide yayınlandığında Çam ve sarmaşık hâlâ ayaktaydı.*

Bestami Yazgan ağabey ile bahar geldiğinde ne zaman istasyona doğru yürümeye başlasak bu iki sevgilinin hemen ayaklarının ucundaki çeşmeden avuçlarımızla su içer sonra yolumuza devam ederdik.

Yolun karşısına yani PTT'nin oraya geçtiğimizde de çamın dallarına asılmış salkım saçak çiçeklerin seyrine doyamazdık.

Önce yol genişletmesi daha sonra da yapılan alt geçitten sonra çam ve sarmaşık ağacının yerinde yeller esiyor. Ne ben ne de Bestami ağabey Osmaniye ye ne zaman döneceğiz orasını ancak Allah bilir.

Şimdi bu iki sevgili Osmaniye'de Şehit İbrahim Karaoğlanoğlu parkının köşesinde asfaltın altında damarlarıyla birbirini sımsıkı sararak hatıralarımız arasında uyuyorlar.

Beyaz Kartal

Atmacadan başka kuş tanımadığım zamanlarda Türkiye'nin çeşitli yerlerinde çıkan amatör dergi ve kültür sanat sayfası bulunan gazetelerde -hemen hemen- yazmadığım gazete, dergi kalmadı. Lise yıllarımda, en güzel şiirleri Ümit Yaşar Oğuzcan'ın yazdığını ve onun seçtiği şiirlerin yazılan en güzel şiirler olduğunu düşünüyordum. Beyaz Kartal'ı, rahmetli Neşet Dinçer, Bestami Yazgan ve diğer vefakâr arkadaşların emeği ile 1985 yılında, Osmaniye'den doğup Anadolu'yu sevgiyle kuşatmayı amaçlayan Güneysu dergisine gönderdiği "Zaman Beyaz Bir Türküdür" ve "İlkyazda" ile tanıdım. O zaman dergide her iki kitap hakkında da düşüncelerimi yazdım. Kısa bir süre sonra kitapları imzalayıp göndermişti. Bahaettin Karakoç'u geç tanımayla, daha doğrusu şiir karalamaya çalıştığım yaklaşık yedi yılını şiirin "Ş"sini dahi tanımadan geçirdiğimin farkına vardım.

1986 yılında Dolunay'ın çıkmaya başlamasıyla bu derginin Osmaniye temsilcisi gibi çalışmaya başladım. Dolunay'ın 11. sayısında o yaşıma kadar yazabildiğim en güzel şiir sayılabilecek "Güvercinin Türküsü" şiirim yayınlandığında ise ciddi ciddi şiirden haberdar olmaya başladığımı zannediyordum. Bundan sonra göndereceğim her şiirin yayınlanabileceği düşüncesiyle her ay üç beş şiir gönderiyordum. Hasan Ejderha, Mehmet Narlı, Âdem Konan, Yasin Mortaş ve Mustafa Pınarbaşı'nı Dolunay vesilesiyle tanıdım. Bu güzel insanlarla kaynaşmamız, daha sonraki yıllarda da şiir serüvenimizde de devam edecekti. Bir gün yanıma üç beş şiir alarak Beyaz Kartal'ın ziyaretine gittim. Yanımdaki şiirleri verdim, bir müddet inceledikten sonra daha önce gönderdiğim şiirlerle birlikte şiirlerimi yüzüme fırlattı. İyi bir tokat atsaydı belki yüzüm o kadar kızarmazdı. O sıkıntıyı birkaç ay üzerimden atamadım. Dolunay'ın yayına devam ettiği üç yıl boyunca

başka şiir gönderme cesareti bulamadım. Bu arada başka şairleri de okumaya devam ediyorum. “Ay Şafağı Çok Çiçek, Seyran, Kar Sesi, Bir Çift Beyaz Kartal, Uzaklara Türkü” ve diğer kitaplarını döne döne okuyorum. Bahaettin Karakoç’un “Kar Sesi” Sezai Karakoç’un “Hızır ile Kırk Saat”; şiiri tanımaya başlamamın dönüm noktaları oldular.

Beyaz Kartal, her ne kadar da şiirlerimizi yüzümüze çarpıtırsa da ona kırgınlığım uzun sürmedi. Çeşitli zamanlarda ya telefon açıp konuştuk ya da ziyaretine gittim. 1987’de -benim bildiğim- ilk defa İstanbul dışında bir şiir şöleni yapılacak ve şölene davet edilen şairler arasında benim de bulunmam, şairliğin ne kadar zor olduğunun imtihanından başka bir şey değildi. Mikrofonla ilk defa tanışmak ve topluluğa hitap etmenin sıkıntısını bilenler bilir.

1987’den bugüne kâh nasırına basarak, kâh teleklerini okşayarak şiir ve insana dair muhabbetimizi sürdürüyoruz.

Her şairin eleştirecek yanları mutlaka vardır. Önemli olan bu şairin dünyamıza ne kazandırdığı ne götürdüğüdür. Ben kendi payıma Bahaettin Karakoç’dan çok şeyler öğrendiğime inanıyorum. O hiç kimseye nefse hoş gelecek cümleleri kolay kolay sarf etmez. Söyleyeceklerini de dilinde pişirmeden söylemez. İstemedi kırıdığı zamanlarda da gönül yapmasını bilir. Onu yakından tanımayanların birçoğu “kırıcı” olduğunu söylerler. Bu yüzden fazla yakınında durmamaya çalışırlar. Ama gönüllerinde sevgisini her zaman taze tutmayı da ihmal etmezler. Kavgacı bir mizacı var. Bir toplantıda Bestami Yazgan ağabey, beni Yavuz Bülent Bakiler ile tanıştırtırken “Bahaettin Karakoç’un çırağı” demişti de Bakiler de “Aman kendine dikkat et. Kavga yapacak adam bulamadığı zaman kendi kendisiyle kavga yapar” demişti. Kavgalarının arka planında hiçbir zaman gurur kibir taşıdığı görülmemiştir. Büyük olsun küçük olsun herkesi dinlemesini bilir, yanlış anlaşılmaya meydan verecek bir hareketinden dolayı uyarılırsa da memnun olur. Bir

gün evinin balkonunda Durdu Şahin, ben ve kendisi sohbet ederken, içeri gidip bir dürbün getirdi. ‘Abi dürbünü niye getirdin’ dediğimde, “Karşı dağları seyrediyorum” dedi. Ağabey, karşıda bir sürü apartman var. Herkes senin Bahaettin Karakoç olduğunu, dağları seyrettiğini bilmez. Yanlış anlaşılmaya sebebiyet verirsin. Şu ihtiyarın yaptığını bak diye seni şikâyete gelirler’ dedim. “Haklısın, ben olayın o yönünü düşünmemiştim, bir daha dağları seyretmek yok.” deyip dürbünü içeri götürdü. Bahaettin Karakoç’u ince yanından yakalamıştık. Şiiri bir kenara bırakıp Cela’ya çocukluk günlerine, gençlik yıllarına ve “Ulu Manito”nun ziyaretinden tutun da otellerde mihmandarlarına yeşillenen şair-yazar geçinen kart zamparaları koridorlarda fellik fellik kovaladığına kadar anlattı. Karakoç ile aramızdaki yaş farkı gittikçe azaldı ve bir arkadaş gibi her konu üzerinde tartışmaya, fikir alışverişinde bulunmaya başladık. Yapısını bildiğimden hiçbir zaman çizmeyi aşabilecek sözler sarfetmemeye özen gösterdim. Kızdığı zaman siniri yatışınca kadar bağırıp çağırmasına da aldırış etmedim.

Bahaettin Karakoç, Anadolu’da şiir şölenlerinin yaygınlaşmasında ilk mayayı çalmıştır. “IV. Dolunay Şiir Şöleni”ne Osmaniye ev sahipliği yaptı. Bu aynı zamanda Anadolu’da, ilk defa bir ilçede Güneysu Şiir Şölenleri’nin başlamasına vesile oldu. Karakoç’un davetine icabet eden şairlerin, kuru bir davetiye ve gönül sofrasına buyurulmadan başka bir beklentileri olmadı. Gerek Dolunay dergisi olsun gerekse Dolunay Şiir Şölenleri olsun, Kahramanmaraş’ın şiir coğrafyasında yeni şair-yazarların filizlenmesine sebep olmuştur. Kahramanmaraş’ta irili-ufaklı yıllık dergileri saymazsak sekiz on civarında dergi yayınlanmakta. Ama gönül isterdi ki bu kadar dergi olacağına bu uğraş içinde olan insanları etrafında toplayan ana kartal gibi olup ortaya daha kaliteli eserlerin çıkmasına faydalı olabilirdi. Burada suçu Karakoç’da mı aramalı, yoksa insanların ne oldum delisi olmalarından mı aramalı doğrusu bilemiyorum.

Zaman zaman Bahaettin Karakoç'un çok yazdığını, yazdıklarının üzerinde durmadığını, tabiri caizse şiiri tornadan çıkarıp tekrar düzelterek yerlerini düzeltmediğini söyleyenler olmuştur. Bende birkaç kez dolaylı şekilde bunu ima etmeye çalıştım. Verdiği cevap enteresandı. "Ben şiiri yazdığım zaman o şiir bitmiştir, tekrar o şiire dönüp dönüp saçını taramakla uğraşmam, yeni şiirleri ağırılarım" demişti. Aynı şeyi Rahmetli Cahit Zarifoğlu için düşünürsek, Karakoç'un daha insafli olduğunu görürüz. Karakoç yeni yazdığı bir şiirden nasiplenmek isteyenı kırmaz, okur. Zarifoğlu, tam tersi yazdığı şiiri yayınladıktan sonra okurmuş.

Günümüzde yaşayan şairlerin şiir kitapları arka arkaya sürekli baskı yaparken, Karakoç neredeyse her yıl bir kitap yayınlarak okuyucusuna taze şiirler sunuyor. Karakoç yazmaktan bizlerde okumaktan bıkmadıkça, ömrü yettiğince şiirin peşindeki uçuşunu sürdürecektir.

Hareket, Türk Edebiyatı, Dolunay vb. milliyetçi muhafazakâr dergilerde yazarken; İslamcı edebiyat dergileri diye tabir edebileceğimiz (Diriliş, Mavera vs.) dergilerin haricinde *Dergâh, Yedi iklim, Kayıtlar, Yönelişler* vb. dergilerde ne şiirlerine ne de kitapları hakkında yazıya rastlamadım. Yine milliyetçi muhafazakâr bir çizgide yayın yapan "Seviye"nin kendisi için hazırladığı "Özel Sayı" -T.Y.B. tarafından onlarca kitabından sonra yılın şairi seçilmesi gibi- gecikmiş bir değerlilik diye düşünüyorum. Dolunay'ı çıkarttığı zamanlarda da Kahramanmaraş'ın yetiştirdiği ve İslamcı olarak kabul gören şairlerin, yazarların da Dolunay'da yazmadıklarını gördüm. Ama Karakoç, gönderilen eserlerin sahiplerinin görüşlerine, bakmaksızın eserlerine değer vererek onların bugüne gelmelerine ışık tutmuştur.

Dolunay'da bazı yazanlara özel torpil geçmiş gibi yayınlamaması gereken kitapları yayınlaması, mutlaka yayınlaması gereken bazı şairlerin kitaplarını yayınlamamaya kendisine ve

şairlerine haksızlık ettiğini de söylemeden geçmeyeceğim. Bu satırları okuduğunda biliyorum bana yine kızacak, ama kızsın. Onun her hâli güzel bir hâldir. İslamcı dergilerin onu es geçtiğini söylemiştim. Şu an aklımda kalan “*Lo, Kepez, Kar Sesi, Yuvaya Dönüş Türküsü, Beyaz Dilekçe* vs.” gibi şiirleriyle geniş kitlelerce sevilecek şiirler yazmasına rağmen gerekli ilgiyi görememiştir. Belki başkalarına göre “öksürür gibi şiir yazıyor”dur. Biz öksürür gibi şiir yazmayan şairlerin şiirlerini de biliyoruz. Bazı istisnalar hariç bunlar devamlı ön planda. Artık protokol şairleri olmuşlardır. Karakoç şiirin sancısını çeke çeke ölecek. Ama birçok şair de nefsinin yağlı urganına boynunu uzattığının farkına ne zaman varacak, doğrusu merak ediyorum.

Bu samimi düşüncelerin gerek, Beyaz Kartal ile yakın dostluğumdan kaynaklanan, gerekse onun yaşlılığına hürmeten bir vefa borcu olarak algılanmasını istemiyorum. Evet, kendisine vefa borcum var. Ama bunu herkesin içinde kendisini ve kendimi reklam ederek söylemeyeceğimi bilir ve böyle yaparsam paylanacağımı da bilirim. Çevresindeki dostları birbirlerine çok zaman onun için “kahır çekilmeyecek birisi” demişlerdir. Ama Necip Fazılî ve yaşayan bazı şairleri yakından tanıyanlar bu şairlerin elinden zar ağladıklarını söylüyorlar. Bu değerli şahsiyetlerin bizden aldıklarını ve verdiklerini karşılaştırdığımızda aldıkları verdiklerinin yanında devede kulak kalmıştır.

Bahaettin Karakoç, Türk şiirine ne kazandırmıştır, kimden etkilenmiştir, kimler kendisinden etkilenecek bunu en iyi zaman gösterecektir. Her ne kadar da bazıları tarafından mahalli kelimeleri şiirlerinde sıkça kullandığını söylense de onun şiirlerinde Dulkadiroğlu Beyliği'nin hüküm sürdüğü yörelerin dili yaşamaktadır. “*Kar Sesi*” ile başlayan gerçek çıkışını, “*İlk-yazda, Bir Çift Beyaz Kartal, Uzaklara Türkü, Menzil, Güneşe Uçmak İstiyorum, Güneşten Öte*” ve “*Beyaz Dilekçe*” ile sürdürmüş ve sırada bekleyen üç dört kitapla şiir gündemimiz-

de kalarak, bizim gibi genç şairlere meydan okumaya devam etmekte. Oysa onun yaşına gelmiş birçok şair unlarını eleyip eleklerini çoktan astılar.

Şiirle az çok yakından uzaktan alakası olanlar; kâh ‘Abdurrahim Karakoç’un kardeşi mi? Sezai Karakoç’un neyi?’ demeye devam edecekler. Ama Kahramanmaraş’ın Edebiyat Coğrafyası çizildiğinde gönülleri sulayan en büyük ırmaklardan birisinin de “Bahaettin Karakoç Irmağı” olduğunu görecekler.

Karakoç, ya bazı kitaplarının yeni baskılarını yapmamakla okuyucusuna cimri davranıyor, ya da yayınevleri onu ciddiye almıyor! Almasınlar. Altın, üzerinde çağlar geçse de kıymetini yine muhafaza edecektir. Bir değişik ifadeyle şiir dostları ya onu keşfetmek istemiyor ya da oyun içinde başka oyunlar var.

Gönül semalarımızda kanat vuran, “güzel insan”lar geldi, içimizde buruk bir tat bırakarak nöbetlerini başkalarına devrettiler. İşte son uçuşlarını yapan, Sezai Karakoç, Nuri Pakdil, Bahaettin Karakoç, Erdem Beyazıt, Abdurrahim Karakoç... Uçuşlarını tamamlayarak, Han’ın öbür kapısına doğru yol alıyorlar. Gerçi kimin ne zaman yol alacağını Allah bilir. Bu soylu seslerin yürek semalarımızda bıraktıkları sesleri duya duya bize ayrılan zamanı değerlendirmeye çalışacağız.

Dolunaylı gecelerin sonunda bulutlar evlerine çekilir. Ve gün beyaz libasını giyerek bize gülümser. Hani “Güneşe Uçmak İstiyorum” diyorsun ya. Kanatların hala gençliğindeki gibi zinde olsun. Göğün açık olsun Beyaz Kartal. Sen güneşe doğru her kanat vuruşunda biz, “Hangi yayla serin, nerde bühtan yok,/ Gel seninle orda olalım çocuk.” türküsünü söyleye söyleye uçma talimlerimize devam edeceğiz.

Ruhun şad olsun.

Toplumsal Kültürde Sanatın İşlevi

Sanat insanların iç dünyalarını bayındır yapar. İnsanlar topluluklar halinde yaşamaya başladıkları ilk çağlardan günümüze kadar serüvenlerinde iç dünyasında olanları dış dünyalarına yansıtılabilmek için çeşitli uğraşlar vermişlerdir.

İnsanlar ilk çağlarda duvarlara çizilen resimler, yapılan heykeller, minyatürler, yazılı edebi metinler ve günümüze kadar gelen sanatın çeşitli dalları ile iç dünyasını dış dünyaya yansıtabilme ya da var olanları öykünmeye çalışmıştır.

Dünya kuruldu kurulu binlerce devletler yıkılmış, yerini yenileri almış ve yenilerinin yerini de başkaları alacaktır. Bunca devletler arasında ismini asırlar sonrasına taşıyabilen çok az devlet adamı kalmıştır.

Bir ülkenin kültürü ne kadar zenginse o kadar tarih sayfalarından geç silinir. Sanatçı, eşyaya gönül gözüyle bakar. Mermer işçisinin çıkarttığı mermer ancak bir yapıda kendine yer bulurken, bu mermeri yakından inceleyen Mikelanj: *“Bu mermerden iyi heykel olur”* der ve meşhur Musa heykelini yapar... *“Dante yokluk içinde öldü ama elli yıl sonra İtalya’ya ayağa kaldırdı”* der Cemil Meriç.

Sanatçılar hem yaşadıkları çağa hem de yüzyıllar sonrasına ışık tutabilmek için devamlı içlerindeki cevheri çıkarıp işlemeyi amaçlarlar. Onlar gerektiğinde dünyanın bütün hazinelerini ellerinin tersi ile çevirebilirler. Sadece ve sadece içindeki cevherleri işleyerek iç dünyalarını aydınlık tutmak için yaşamaları gerektiğinin inancındadırlar.

Dün, Mimar Sinan olmasaydı, bugün Sultanahmet, Selimiye, Mostar köprüsü olmayacaktı. Fuzuli, Nedim, Baki, Yunus Emre, Emrah, Karacaoğlan vs. olmasaydı bugün Türk şiirinin bir yanı eksik kalacaktı. Sanatçı dün ile bugün, yarın ile daha sonraki günler arasına köprüler inşa eden gönül ustalarıdır.

Gelişmiş ülkeleri gözünde bulundurduğumuzda önce kendi

değerlerine sahip çıkmışlar daha sonra başkalarının kendilerine yakın değerlerini kendi değer potalarında eriterek gelişmelerini tamamlamışlardır.

Örneğin Japonya'da bir kişi ortalama yılda yirmi beş kitap okurken, ülkemizde maalesef dört kişi ancak bir kitap okuyabilmektedir. Yine birçok ülkede orta öğretimini bitiren bir öğrenci bu zaman zarfında (bize en yakın olan Cezayir'de on bir bin kelime öğrenirken bizim çocuklarımız altı bin kelime (öğretebilirlerse) öğrenebilmekte. Basılan gazete, dergi ve kitapların baskı sayıları malumdur. Biz hep bizden öncekilerin yaptıklarıyla mı kendimizi avutacağız. Yarına ne bırakacağız? Esas sorun da bu olsa gerek.

Ülke yöneticileri gerçekten özveriyle çalışarak ekonomik seviyemizi Avrupa standartlarına getirebilirler. Her insanın başını sokacak bir evi, arabası olabilir. Bütün bunlar insanların mutlu olmalarının sadece bir parçasıdır. İnsanların gözünü doyurmak belki zor ama gönlünü doyurmaktan kolay bir iş yoktur. İşte sanat edebiyat bunun için vardır.

Bir ara Kültür ve Turizm bakanlıkları ayrı ayrı bakanlıklar olmuştu. Kültür Bakanlığı güzel kitaplar çıkarıyor hatta her ilde satış şubeleri bile vardı. Günümüzde ise daha önce olduğu gibi bakanlık eski haline çevrildi. Kültürün sadece adı kaldı. Turizm ağırlıklı bir bakanlığımız var artık. Mevcut iktidardaki hükümet kültür ve milli eğitimde sınıfta kaldığını biliyor ve bunun için çalıştaylar yapmaya çalışsa da görülen o ki konuşulanlar, yazılanlar dosyalanıp arşivde kuluçkaya yatırılıyor.

Sanatçının sorunu elbette siyasetçiler değildir. Sanatçıların düşündüğü devlet adamı portresini çizecek çok az insan çıkar. Halkın adam seçmesine izin verilmez. Öyleyse sanatçıları asmalı, düşünen insanları sürmeli...! Gazi Paşa'nın "*Sanatsız kalan bir toplumun hayat damarlarından biri kopmuş demektir*" sözünü küçük puntolarla geçiştirmek; bugünü kör, yarına sağır olmak demektir.

Zaman hızla tükeniyor, bunu büyük şehirlerde yaşayanlar daha iyi kavrarlar. Bir de bakıyorsunuz ki otuz beşinci merdivenden geri sayım başlayalı çok olmuş ve insan ne kendisi için ne de ülkesi için hiçbir şey yapamadan işlevini yerine getirememeye sınırına dayanmıştır.

İnsana düşünmek için fırsat tanınmalı. İnsanı alçaltan da yükselten de düşüncedir. İnsanları göğüs kafesinin alt tarafıyla düşünmeye sevk eden düşünce zihniyeti değişmedikçe:

*“Sahipsiz vatanın batması haklıdır
Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır.”*

Düşüncesini savunmak yine yazara ve okura düşecektir.

Toplumunu bir çınar ağacı gibi düşünürsek, toplumu meydana getiren unsurları da çınarın toprakla kucaklaşan damarları olarak düşünmek zorundayız. İşte sanat bu damarlardan bir tanesidir. Bu damar kesilir, ya da toprağı daha iyi kucaklamasına fırsat verilmez, hatta engel olunmaya çalışılırsa o damar çınarın bir dalını kurutacak ya da yeni hastalıklara kapı aralayacaktır.

İnsanın yapısı zaten sanat harikasıdır. Beyne ulaşan damarlardan birisinin işlevi iç dünyasını öykünmedir. Bu damarın arazlı olması ya da tıkanması bir insanı hâlâ yaşatabiliyorsa bu insan “yaşıyorum” diye kendi kendini aldatmaktan başka bir iş yapmıyor; daha açık bir ifadeyle bitkisel hayata girmiştir bunu başka türlü ifade etmekle kendi kendini kandırıyordur.

Şair ağır bir fikir iççisidir. Gönül tezgâhında şiir dokumak için, hangi kelime hangi kelimeyle uyum içinde olur, hangi kelime nereye konarsa “keser başı” hangi kelime “zehirli aşu yağ ile bal” edecek panzehirdir. Bütün bunları en ince ayrıntılarına kadar hesaplamak zorundadır. Çünkü söz ya ucunda zehir ya da gül bulunan bir oktur. Zehirli oku düşmana, güllü oku dosta atmak zorundadır.

Şair, yaşadığı toplumun sözcüsüdür. Onların söylemek istediklerini sıkıntılarını, sevinçlerini özenle seçtiği kelimelerle dile getirir. Örneğin, M. Akif Ersoy'un:

*“Eşele bir toprağı örten karı
Ot değil onlar dedenin saçları”*

Ya da bir Kazak şairin mealen

“Bir Kazak atlısı son sürat bozkırda at sürerken eğilip bit tutam ot koparsa, her kopan otta bir kazak askerinin kanı damlar”

diyor. Her iki şairde ülkeleri için verilen kurtuluş mücadelesini bu kadar az dizelerle romanlara konu olacak ayrıntılara girmeden sözü özetliyorlar.

Şiire sözün özetti de diyebiliriz. Ama sözü tanımadan, sesi bilmeden daha doğrusu okumadan yazmanın sıkıntısını her gün hissetmeyen şair, nasıl ki sermayeden zarar ederse; biz de birbirimizi okumazsak bir tarağın dişleri gibi düşündüğümüz, ayrı coğrafyayı paylaştığımız insanlarla sevgi bağlarımızı bellememiş kurumasına göz yummuş oluruz.

Şair: “Şairlik bir zor zanaat halkım sesini ödünç ver” derken sesinin toplumu harekete geçirmesini, acıların paylaşa paylaşa azalacağını, sevinçlerin paylaşarak çoğalacağına pencere açmak ister.

Her insan hayata bir pencereden bakar. Ama gördüklerinin yarısından çoğu birbirlerinin gördükleridir. İnsanın yaratılış gayesini incelediğimizde ve birlikte yaşamak zorunda olduklarının bilincinde olmalarının altını çizerek şöyle diyebiliriz: Farklı pencerelerden baktığımızda gördüğümüz aynı şeyler üzerinde konuşmak, göremediğimiz şeyler hakkında tartışmaktan daha sağlıklıdır.

İşte sanat farklı pencerelerden bakıp da göremediğimiz şeylerin gösterilmesi, yüreklerimizin birbirimize yeşil ışık yakmasıdır. Sanatın, dili, dini, ırkı olmaz. Sanat, insanların ortak paydası, birbirimize rahat gidip gelebilmemiz için aramıza kurulan köprüdür.

Necip Fazıl, Nazım Hikmet, Sezai Karakoç, Ahmet Arif, Abdurrahim Karakoç bu ülkenin şairleri. Hayata ve dünyaya bakış açıları farklı olabilir ama şair olarak hepimizin şairleridir. Onlar nasıl ki eski şiirimizin damarlarından günümüz şiirini yazmışlarsa, günümüz şairleri de yüzyıllar sonraya kalacak kökü sağlam temeller üzerine oturmuş şiirler yazmak zorundadırlar.

Sultanahmed'e, Selimiye'ye, Adana'daki Taşköprüye, Kütahya'da Çinili Camii, Efes'e vb. eserlere üç aşağı beş yukarı aynı göz ve aynı duygularla bakarız.

Kültür toplumdan topluma değişir, ama sanat bütün toplumların ortak malıdır. Hindistan'daki Taç Mahal bizim ne kadar ilgimizi çekiyorsa Adıyaman'daki Nemrut Dağı'ndaki dev heykeller de aynı şekilde bizim ve başkalarının da ilgisini çekmektedir.

Sanat toplumlar ve kültürler arası bir köprüdür. Öncelikle herkes kendi memleketinde bulunan bu köprüleri kullanırken köprü'nün iki yakasında bulunanlar karşı tarafa geçmek için "baç" vermeden geçmenin gerekli olduğuna hatta olmazsa olmaz şartı olduğuna kendini ikna etmediği müddetçe birbirimize giderken "pay-as" madan şakiler tarafından ya geri çevrileceğiz ya da payımızı asarak ikinci köprüye kadar yolumuza devam edeceğiz.

Dünya bütün insanlara yetebilecek kadar geniştir.

Cennette ve cehennemde de hepimize yetecek kadar yer vardır.

Gelin köprülerimizi birlikte koruyalım.

"Yeni sevdalar besleyelim yeni aşklara..."

İÇİNDEKİLER

Takdim / 5
Şiirinin Efendisi: Abdurrahim Karakoç / 7
Akradaşlık Ağaç Gibidir / 11
Aşk Bir Nimettir / 13
Baba, Baba Olunca Söz Uzayıp Gidiyor / 16
Ben Seni Hiç Sevmedim Ki! / 19
Ben Yunus'um Biçareyim / 24
Yirmi Dört Ayar Bir Hüzün / 28
Dayan Ey Kalbim / 30
Dua / 32
El-Aziz / 34
Göç Göç Oldu Göçler Yola Düzüldü / 38
Hasan Ali Kasır / 44
Herkes Kendi Ölüsüne Ağlar / 46
Kalp Şehri / 52
Mandala Asılan Bir Çift Göz / 55
Medeni İnsan / 58
Nasip Kuşu / 61
Zanın Ölümü / 63
Reis Demek Gidiyorsun / 66
Şehrin Şahsiyat Vesikası / 70
Şiirin Şesi / 74
Şiirin Sesi / 79
Türkü Molası 84
Ucu Yanık Mektuplar-1- / 87
Ucu Yanık Mektuplar-2- / 90
Ucu Yanık Mektuplar-3- / 95

Ucu Yanık Mektuplar-4-	98
Ucu Yanık Mektuplar-5-	101
Ucu Yanık Mektuplar-6-	104
Ucu Yanık Mektuplar-7-	107
Ucu Yanık Mektuplar-8-	110
Ucu Yanık Mektuplar-9-	112
Yağmura Yakalanmak	115
Yolculuk Düşleri	118
Yüzü Olmayanların Aynası	120
Mutluluğa Açılan Kapı	122
Sensiz Yaşayamam	128
Beyaz Kartal	132
Toplumsal Kültürde Sanatın İşlevi	138